

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A DARK MAFIA ARRANGED MARRIAGE ROMANCE

CORRUPT

Lous

USA Today Bestselling Author

V.T. BONDS

<https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yozlaşmış Yeminler

Kötü Mafya Kralları Kitap 1

V.T. Bonds

Telif hakkı © 2024 V.T. Bonds Kapak

tasarımı GetCovers.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplar, indirimler ve bonus sahneler için V.T. Bonds'un haber bültenine <https://vtbonds.com/newslettersubscriber> adresinden abone olun.

Bagaj her zaman bir seçenektir...

İÇİNDEKİLER

Tanıtım	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20 Epilog	
Kalpsiz Yeminler (Önizleme)	
ULTIMATE Elitleri	
Bilinmeyen Omega (Önizleme)	
Kurtarıldı ve Mahvoldu (Önizleme)	
Knottiverse: Su Dünyasının Alfası Tanker Tarafından	
Kaçırılan (Önizleme)	
Gölgeler ve Saftlar (Önizleme) Kırmızıyı	
Kurtarmak (Önizleme)	
V.T. Bonds'u takip edin	

BLURB

"Ben kirliyim. Senin gibi bir *piccola principessa'nın* kaldırabileceğinden daha kirliyim, bu yüzden kirlenmeye hazır değilsen bana dokunma. *Capisci*, küçük kız?"

Serenity Vivaldi

Hayatımın en dip noktasına geldim, gizlice kız kardeşimin müstakbel nişanlısına aşık oldum. Çocukluğumun ilk aşkı Nico Russo, şimdi New York'un en acımasız mafya babası ve tanıdığım en büyük pislik.

Bana her baktığında vücudumun ısınmasından nefret ettiğimi biliyor, bu yüzden kız kardeşim yerine benimle evlenmeyi kabul ettiğinde bunun tek bir nedeni olabilir.

Kötü niyetli, yakışıklı, günahkar dövmeli mafya babası bana zarar vermek istiyor.

Beni kırmak. Beni ele geçirmek.

Nico Russo

Her zaman Serenity Vivaldi'yi istedim, ama New York'un kurucu mafya ailelerinden birinin varisi olarak, onun ablasıyla olan görücü usulü evliliğimi onurlandırmam gerekiyor.

Ailesi onu bana yedek olarak teklif ettiğinde, şehvetimi gidermek için onu kaparım, ama o benim sertleşmiş kalbimi çalar ve en büyük zayıflığım olur.

Artık o benim olduğu için, kimse ona bir daha zarar veremeyecek. Ne onu istismar eden ailesi, ne benim bölgeme izinsiz giren çeteler, ne de daha büyük ve daha ölümcül bir oyunun arkasındaki beyin.

Serenity Vivaldi benim ve onu korumak için tüm şehri yakmam gerekirse, yaparım.

Corrupt Vows (Vicious Mafia Kings Book 1), kıskanç/sahiplenici bir kahraman, güçlü, yetkin bir kadın başrol ve lezzetli bir irade savaşı içeren, yaş farkı olan, karanlık bir mafya evlilik romanıdır.

Bu hikaye 18 yaş üstü okuyucular için yazılmıştır ve grafik şiddet, küfür, hamilelik ve diğer yetişkin temaları gibi yetişkinlere yönelik içerik barındırır.

Tek başına okunabilir. Mutlu son garantilidir.

BÖLÜM 1

Serenity Vivaldi

SEBASTIAN'IN POZLARINI görmezden geliyorum. O, dükkânı potansiyel tehditler için tararken, iri yarısı, dövmele vücudunu yakındaki bir sandalyeye sıkıştırıyor. En sevdiğim lüks kahve dükkânında göze batan bir figür ama kız kardeşimin kazasından beri babam, yanımda her zaman bir koruma bulundurmamda ısrar ediyor. Sabah kahve içmek için gelen sıradan insanlarla çevrili otururken bu bana saçma geliyor, ama yaklaşık iki ay önce babamın kız kardeşimin cansız, kanlı bedenini merdivenlerden yukarı taşıdığını hatırladıkça midem bulanıyor.

"Bu sabah kahve içmediğine emin misin?" diye soruyor Alfonso.

Çocukluk arkadaşım ve gelecekteki nişanlıma başımı sallayarak, ona göstermek için şık tek kullanımlık bardağımı kaldırıyorum.

"Hayır. Bu ilk yudumum," diyorum ve fincanı yüzüme götürüyorum.

Buhar dudaklarımı yakıyor, bu yüzden dilimi yakmamak için küçük deliğin üzerine üflüyorum.

Alfonso gülümser, sonra kollarını göğsünde kavuşturur ve koltuğuna yaslanır.

"Kimse sabahın bu saatinde bu kadar yakışıklı olmamalı, özellikle de dün gece geç saatlere kadar dışarıda kaldıktan sonra."

"Lanet olsun Alfie, seni ekmeye niyetim yoktu. Zaten özür diledim, kulübe gidip aptalca şeyler yapmadım ki..."

"Haydi ama Nitty, sakın ol ve övgü almayı öğren artık," diyor ve uzun, ince parmaklarıyla içkisini kavrayıp birkaç yudum alıyor.

Dışlerimi sıkıp bardağımın kapağını açtım, ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu, yoksa onun yakışıklı boynunu kıvrırdım.

Yanımdan geçen neredeyse her kadın onu görünce iki kez bakıyor. Kahvelerine gülümseyerek bakarak, geldiklerinden daha neşeli adımlarla ayrılıyorlar. Benim gördüğüm tek şey, ağabeylerinin onu rahat bırakması için beni takip eden, evcilik oynayan ve kitap okuyan çocuk. O, benim doğuştan sahip olduğum gücün farkına çok erken vardı.

Kimse mafya prensesiyle uğraşmak istemez, özellikle de New York'un en güçlü mafya babalarının kızıysa. Hayal dünyasında günlerini geçiren çekingen, küçük bir kitap kurdu olsa bile.

Alfonso artık benim gençliğimdeki sıksa çocuk ya da sırık gibi genç değil, ben de artık kafası bulutlarda olan bir kız değilim.

Matteo Vivaldi'nin kızı olarak, çoğu 25 yaşındaki genç gibi özgür değilim. Bu yüzden, iri yarı bir koruma sürekli ensemde—kelimenin tam anlamıyla değil, çünkü o zaman babam onu öldürür—ama Sebastian'ın varlığı olayları perspektif içinde tutuyor.

Özgürlüklerim sınırlı olabilir, ama en azından kiminle evleneceğimi seçebiliyorum. Ablam Camilla ise bu lüksü asla yaşayamayacak. Boğazımda bir yumru oluşuyor ve ani gözyaşlarımı geri çekiyorum. Hala trafik kazasından kurtulmaya çalışsa da, ailemiz önümüzdeki hafta onun babamdan daha korkutucu ve güçlü bir adam olan Nico Russo ile evleneceğini açıklayacak.

Ben Alfonso ile evlenmek istiyorum. O da benim gibi mafya kraliyet ailesinden, ama ilk çocuk değil. Bonnetti ailesinin dördüncü oğlu olarak üniversiteye erken başladı ve New York'un en genç avukatı oldu. Mafya için çalışacak olsa da, ablamın evlenmeye zorlanacağı adam gibi tehlikeli bir hayat sürmeyecek.

Ailem, Alfonso ile evlenme kararımı gizlice onayladı bile. Birleşmemiz her iki aileyi de güçlendirecek. Aramızda muhteşem bir kimya olmayabilir, ama kendimi onunla birlikte görebildiğim tek kişi o. Ona ilk öpücüğümü verdim, ara sıra çıkıyoruz ve başka birini bulma ihtiyacı hiç hissetmedim. O güvenli ve rahat, tam da bir koca olarak ihtiyacım olan şey. Yeminlerimizi ettikten sonra çekiciliğimizi geliştirmek için zamanımız olacak.

"Ee, nasıl gidiyor? Bu sefer bana çalışmanı gösterecek misin?" diye soruyor Alfonso.

İç çekip kahvemden yükselen buharı içime çekiyorum, şeker ve kafeinin verdiği enerjiyi arzuluyorum ama dilimi yakmak istemiyorum.

Dün akşam yemeğimizi kaçırdım çünkü kendimi sanatımla kaptırmıştım. İkinci grup eleştirileri önümüzdeki hafta başlayacak ve ilham perim nihayet iyi davranıyor, mümkünse uyanık olduğum her anı sanat stüdyosunda geçirmek isterdim, ama diğer görevlerimi çok uzun süredir ihmal ediyorum.

Suçluluk duygusu içimi kaplarken gözlerimi kırptıtırırım. Heykelim üzerinde çalışmak ne kadar harika hissettirse de, dün gece kız kardeşimin yanında olmalıydım.

"Cevabın hayır olduğunu anlıyorum," diyor Alfie, abartılı bir şekilde kaşlarını kaldırarak.

"Muhtemelen hayır," diye mırıldanıyorum, buharını üfleyip deneme amaçlı bir yudum alıyorum.

Gözlerinde beliren incinmişliğe rağmen kabul ederek başını sallar. Özür dilemek için ağzımı açarım, ama kaynar sıvı elimin arkasına sıçrayınca yerine tıslarım.

İçimi alıp masaya koyduktan sonra, dispenserden birkaç peçete çekti. Titiz bir dikkatle parmaklarımı sildi ve peçeteleri masaya attı. Benim ellerimi saran onun erkeksi ellerine bakarak boğazımdaki düğümü yuttum.

"Üzgünüm Alfie. Kişisel bir şey değil, söz veriyorum. Sadece hazır değilim."

"Sanatın mükemmel olması gerekmediğini biliyorsun, değil mi? Kendini ifade etmede doğru ya da yanlış yoktur," diyor.

Gözlerimi devirip onun gözlerine bakıyorum.

"Bir avukat sanat hakkında ne bilir ki?" diye alay ediyorum.

"Her şeyi bilirim. Çok yetenekli bir sanatçıyla arkadaşım, biliyor musun?" diye mırıldanır, sonra kahvemi alır, birkaç kez üfler, kapağını kapatır ve parmaklarımı kahve fincanına sarar.

"Şimdi bunu al ve kız kardeşini görmeye git, yoksa suçluluk duygun tüm kahve dükkanına, sabahın ilk saatlerinde senin gibi güzel bir kadını ağlattığım için benim berbat bir adam olduğumu düşündürecek," diyor, arkasına yaslanıp fincanını dudaklarına götürürken.

"Vay canına, Alf, bu oldukça uzun bir cümleydi," diye homurdanarak ayağa kalkarım. "Teşekkürler ve özür dilerim. Akşam görüşürüz?"

"Bir dahaki sefere görüşürüz. Başyapıtına odaklan. Bitirdiğinde ben hala burada olacağım," diyor.

Ona küçük bir gülümseme ve teşekkür edici bir baş sallama ile karşılık verdikten sonra çantamı omzuma takıp veda ederek el salladım.

Sebastian, ben sokağa çıktığımda hemen arkamda kalıyor. Dükkana girdiğim zamankinden daha kalabalık, ama yine de iş saatleri kadar kalabalık değil, kaldırım sabah planlarına yetişmek için koşturan insanlarla dolu. Köşedeki bir seyirci bana doğru adım atıyor, ama korumamı görünce hemen uzaklaşıyor. Saatiye bakıp omzumun üzerinden arkama bakıyorum.

Sebastian kaldırıma yanaşan siyah arabayı işaret eder. Arka koltuğa oturmadan önce plaka ve sürücüyü kontrol ederim.

Sebastian'ın arkasından ön kapı kapanır ve sürücü şehir yollarında ilerlerken araba şeritler arasında sarsılır. Hastaneye varana kadar telefonumdaki e-postaları gözden geçirir ve kahvemi yudumlarım.

"Teşekkürler Tony. Ne kadar süre içeride kalacağım bilmiyorum," derim sürücüye kemerimi çözerken.

"Buralarda olacağım," diye homurdanır.

Babamın emirlerini yerine getirdiğini bildiğim için tartışmanın bir anlamı olmadığını anlayarak omuz silkiyorum ve araba durmadan önce atlıyorum. İki adam da küfrediyor ve Sebastian, ben hastanenin ön girişinden içeri girerken bana yetişmek için acele ediyor.

Boş bardağımı çöpe atıp hemşire odasını görmezden gelerek doğrudan asansöre yöneliyorum. Sebastian, birkaç kişi asansöre binerken somurtuyor ama ben katımıza ulaşana kadar arka köşede duruyorum.

İki aptal, kız kardeşimin odasının karşısındaki koridordaki plastik sandalyeleri dolduruyor. Uyuyorsa onu rahatsız etmek istemediğim için kapıdan sessizce girip arkamdan kapıyı kapatıyorum.

Perdeler çekilmiş ve tavandaki ışıklar kapalıyken, Camilla'nın yüzü yatağın yanındaki monitörden gelen yeşil ışıktaki parlıyor. Sol kolu kirli beyaz bir alçı ile kaplı. Eli çarşafıta seğiriyor ve normalde taktığı yüzükler olmasa da parmakları kadınsı ve zarif görünüyor.

Vücudunun büyük bir kısmını kaplayan solmakta olan morluklar ve kalıcı şişlikler midemi bulandırıyor, ama çantamı sandalyeye bırakıp parmaklarımı yaralanmamış elinin altına kaydırıyorum. Yine titriyor, sonra yavaşça kirpiklerini kaldırıp donuk gözlerle yüzümü inceliyor.

"Serenity?" diye soruyor.

"Evet, benim, *mia sorella*. Uyandığında burada olmadığımı için üzgünüm. Nasıl gitti?"

Boş bakışları beni korkutuyor.

"Çok ağrın var mı? Koluna kaç tane çivi taktılar?"

Kafasını sallar ve hareket eder. Acı yüzünü buruşturur. Alt dudağı titrer. Panik beni sarar ve onun iyi olduğundan emin olmak için acele ederim.

"Hemşireyi çağırayım mı? Ben..." "Üzgünüm, Senny," diye fısıldadı.

Gözlerinden bir damla yaş süzülür ve şakağına kadar akar. Başparmağımla onu silerim.

"Hey, sorun yok. Özür dilenecek bir şey yok..."

"İyi değil!" Patlaması beni şok ederek sessizliğe boğar. "Bir daha asla iyi olmayacak." Gömleğimin önünü yakalar ve beni kendine doğru çeker. "*Her şeyi mahvettim.*" Hıçkırıkları göğsümü acıtıyor. "Üzgünüm, Serenity." Beni itip ağlamaya başlar. "Çok üzgünüm."

Dengemi bulana kadar geriye doğru çekildim ve tekrar ona doğru adım attım, ama o tepsiden mendil kutusunu kapıp bana fırlattı.

"Sorun yok deme! Her şey *mahvoldu.*" Körü körüne televizyonun uzaktan kumandasını kapar ve odanın diğer ucuna fırlatır. "Her şeyi mahvettim ve sen de durumu *daha da* kötüleştiriyorsun." Kolunu tepsinin üzerine uzatır ve içindekileri yere döker. "*Vaffanculo!* Çık dışarı. Çık. Dışarı!"

Duvardaki çağrı düğmesine basar ve üç hemşire odaya koşana kadar nefesimi tutarım. Camilla direnir, ama iri yapılı esmer onu sabit tutarken sarışın hafif bir sakinleştirici verir. Başım döner, ama o sakinleşene kadar nefes almam. Onu sırt üstü yatırıp hayati fonksiyonlarını kontrol ederken, yere düşen battaniyelere uzanırım, ama ince sarışın beni durdurur.

"Onları bırak. Temiz battaniyeler getireceğiz."

Bir kukla gibi başımı sallıyorum ve kız kardeşimin vücuduna odaklanarak tereddüt ediyorum. Hemşirelerle boğuşurken geceliği açılmış, ayrılan kumaşın altında alt karın bölgesinde üç küçük kare yama ve giydiği hastane tipi tek kullanımlık file iç çamaşırı görünüyor.

Hiçbiri kol ameliyatı için gerekli değildi.

Ayak ucuna tutunmadan önce sendeledim. Hemşireler etrafımda koşuşturup kız kardeşimin olabildiğince rahat etmesini sağlarken, Camilla'nın gevşek yüzüne bakıp kusma isteğiyle mücadele ediyorum.

Sarışına bir soru sormak için dönerim, ama kurumuş dilimi damağımdan ayıramam, bu yüzden çantamı sandalyeden kapıp koridora sendeleyerek çıkarım.

Üç güvenlik görevlisi de ayağa kalkar, ama ben onları görmezden gelip çantamdan telefonumu çıkarırım.

Annemi arıyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum.

Babam cevap verince omurgamdan bir ürperti geçiyor.

"Eve gel, Serenity. Hemen," diyor.

"Evet, efendim," diye cevap veriyorum uyuşmuş dudaklarımla.

Telefonu kapatıp çantama koyduğumda, Sebastian beni asansöre kadar takip eder ve başka kimse girmeden kapıyı kapatmak için düğmeye basar.

Korku beni inanılmaz bir kutuya hapseder.

Kız kardeşimin neler yaşadığını düşünmek istemiyorum, ama ailemin bana onun karın ameliyatından bahsetmemesinin tek bir nedeni olabilir.

Rakip bir çetenin neden olduğu bir araba kazasından kurtulduğunu ve korumaları onu kurtarmadan önce birkaç yumruk yediğini söylediler, ama onlara inanmıyorum. Artık inanmıyorum.

Korku midemi bulandırıyor ve boş kahve fincanımın bulunduğu çöp kutusuna bakıyorum, ama halka açık bir yerde kusarak ailemi utandırmak istemiyorum, bu yüzden yanından geçip güneşin altına çıkıyorum.

Işık ruhuma ulaşmıyor. Bu karanlığı her zaman içimde taşıyacağım

Uzun zamandır gömülü olan anılar yeniden su yüzüne çıkmak üzere.

Düşüncelerimi kapatıp

aracın arka koltuğuna oturdum.

Boş zihnime rağmen, önsezilerim sabrımı kemiriyor. Yıllardır ilk kez, kaçabilmeyi diliyorum.

Daha kötüsü henüz gelmedi. Ne olduğunu bilmiyorum, ama vücudumdaki her hücre kaçmam gerektiğini söylüyor.

Ama benim için kaçış yolu yok. Ben de kardeşim gibi bir mafya prensisiyim. Ne kadar korkunç şeyler yaşarsak yaşayalım, gidebileceğimiz bir yer, kazanabileceğimiz bir para ve bizi bu hayattan kurtarabilecek kadar güçlü bir adam yok.

Pencereden dışarı bakıyorum ama şehirde hızla ilerlerken hiçbir şey göremiyorum.

BÖLÜM 2

Nico Russo

BEZİN UÇLARINI daha sıkı ^{çekiyorum} — adamın başını daha yükseğe kaldırıyorum — ve topuğumu eline daha sertçe bastırıyorum. Parçalanmış kemikler daha küçük parçalara ayrılıyor. Pis bez, çığlıklarını bastırıyor ama bacakları, acınası bir çaresizlikle yere vuruyor. Ayağımı kaldırıp bezin uçlarını bırakıyorum. Yüzü beton zemine çarpıyor ve zaten kırık olan burnundan kan fışkırıyor. Küfür ediyorum ve yumruğumu kafasının arkasındaki iğrenç saçlara geçiriyorum, yanına çömelip yüzünü kaldırıyorum.

"İki kez sormayacağım, dikkatlice dinle Diablo," diye uyarıyorum. Adını söylediğimde kaskatı kesiliyor.

"Evet, kim olduğunu biliyorum. Nereli olduğunu biliyorum. Senin hakkında her şeyi biliyorum, seni zavallı *pezzo di merda*."

O hıçkırarak ağlar ve kan öksürür.

"Boretti bölgesinde başarısız olan uyuşturucu kaçakçılığı hakkında her şeyi biliyorum. Vivaldi ailesini dendiğinde *en iyi adamlarını* kaybettiğini biliyorum," diye alay ediyorum, onun zayıf gururuna daha fazla hakaret ekleyerek, ayakkabımın ucunu onun parçalanmış parmaklarının üzerine kaydırıyorum. "Ve Philadelphia'da seni bekleyen iki kızın olduğunu da biliyorum."

Boğulur ve kekeler. Parmaklarımı saçlarına geçirip, ağzındaki tıkaçları çıkarmadan önce onu acımasızca çekerim.

"Bu operasyonu finanse edenin senin zavallı kışın olmadığını biliyorum. Parayı nereden buldun, Diablo?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum dostum. Biriktirdiğimiz parayla... *Lanet olsun, hombre, beni öldürme*," diye bağırır, bıçağımın ucunu boğazına dayadığımda.

Tsk diye ses çıkarır ve bıçağın ucuyla kanını akıtırım. Yüksek, panik bir sesle cevap verir.

"Bir kuryeyle geliyor! Kim gönderdiğini bilmiyorum. Her zaman farklı bir keş, üzerinde talimatlar yazılı. El yazısı yok. Yemin ederim, onu hiç görmedim. Hiçbir fikrim yok dostum."

Kan çanağına dönmüş gözleri benimkilere bakana kadar bileğimi çeviriyorum.

Ne yazık ki onun için, doğruyu söylüyor. Boğazını iki kez kesiyorum, ikinci kesikle tüm önemli organların kopmasını sağlıyorum ve kan boynundan fışkırmayı kesene ve uzuvları sallanmayı bırakana kadar başını geriye doğru tutuyorum. Ayakkabılarımın etrafında kırmızı bir su birikintisi oluşuyor ve bıçağımı gömleğinin arkasına silerek bu dağınıklığa iç çekiyorum.

"Her cesedi dövme var mı diye kontrol edin ve yakmadan önce tüm cihazları toplayın. Tüm binayı ipucu için tarayın ve bir sonraki operasyon için temizleyin," diyorum ikinci komutanım Ermanno'ya. O, benim müdahale etmeme gerek kalmadan, fabrikanın üç katında da çatışmaların yaşandığı bu savaş kadar büyük bir karışıklığı bile temizleyebilecek kadar yetenekli olduğunu kanıtladı, ama duvarların önünde duran askerlerin önünde kontrolümü bir an olsun bırakmam.

Diablo'nun ölümü birden fazla amaca hizmet etti. Sadece dünyayı *gerçekten* aptal bir pislikten kurtarmakla kalmadı, aynı zamanda beni kızdıran herkese karşı acımasız ve hızlı tepkimi de gösterdi: bu, orada bulunan herkes için bir uyarıydı.

Duvarlarda sıralanan adamları gözden geçiriyorum. Çoğu yüzeysel yaralardan kanıyor, ama hızlı bir müdahaleyle iyileşecekler. Ağır yaralıları yakındaki acil servise gönderdik, birkaç saat önce gece vardiyasındaki tüm hemşirelere rüşvet verdim.

"Şehit düşen adamlarımızın tüm cenazelerine katılacağım ve hiçbir tazminat onların kaybını hafifletmeyecek olsa da, her ailenin başına şahsen başsağlığı dileyeceğim," diye yemin ediyorum ve bıçağımı kınına geri koyuyorum.

Adamlar hüzünlü bir şekilde teşekkür ederler. Tezgahtan temiz bir bez alıp odadan çıkarken ellerimi silerim. Telefonum pantolonumun cebinde titriyor, ama ben onu görmezden gelerek harap olmuş tesisi geçip arka kapıdan çıkıyorum. Arabamın bagajını açıp lekeli takım elbise ceketimi çıkarıp siyah bir çöp torbasına atıyorum. Arabamda her zaman bulundurduğum şişe su ve sabunla ellerimi yıkadıktan sonra, cebimden telefonumu çıkarıp cevapsız aramaları kontrol ediyorum.

Küfrederek babamın numarasını tekrar arıyorum. Birkaç saniye sonra telefonu kapatıp dişlerimi gıcırdatıyorum ve Ermanno'yu arıyorum. İlk zil sesi bitmeden cevap veriyor.

"Burada kal. Ben çıkıyorum," diyorum.

Anladığını belirten bir ses çıkarır. Aramayı sonlandırıp telefonumu bagaja atarım.

Bıçağımı silip telefonumun yanına koyduktan sonra, göğüs kılıfımı gevşetip kemerimi çözdüm, ayakkabılarımı çıkardım, pantolonumu bacaklarımdan sıyırdım ve çoraplarımı çıkarırken popomu tampona dayadım. Lekeli giysilere somurtarak baktım, onları plastik torbaya tıktırdım ve bagajın sol tarafındaki temiz giysileri giydim. Kemerimi kemer halkalarına geçirirken, binanın köşesindeki kaldırımda bir ayakkabı sesi duyulur.

Hızla dönüp, bana gizlice yaklaşacak kadar aptal olan kişiye dolu tabancamı doğrulttum.

Ermanno köşenin arkasından konuşur.

"Sadece seni tetikte tutmak için değil, yaşlandıkça yumuşamadığını görmek de güzel."

Alaycı bir şekilde gülerim ve namluyu ona doğrultmaya devam ederken kılıfımı kemerime geçirir ve deriyi pantolonumun kemer halkalarına geçiririm.

"Kırkına yaklaşan *stronzo* diyor. Ne buldun?"

Güneşin doğuşu, köşeyi dönerken geniş omuzlu gölgesini kaldırıma düşürür. Benimle birlikte son karanlık bölmeye adım atar ve avucuma bir kolye bırakır.

Homurdanarak onu ışığa tutuyorum.

"Yeni bir çete amblemi mi? Kaç kişi takıyordu?" "Dört kişi."

İç çekip ona geri attım. "Sadece dört mü?"

"Onu takan adamlar buralı değil," diyor.

Yine homurdanırım ve göğüs kemerimi çıkarıp gömleğimin düğmelerini açmadan önce temiz bir çift ayakkabı giyerken olasılıkları gözden geçiririm.

"Aramaya devam et," dedim.

O da başını sallar ve köşeyi dönerek kaybolur.

Soğuk sabah havası tenime değişiyor, kollarımı gömleğimden çıkarıp iç çamaşırlarımı başımdan geçiriyorum. Yakalarda kan lekeleri var. Sinirlenerek homurdanıyorum ve onları çantaya koyuyorum.

Birkaç dakika önce öldürdüğüm alçaklar, mahvolmuş giysilerimin bedelini ödemeye değmezdi, ama benim iznim olmadan benim bölgemde iş yapmaya cesaret eden aptallar, benim özel adaletimi hak ediyorlar.

Bagajın tavanına yapıştırılmış aynada yansımamı kontrol ediyorum ve boynumdaki birkaç damla kanı temizlemek için ıslak mendil alıyorum. Tiksinti dolu bir yüz ifadesiyle, birkaç tane daha alıp yüzümü, kulaklarımı ve göğsümün üst kısmını sildikten sonra parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum. Dövmelerimin arasında kan izi kalmadığından emin olduktan sonra, temiz bir iç çamaşırını başımdan geçirip omuzlarıma beyaz bir gömlek giyiyorum.

Önce kol düğmelerimi takıyorum, sonra alıştığım kolaylıkla gömleğimi ilikliyorum. Gömleğimin eteklerini pantolonuma soktukten sonra, pantolonumu ilikliyor ve kemerimi takıyorum.

Telefonumu cebime koyup, göğüs kemerimden tabancamı ve kılıfımı çıkarırım, ardından bagajı kapatıp sürücü koltuğuna otururum. Kolay erişim için tabancayı bacağımanın yanındaki orta konsola yerleştirip, aracı çalıştırır ve binadan uzaklaşıyorum.

Birkaç kilometre boyunca trafik ışıklarından geçiyorum, kırmızıya dönse bile durmuyorum.

Bu bölgede, akli başında hiçbir polis memuru beni durdurmaz, ancak daha kalabalık bölgelere girdiğimde trafik kurallarına uyarım. Sonuçta sıradan vatandaşların sahte güvenlik duygusuna ihtiyaçları vardır. Tehlikenin ne kadar yakınında yaşadıklarının farkında olmadan şehrin çarklarını döndürürler.

Görünmez bir bariyeri daha geçip, kaldırımları yeşilliklerle çevrili, her bir araba yolunu engelleyen görkemli kapıları olan sakin bir sokağa dönüyorum. Vivaldi ailesinin evi, mülklerini şehrin karmaşasından ayıran geniş alan göz önüne alındığında, etrafını hendeklerle çevrili bir kale gibi görünüyor.

Ben ailemin yüksek katlı apartmanlarını tercih ederim, ama herkesin zevki kendine. Russo ve Vivaldi aileleri kadar suç konusunda yetkin olduğunuzda, en iyisini seçme şansınız olur.

Tabii en büyük çocuk değilseniz, o zaman yaptığınız her şey aileniz içindir. Hayatınızın her yönü onlara aittir. Hayalleriniz ve kabuslarınız. Geçmişiniz ve geleceğiniz. Uyanık olduğunuz her anı onları korumaya ve desteklemeye adanmışsınız.

Vivaldi kapısında dönüyorum. Durmadan önce bekçi bana geçmemi işaret ediyor, ben de geçip tepeye doğru devam ediyorum.

Birkaç yıl önce ailem Camilla Vivaldi ile evliliğimi kararlaştırdığında, itiraz etmedim. En azından kağıt üzerinde iyi bir eşleşme ve

bencil arzularımı dile getirmek sonucu değiştirmezdi.

Camilla'nın çarpıcı güzelliği ve çekici kıvrımlarından etkilenmeyen bir erkek erkeklik kartını kaybetmelidir, ama onu sikkemeyi hiç düşünmedim. O muhteşem, ama aramızda kimya yok.

Peki ya onun küçük kız kardeşi? Onun kıvrımlarını kafamdan çıkaramıyorum. Her gece, sadece ryalarımnda olsa bile, arşaflarımnda dolanıyor. Serenity Vivaldi, hayalarımı sıkıca kavramış ve bırakmıyor. Masum gözleri, baştan çıkarıcı dudakları ve nazik tavırlarıyla, benim gibi bir canavarın kırmak istediği her şey.

Dairesel yolun ortasına park ediyorum ve ellerimi direksiyonda çevirerek penisimin yumuşaması için kendimi zorluyorum. Serenity'nin yoğun zevkle bana bakan kahverengi gözlerini hayal etmek bile pantolonumun dikişlerinin dayanıklılığını sorgulamama neden oluyor.

n kapı açılıyor. Silahımı arabada bırakıp ceketimi açarak korumaya silah taşımadığımı gösteriyorum. Bıağıma bakıyor ama aileler arasındaki anlaşmaya sadık kalarak beni eve alıyor.

Kimse beni karşılamak için beklememektedir. Koridorda bağırılar yankılanmaktadır, ama kapalı bir kapı sesleri boğmaktadır. Sesi takip ederim ve muhafızlar beni durdurmadığında, ne tür bir dramaya girdiğimi merak ederim.

Küçük bir siluet, hiçbir uyarı olmadan yan koridordan fırlar. Serenity'nin şaşkın gözlerini bir anlığına görürüm, sonra bana çarparak benden seker. ığlık atar. Omuzlarından tutarım ve çekici bal ve vanilya kokusu burnuma dolarken dişlerimi sıkarım.

Buz zeminde kayıyor ve parmaklarından bir bulaşık bezi sarkıyor. Yumuşak kfr beni şaşırttı.

"zgnm, ben..."

Başını kaldırıp benim bakışlarımla karşılaşınca sessizleşir. Gz bebekleri büyür ve yanakları kızarır.

Parmaklarımla omuzlarını okşuyorum ve başparmaklarımla köprücük kemiğini okşamak için duyduğum dürtüyle mücadele ediyorum.

Boğazını temizler ve geri adım atarken ellerimi omuzlarından iter, ama topuğu bir buz küpüne takılır ve dengesini kaybedince ciyaklar. Kolumu beline dolayarak onu dikleştiririm.

Yumuşak göğüsleri karnıma yapışınca etrafımdaki hava cızırdamaya başlar. Penisim bir anda taş gibi sertleşir ve nefes almakta zorlanırım.

nefes almakta zorlanıyorum.

Onu istiyorum. Onu yere atmak, o güzel bacaklarını ayırmak ve tam burada, tam şimdi, dünyanın geri kalanı canı cehenneme, onun içine dalmak istiyorum.

Nefesini toplayıp ayaklarını geri çekerek, narin parmaklarıyla kollarımı kavrar.

"Teşekkürler, ben iyiyim. Artık beni bırakabilirsin," dişlerini sıkarak söyler.

Kaşlarımı kaldırıyorum, yumruğumu sıkıyorum ve kolumu ona daha sıkı sarıyorum.

onu daha sıkı sararım.

O kaskatı kesilir ve yüzüme bir bakış atar, sonra göğsümün içinden bakıyormuş gibi yapar.

"Özür diledim ve teşekkür ettim. Başka ne istiyorsun?"

"Özür diledim ve teşekkür ettim. Başka ne istiyorsun?"

Aklıma "*her şeyi*" kelimesi geliyor, ama homurdanmamı bastırıp kendimi onu bırakmaya zorluyorum.

Ailemin iyiliği için, en çok istediğim şeyi kendimden esirgiyorum.

O, homurdanır, geri adım atar ve sanki kirleri silmek istercesine gömleğini elleriyle düzeltir, sonra da yerdeki dağınıklığa bakarak başını sallar. Koridora bir göz attıktan sonra, omuzlarını dikleştirir ve bana döner.

"Bir dakika fuayede beklemelisin. Babam hazır olduğunda seni almaya geleceğim."

Lanet olsun, onun dünyasını yok etmek istiyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona dik dik bakıyorum. Yutkunup, bağırıışların geldiği çalışma odasının kapısına bakar ve iç çeker.

"Peki, o zaman burada bekle," diye homurdanır ve benimle karşılaşmadan önce geldiği yöne doğru geri döner.

Çalışma odasına doğru
adım atarım. "Hayır,
bekle!"

Kolumu tutar. Gözlerimi ona çevirip sonra ellerine indiririm. Beni bırakır ve geri çekilir.

"Üzgünüm," der ve avuçlarını pantolonuna siler. "O kadar iğrenç miyim?" diye sorarım.

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak
sertleşir. "Ne?"

Onun muhteşem kahverengi gözlerine bakmadan önce vücuduna bir bakış attım.
gözlerine bakıyorum.

"Sanki kirliymişim gibi ellerini silip duruyorsun. Çok yaklaşırsan bir şey kapmaktan mı korkuyorsun?"

Ses tonumda öfke belirmesin diye uğraşıyorum ama bu, düşük ses tonumda sızıyor ve öfkeli bir gürültü olarak ortaya çıkıyor.

"Hayır, öyle değil..."

Onu duvara sıkıştırıyorum. Gözlerindeki korku, ruhumdaki canavarı besliyor besliyor.

"Öyle olmalısın. Ben kirliyim. Senin gibi bir *piccola principessa*'nın , bu yüzden kirlenmeye hazır değilsen bana dokunma.

Anladın mı, küçük kız?"

Sesli yutkunması bakışlarımı boğazına çeker. Kalbim göğüs kafesime çarparak atar ve omurgamın dibinde sıcaklık dalgaları hissederim, boğazının narin sütunu boyunca çılgınca atan nabzını incelerken.

Benim küçümseyici ses tonuma tepki göstermiyor ya da aşağılayıcı sözlerime kızmıyor. Bunun yerine, omuzlarını dikleştirip bakışlarımla karşılaşıyor.

"Anladım, o zaman fuayede bekle."

Sesindeki güç beni şaşırtıyor. Birkaç basit kelimeyle, onun hakkında sahip olduğum tüm önyargıları yıkıyor.

Artık pigtail saçlı utangaç küçük kız değil, kırılıp tüketilebilecek kırılgan bir ganimet de değil.

O bir takıntı.

Asla sahip olamayacağım bir takıntı.

Hırıldayarak koridordan çalışma odasına doğru yürüdüm.

"Beklemem, davet edildiğimde beklemiyorum, özellikle de şımarık bir *piccola principessa* öfke nöbeti geçirdiği için beklemiyorum," diye hırlıyorum.

Onun keskin nefes alışı beni utandırıyor, ama gereksiz duyguları bir kenara itip kapıyı açıyorum.

Serenity Vivaldi benim sonum olacak. Kontrolümü zorluyor. Onu ne kadar istesem de ona sahip olamam.

BÖLÜM 3

Serenity Vivaldi

DİLİMDE ACI BİR TAT VAR. Nico Russo'nun benden nefret etmesine neden olan şeyi bilmiyorum, ama ondan tek bir nazik söz bile duyduğumu hatırlamıyorum.

Belki aramızdaki sekiz yaş farkından dolayıdır, ama kız kardeşi benden daha genç ve o ona karşı her zaman çok tatlı davranıyor.

O benim için çok tehlikeli. Etrafında dolaşan ölümcül tehdit, havayı adeta kızıştırıyor.

Kızgınlığımı ve korkumu zihnimin derinliklerindeki küçük bir kutuya saklıyorum.

Alfonso bana asla böyle kaşlarını çatmaz ya da tehdit etmezdi. O kas gücünden çok zeka gücüyle hareket eder, bu da Nico'nun acımasızlığından çok daha fazla bana uyar.

Yine de, mutfığa dönmek için topuklarımı döndürürken, göğsümdeki ağrıyı ovuşturuyorum ve bacaklarımın arasındaki gergin, ilgi çekici sıcaklığı görmezden geliyorum.

Bugünün bir an önce bitmesi lazım. Kız kardeşimin hastanede yaşadığı kriz, babamın gizemli çağrısı ve kardeşim Giorgio'nun anne babama yaptığı sürpriz arasında, daha fazlasını kaldıracabileceğimi sanmıyorum.

Temiz bir bez alıyorum, ortasına bir kepçe buz koyuyorum ve koridorda koşarken bezi bükerek buz torbası yapıyorum.

Koridordaki eriyen buz küplerinin arasından geçerken yanaklarım kızardı, ama utancımı görmezden gelip çalışma odasına doğru ilerledim. Kanepenin kol dayanağını dolduran Nico'nun omzunun etrafında geniş bir daire çizdim ve buz torbasını Giorgio'nun yüzüne bastırdım. O tısladı, ama beni itmedi.

"Kıpırdama, *mio figlio*," diyor mamma ona, ziyaretçimiz olduğu için şüphesiz sevgi dolu bir terim kullanıyor. İpliği sıkıca çekiyor ve

. Nico yüzünü buruşturur ama başka bir şikayet etmez.

Midem bulanıyor. Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes alıyorum, ama demir kokusu mide bulantımı daha da kötüleştiriyor, bu yüzden gözlerimi kırıp papà'nın masasının arkasındaki kitaplığa odaklanıyorum. Çirkin anılar zihnimin kenarlarını kemiriyor, ama onları korkumla kovup kardeşimin başını tutarak onu sabit tutuyorum.

"Sadece bir çizik, anne. İyileşeceğim," diye fısıldar.

"Bir daha böyle eve gelirse seni düzeltereğimi söylemiştim, o yüzden kırırdama," diye sahte tatlı bir sesle cevap veriyor.

Yıllar boyunca bana gösterdiği zulmü yeniden yaşarken, damarlarım kinle doluyor. Parmaklarım uyuşuyor.

"Kahretsin, Senny, kafamı ezmeye mi çalışıyorsun?" Giorgio şikayet eder.

Buz torbasını ona verip uzaklaşıyorum.

"Annenin yanında diline dikkat et," diyor babam oturma odasının başındaki koltuğundan.

Nico'nun çenesindeki bir kas seğirir.

"Evet, efendim," diye cevaplar

Giorgio.

"Serenity, misafirimize bir içki getir," diye emreder babam.

Bu bir tuzak gibi geliyor. Yutkunuyorum, *misafirimize* dönüp ne istediğini soruyorum.

Buzlu viski istediğinde, ona elimden geldiğince samimi bir gülümseme sunar ve baraya dönüp ona bir bardak doldururken, onun varlığına aşırı odaklanmış gibi davranmamaya çalışırım.

"Kardeşine de bir içki getir," diye talimat verir babam.

İkinci bardağı ters çevirip kardeşimin en sevdiği içkiden iki parmak kadar dolduruyorum, ama döndüğümde Nico'nun yüzündeki ifadeyi görünce iki bardağı da düşürmek üzereyim. Midem bir anda boşalıyor, karnımın altında bir sıcaklık hissediyorum ve korku nefesimi kesiyor. Neden kızgın olduğunu ya da neden beni bir sonraki yemeğiymişim gibi izlediğini bilmiyorum, ama vücudum alev alıyor. Uykuda olan sinir uçlarım uyanıyor. Elektrik ayak parmaklarımdan başımın tepesine kadar yayılıyor. Karnım kasılır ve meme uçlarım sertleşir.

Kendimden tiksınme içimi burkuyor.

Kız kardeşimin müstakbel nişanlısına şehvet duymakla, hayatımın en dip noktasına ulaştım. Üstelik Nico çok soğuk, tehlikeli ve şiddet dolu. O beni sevmiyor, ben de onu sevmiyorum.

Cesaretimi topluyorum ve *misafirimize* önce içkisini sunuyorum, elime dokunmaktan kaçındığının farkındayım, sonra kardeşime içkisini veriyorum.

"Oraya otur, Serenity," diyor babam, koltuğuna en yakın kanepeye işaret ederek. Nico'nun oturduğu kanepeye. Annem ve kardeşimle karşı karşıya olan kanepeye.

Tüylerim diken diken oluyor. Bu yanlış. Babamın ve Russo ailesinin en büyük oğlunun arasında oturmak istemiyorum. Her iki adamdan da yayılan tehdit beni korkutuyor.

Oturup terli ellerimi kot pantolonuma sildikten sonra arkama yaslanıp parmaklarımı kucağımda birbirine geçiriyorum. Aramızdaki boş koltuğa atılmış yastık olsa da, onun varlığı beni rahatsız ediyor ama Nico'yu görmezden gelip aileme odaklanıyorum.

Annem Giorgio'nun yarasına bandaj yapıştırır ve ilk yardım çantasını kapatır. Tek kelime etmeden malzemeleri toplar ve koridora kaybolur.

Sessizlik çöktükçe midem düğümleniyor. Nico, dövme parmaklarında sallanan bardağını çevirerek odayı buzların tıkırtılarıyla dolduruyor.

Annem geri gelir ve karşımda oturur. Midemde kurtlar kemiriyor. Ailemin karşısındaki koltukta oturmak yanlış geliyor.

Aslında, Nico'nun babası olmadan burada olması garip. Genelde birlikte gelirler.

Tedirginliğim artar.

Nico buzunu tekrar çevirirken, Giorgio içkisini bitirir ve boş bardağını masaya vurur.

"Bu kadar kısa sürede geldiğin için teşekkürler. Meşgul bir adam olduğunu biliyorum, o yüzden hemen konuya gireceğim," diyor babam Matteo Vivaldi iş sesiyle. Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Öne eğilir ve dirseklerini koltuk kolçaklarının uçlarına dayar. "Anlaşmamızda bir değişiklik yapmamız gerekiyor."

Nico içkisini yudumlar ve cevap vermeden önce yan masaya koyar. "Ne tür bir değişiklik?"

Korku midemde kurşun gibi bir ağırlık oluşturur.

Annemin gözleri beni delip geçiyor. Giorgio arkasına yaslanıyor, ama gözlerindeki yoğunluk babaminkine eşdeğer.

"Camilla şartları yerine getiremez."

Gözlerimi kırıyorum. Babamın sözleri kulaklarımda yankılanıyor. "Serenity yerine getirebilir," diyor.

Aynı derecede korktuğum ve güvendiğim adama dikkatimi veriyorum. Şaka yapıyor, değil mi?

"Sen Serenity ile evleneceksin," diye bitirir babam.

Ayaklarımın altında bir kara delik oluşur. Ciddi olamaz. Bu sadece acımasız bir şaka. New York'ta onun gücü ve acımasızlığıyla rekabet edebilecek tek adam olan Nico Russo'nun, kız kardeşim yerine benimle evlenmesini önermedi. Sanki birbirimizin yerine geçebilirmişiz gibi beni onun yerine koymadı.

Nico'ya dönüyorum, beni karısı olarak kabul etmeden önce aileler arasında savaş ilan edeceğinden eminim.

Kız kardeşimin yerine geçemem. O bir manken, lanet olsun. Uzun boylu, ince, güzel ve dışa dönük, bu da onu bariz bir seçim yapıyor.

Ayrıca, onunla evlenmek istemiyorum. Alfonso ile evlenmek istiyorum.

Nico'nun yoğun bakışları beni koltuktan kaldırıyor. Bakışlarındaki açlık beni yutacakmış gibi.

Halüsinasyon görüyorum. Bu gerçek değil.

O bakışını babama çevirdiğinde donakaldım. "Kabul ediyorum."

Derin sesi doğrudan kalbimin derinliklerine işliyor. O buz gibi gri gözlerini benimkilere indirene kadar inanamadan ona bakıyorum.

Kızgın bir öfke içimi kaplar. Titriyorum. "Benim de kendi şartım var," diyor.

Hafif alaycı sesi beni hem küçük düşürüyor hem de öfkeliendiriyor. Benden uzak durmamı isteyerek yarama tuz biber ekmesini bekliyorum.

Umut yeşerir. Belki düğünü birkaç yıl erteler. Belki üniversiteyi Vivaldi olarak bitirebilirim.

"Nişanımızı açıkladığımız gün benimle birlikte yaşamaya başlayacak."

Kanım donar. Babama dönerim.

"Hayır. Hayır de, papà."

Babam çenesini sıkar ve duygusuz gözlerle bana bakar. "Bu olmayacak.

Onunla evlenmeyeceğim," diyorum.

"Evet, evleneceksin," diye emreder.

Kalbim parçalanır. Bana hiç tatlı davranmamıştır, ama onun korumasına layık olmak için çok çalıştım. Benimle gurur duymasını istiyorum. Ne kadar hata yapmış olursam olayım, beni kabul etmesini ve sevmesini istiyorum.

Ben hata yapmadım, ama gözlerindeki bakış, tartışırsam intikam alacağına dair söz veriyor.

Kendimi durduramıyorum. Damarlarımda kaynayan öfke çok acı verici.

"Evlenebileceğimi söylemiştin..."

"Hayır, yapmadık," diye annem sözümü keser. "Hayallerini gerçeklerle karıştırma, Serenity. Bu olacak. Nico Russo ile evleneceksin ve bunu gülümseyerek ve nazıkçe teşekkür ederek yapacaksın. *Anladın mı?*"

Kendimi küçültme dürtüsüyle mücadele ediyorum. Bana tokat atmış gibi. Ailemin ihaneti kalbimi acı ile dolduruyor.

Duygular boğazımı tıkıyor. Başımı sallayıp ona hak veremem, ama açıkça isyan da edemem.

Başka seçeneğim olmadığını biliyorum, ama bu isteyerek gideceğim anlamına gelmez.

"Üniversite derslerine devam edebilir, tabii düğün planlarımızı engellemediği sürece. Düğün altı ay sonra değil, dört ay sonra olacak," diyor Nico, sanki mobilya satın alıyormuş gibi, benim tüm geleceğimi pazarlık ediyormuş gibi değil.

Korkarım ki, babam başını sallayıp ona teşekkür ediyor.

Karşı çıkmıyor. Nico'ya planının saçma olduğunu söylemiyor. Ailemle geçireceğim değerli birkaç ay boyunca evde kalmamı istemiyor. Beni korumuyor. Beni umursamıyor.

Benim isteklerim önemli değil. Hayallerim önemli değil. Benim için hiçbir anlamı yok.

Ailenin dünyasının merkezi olduğu şeklindeki sözleri bir anda unutuluyor. Yıllar önce bu çalışma odasında şahit olduğum korkunç sahne de dahil olmak üzere, hayatında yaptığı tüm iğrenç şeyler aile için değildi.

Onlar kendisi içindi. O, her şeyden çok gücü istiyor.

Onun ihanetinin bana verdiği acıyı tarif edecek kelime bulamıyorum. Annem beni hep eleştirmiştir, bu yüzden onun sert sözleri canımı yaksa da, babamın sözleri kadar derinden yaralamaz.

Ciğerlerim ağrıyana kadar burnumdan nefes alıyorum.

Bu bir masal olsaydı, Alfonso kapıyı kırıp beni kurtarırdı, ama bu bir masal değil, ben de tehlikede olan bir kız değilim ve Alfonso da öyle bir adam değil, bu yüzden hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istedim.

Zihnim Nico'yu parlak zırhlı şövalyem olarak görmeye çalıştığında, gülüyorum. Yüksek sesle.

Bu da durumu daha da kötüleştiriyor.

Cadılar Bayramı'nda bir cadı gibi kıkırdamaya başlıyorum.

Annemin dehşete kapılmış ifadesi neşemi yok ediyor. Gözyaşlarımı silip derin bir nefes alıyorum, sonra omurgamı düzelterek yeni işkencecimin soğuk, eğlencesiz gözlerine bakıyorum.

Aceleyle geri çekilmenin en iyisi olacağına karar vererek, ona en tatlı, en yapmacık gülümsememi sunar ve sözlerime fazladan bir miktar alaycılık eklerim.

"Çok düşüncelisin. Teşekkür ederim."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yönelirim, ama onun önünden geçmeye çalışırken bileğimi tutar. Adımımı yarıda keserim ama gözlerimi çıkıştan ayırmam.

"Sanki içten söylüyormuşsun gibi, Serenity."

Yarım saniye boyunca, dudaklarından çıkan adım beni suskun bırakır, ta ki soğuk ses tonu kafama dank edene kadar. Buz gibi bir öfke omurgamdan aşağı akar ve bakışlarımı ona çeviririm.

"Anlamadım?" diye meydan okurum.

"İçtenlikle teşekkür et," diyor.

Hayatımda ilk kez, muhtemelen ölümüm anlamına gelse bile birine yumruk atmak istiyorum, ama şiddet düşüncesi coşkumu soğutuyor. Elini bileğimden itiyorum, onun beni sıkıca tutmasını bekliyorum; ama o beni bırakıyor ve geriye yaslanıyor. Duruşu, gözlerindeki vahşi parıltıyı hiç de dengelemiyor.

"Üzgünüm, yapamam. Belki bir dahaki sefere."

Her an beni yakalayacağını düşünerek kapıya doğru koşuyorum, ama o beni koridora kaçmama izin veriyor. Babamın sesi rahatsız edici sessizliği bozarken, gözleri sırtımı yakıyor.

Arkamı dönüp
bakmıyorum. Buna
cesaretim yok.

Ailem gelecek hafta en korkunç, en sinir bozucu adamla nişanlandığımı açıklayacak.

Hazır değilim. Asla da hazır olmayacağım.

Dört ay sonra, kız kardeşimin evlenmesi gereken adamla evleneceğim. Nico

Russo, kendisi dahil kimse

beni gelini olarak istemese bile.

Mutlu sonum mahvoldu.

BÖLÜM 4

Nico Russo

Eğlence ve heyecan içimi kaplıyor, çünkü bu çekici küçük lokma merdivenleri tırmanıyor.

Serenity Vivaldi ile sevişeceğimi hiç düşünmemiştim, ama şimdi yapabileceğime göre, onu iki elimle yakalayacağım.

O benim.

Tamamen

benim.

Parmaklarım onu tekrar dokunmak için kaşınıyor. Yumuşak, narin bileği sadece başlangıçtı.

Onun her santimini keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Sorumluluğun ezici ağırlığı her zaman omuzlarımda duruyor, ama Russo ve Vivaldi aileleri arasındaki beklenmedik *şart değişikliğine* Serenity'nin de dahil olmasıyla, içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Ailemin servetini üç katına çıkarmadım ya da içgüdülerimi görmezden gelerek onları New York'ta dolaşan insan pisliklerinden korumadım, ama aynı zamanda tereddüt etme lüksüm de yok, bu yüzden boş merdiven boşluğundan gözlerimi ayırıp Matteo Vivaldi'nin sert bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"O da ikna olacaktır," diyor.

Kol düğmelerimi kontrol edip, yanıt verirken kaşlarımı kaldırıyorum. "Gelip gelmemesi gerçekten önemli değil, değil mi?"

Vivaldi ailesinin kadın reisi Bianca, avucunu göğüs kemiğinin üzerine koyar ve öne doğru eğilir.

"Daha önce hiç böyle davranmamıştı. Onunla konuşacağım. Bunun en iyisi olduğunu anlayacak ve düğün hazırlıkları sırasında seni utandırmayacağından emin olacağım," der.

"Endişelenme. Bundan sonra ona ben bakacağım. Kız kardeşlerimle başa çıkabiliyorsam, onunla da terlemeden başa çıkabilirim." *Özellikle yatak odasında çok isterdim. Ya da mutfak tezgahında. Ya da arabamın arka koltuğunda. Ya da yüzü apartmanımın cam penceresine yapışmış halde. Ya da duşta. Ya da...* Kendimi rezil etmeden önce pis düşüncelerimi durdurur ve zihnimi boşaltmak için viskimden bir yudum alırım.

"Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerek," diyorum.

Bianca Matteo'ya bakar, ama o hiçbir şey belli etmez. Giorgio kaşlarını çatıp elini kaldırır, ama saçlarını karıştırmadan önce indirir. Artık çok geç. Gergin hareketiyle hepsini ele vermiştir.

"Camilla'ya kim saldırdı?"

Sessizlikleri çok şey ortaya koyuyor. "Bilmiyor musunuz?" diye soruyorum.

İçim yanarken bu kadar saygılı konuştuğum için kendimi tebrik ediyorum.

"Üç olasılığı eledim," diyor Giorgio, ama sesindeki hayal kırıklığı, başka geçerli bir seçenekleri olmadığını gösteriyor.

Hayal kırıklığım artarken bile, onun çabalarını takdir ederek başımı sallıyorum. "Ne oldu?"

Bana verebilecekleri kadar çok ayrıntıya ihtiyacım var. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Camilla'yı uzak tuttum ve şimdi hastanede, o kadar ağır yaralandı ki ailesi nişanımızı bozdu. Serenity'ye aynı şeyin olmasını izin vermeyeceğim.

Korku göğsümü sıkıştırıyor. Serenity, tamamen benim bakımım altında olacak ilk kişi olacak. Karım olarak, onu koruyacak tek kişi ben olacağım. Benim gelinim, Russo ailesinin varisinin gelini olmak, sırtına büyük kırmızı bir hedef tahtası çizecek.

Vivaldi ailesi, kendi kızlarının güvenliğini onlara emanet edemeyeceğimi çoktan kanıtladı.

İçimde küçük bir parça dehşetle kıvrılıyor, ama bu acınası tepkiyi görmezden gelip anılarım canlanmadan önce onları durduruyorum. Onları neredeyse on dokuz yıl önce annemle birlikte gömdüm.

Matteo'nun kızının saldırıya uğramasını gerçekçi bir şekilde anlatmasını dinliyorum ve öfkesinin gerçek nedenini anlıyorum: Birinin onun gücüne meydan okumaya cüret etmesine çok kızgın. Kızının sağlığı için endişelenmekten çok, hakarete uğramış hissediyor.

Ağzım ekşiyor, ama yüzümü gevşetip tepki göstermeden dinliyorum.

"Serenity ne kadarını biliyor?"

Onun tepkisine bakılırsa, benim bildiğimden daha azını biliyor olmalı.

Bianca omuz silkiyor ve "Ona gerçeği söyledik: Camilla bir araba kazası geçirdi" diyor.

Homurdanarak viskimi bitiriyorum.

"Onu kaç kişi koruyor?" Soruyu Matteo'ya yöneltiyorum. "İki kişi. Bir koruma ve bir şoför. Bölgemiz dışına çıkarsa daha fazla olur,"

diye yanıtladı.

Bardağımı masaya koyup, desen dışı bakana kadar parmaklarımla çeviriyorum.

"Kendi güvenlik önlemlerimi de ekleyeceğim."

Bu bir istek değil, ama o sanki öyleymiş gibi kabul ediyor. Homurdanmamı bastırıp dirseklerimi dizlerime dayıyorum.

"Bana onun tüm cihazlarına erişim izni ver."

Giorgio gerginleşir, ama Bianca gülümser ve "Tabii ki" der.

Konuşmayı bitirip Matteo ile el sıkıştım ve evden ayrıldım. Ön kapı ile arabam arasındaki kısa mesafede parlak öğle güneşi başımı ve omuzlarımı ısıttı.

Baştan çıkmaya kapılmadan ve Vivaldi malikanesine geri dönüp kulesinde saklanan baştan çıkarıcı *prenses'i* mahvetmeden önce arabayla uzaklaşıyorum.

Cep telefonum çalışıyor. Bluetooth'u açıp kız kardeşimin aramasını cevaplıyorum. "Bugün benim şoförüm olduğunu unutmadın, değil mi?"

Onun emir veren ses tonu kalbimi yumuşatır. Yirmi yaşında reşit olmasına rağmen, aramızdaki on iki yaş farkı onu benim gözümde sonsuza kadar çocuk gibi gösterir. Beni kızdırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan, şımarık, sevilen, inatçı bir çocuk.

"Hatırlıyorum," diye cevap veriyorum.

"Ama burada değilsin," diye

homurdanır. Gösterge panelindeki saati kontrol ederim.

"Hâlâ yirmi dakikam var."

O, uzun bir iç çekişle nefes verir.

"Tam olarak yirmi dakika sonra burada olacaksın, değil mi?"

"Biliyorsun."

Telefonu kapatıp gülümsüyorum, zihnim onun öfke dolu sözlerini hayal ederek sessizliği dolduruyor. Onun cevabını tahmin etmek için onu duymama gerek yok. Şu anda muhtemelen karanlık telefon ekranına bir sürü küfür mırıldanıyordur.

Beş dakika kala yer altı otoparkına giriyorum, ama o çoktan asansörlerin altında bekliyor. Kapıda güvenlik olmasına rağmen

, üç koruma stratejik olarak etrafında dururken cam odanın içinde kalıyor.

El sallıyor ve kapıyı iterek açıyor, ben de camı indirip duru

yoru "İçeri gir. SUV ile geleceğim," diyorum.

m. O ağzını açmadan ne söyleyeceğini biliyorum ve onu ikna etmeye çalışarak enerjimi boşa harcamış olurdum.

"Hayır, bununla gitmek istiyorum. Spor araba olmayabilir, ama babamın binmem için ısrar ettiği tanklardan çok daha alçak."

İç çekip kapıları açıyorum. Onun arabanın ön tarafında topallayarak yürüdüğünü görmek beni çok üzüyor, ama ben dışarı çıkıp onunla "uğraşırsam" beni dirsekleriyle öldürür.

O kapıyı açtığında tavan lambası yanar. Dişlerimi sıkıp nefesimi tutarım, o koltuğa yaklaşıırken.

O, *acil durum* tutamağını tuttuğunda, ben homurdanırım, ama o beni görmezden gelir ve ağırlığını protezine verir, ayağını arabaya kaldırır ve koltuğa oturur.

"Natalie! Bu doğru değil..."

"Güvenli değil. Evet, evet, biliyorum, doktor da öyle dedi, ama bu şekilde çok daha kolay ve işe *yarıyor*, o yüzden beni çocukmuşum gibi azarlama."

Dişlerimi sıkarak, koltuğa daha rahat oturmasını ve kapıyı kapatmasını izledim.

"Ayrıca, sadece ayağım. Bütün bacağım gitmiş değil ki."

İki elimi direksiyona koyup nefes alıyorum. Gözlerini deviriyor, ama ben sabırsızca parmaklarımla masaya vurunca emniyet kemerini takıyor.

"Durmaya söz veremem," diyor ve bana ters ters bakıyor. "Zaten '*güvenli olmak*' için pek çok aptalca şey yapıyorum," — evet, bu velet parmaklarıyla tırnak işaretleri bile yapıyor — "ama sen ve papà sürekli *endişenizle* beni boğuyorsunuz. Bir şekilde isyan etmem lazım. Bunun, arabaya binme şeklimle olması, geceleri nasıl geçirdiğimle olması yerine daha iyi değil mi?"

Lanet olsun, haklı. O, dünyadaki tek kişi, birkaç kelimeyle öfkemi yatıştırabilen, beni endişeyle dolduran ve beni cehenneme çeviren tek kişi.

Ancak, bugün Vivaldi'lerle yapılan *anlaşma değişikliğinden* sonra, beni sinirlendirme gücüne sahip tek kişi artık o olmayabilir. Serenity'nin beklenmedik tepkileri içimdeki canavarı uyandırdı. Beni kışkırttı ve sanki her şeye hakkı varmış gibi uzaklaştı.

Onun hatasını bir an önce fark etmesini sağlayacağım.

Bir hafta. Onu kontrolüm altına almak için sadece bir hafta beklemem gerekiyor.

"Bütün gün burada oturacak mıyız yoksa...?" Natalie'nin alaycı sesi hayallerimi bozar.

İç çekip vitese takıyorum ve o orta konsola uzanırken elini itiyorum.

"Ah! Radyoya uzanmıyorum, seni *cavolo*. Bu dersi uzun zaman önce öğrendim. Havalandırma delikleri ayaklarıma sıcak hava üflüyor. Protezimi eritmeye mi çalışıyorsun?"

Direksiyonu o kadar sıkı tutuyorum ki, basınçtan ezilmemesi mucize. Ben onaylayarak homurdandığımda gözlerini devirir ve sıcaklık ayarını yapmasına izin veririm.

"Ermanno en son burada mı oturuyordu? Ayaklarında hiç his kalmadı mı? Neden yazın ısıtıcıyı açmış ki?"

Sorularına verecek bir cevabım yok — evet, Ermanno en son burada oturan kişiydi — bu yüzden sesinin havada asılı kalmasına izin veriyorum.

Arkalarına yaslanıp dirseklerini kol dayama yerine koyuyor ve çenesini eline dayayarak pencereden dışarı bakıyor. Birkaç dakika boyunca, kapalı pencerelerden sadece şehrin gürültüsü sızarken, sessizce sokaklarda dolaşıyoruz.

"Annemin en sevdiği renk neydi?"

Sorusu beni derinden etkiliyor. Doktorun otoparkına girip binanın arkasına doğru ilerliyorum, onun kaybının acısından uzaklaşmak için araba kullanmayı bahane ediyorum.

"Neden?" diye sorarım.

Natalie çantasını kucağına alır ve içindekileri karıştırır, ama bu kadar küçük bir çantada bir şey kaybetmiş olması imkansızdır, bu yüzden bana bakmamak için bunu bahane olarak kullanıyordur. Boğazımda bir yumru oluşur. Kendi rahatı için yüzünü saklamıyor. Beni incitmemek için yapıyor bunu. Tüm duygularımı kesip, bir park yerine girer ve arabayı durdururum. Onun uzattığı zeytin dalını reddetmek için çok korkak biriyim.

"Yeni protez için özel astarlar sipariş edecekler ve renkleri ben seçebileceğim. Bir tanesinin annem için olmasını istiyorum," diyor, hala küçük çantasını karıştırarak.

"Herhangi bir mor tonu olabilir, ama o koyu tonları tercih ediyordu çünkü eskiden kraliyet ailesi için kullanılırdı."

Çantasını kapatıp kapısını açmadan önce bir an duruyor.

"Teşekkürler," diyor ve arabadan çıkmaya çalışıyor.

Ona yardım etmek için acele ediyorum, ama bana uyarıcı bir bakış atıyor, bu yüzden ayağa kalkıp kapısını kapatana kadar bekleyip kolumu uzatıyorum.

"Bunun saçma olduğunu biliyorsun," diyor kolunu koluma takarken.

Bununla, benim centilmenlik hareketimi kastediyor. Otuzlu yaşlarının sonlarında, dövme, takım elbiseli bir adam, yetişkin kız kardeşine eşlik ediyor — çünkü ten rengimiz, yüz hatlarımız ve tavırlarımız birbirine o kadar benziyor ki, bizi aile dışında başka bir şey olarak nitelendirmek imkansız

dışarıdan bakıldığında saçma görünebilir, ama umurumda değil. On dokuz yıl önce onu korumayı başaramadım. Dünyadaki tüm şımartmalar, geçmişteki hatalarımı telafi etmeye yetmez.

Natalie'nin güvende olmasını sağlamak için her şeyi verdim, ama yine de yetmedi. Onun acısını asla dindiremeyeceğim ya da kaybettiği şeyleri telafi edemeyeceğim.

Serenity için de yeterli olamayacağım.

İradelerimizin çatışması ve aramızdaki kimya bir yana, Serenity Vivaldi'yi hayatıma sokamam. O çok büyük bir risk. Kız kardeşimizi kanatları altına aldığından beri, diğer çocuklar tek ayağı olduğu için onu dışlasa da, o benim ruhumun bir parçasını çaldı. O zaman bile, ona çok yaklaşmasına izin verirsem savunmamı yıkacak gücü olduğunu bilerek onu uzaktan izledim.

Bu da beni sinirlendiriyor ve o yaklaştığında beni bir pislige dönüştürüyordu.

Bundan pişman değilim. Aramızda duygusal bir mesafe olması gerekiyor.

Serenity, ailem ve Vivaldi'ler arasındaki bir iş anlaşması olarak kalmalı.

Vivaldi'lerle bir iş anlaşması olarak kalmalı. Ona olan takıntım sona ermeli. Onun bedenini alıp başkası için mahvetmekten zevk alacağım, ama onu kalbime sokamam.

O benim, ama ben onun olamam.

BÖLÜM 5

Serenity Vivaldi

AVUÇ İÇİMLE KILI YAPIŞTIRIP YAPIŞTIRIP, saatlerce süren titiz kalıplama çalışmasını mahvediyorum ve hayal kırıklığıyla homurdanıyorum.

Bir gün. Grup eleştirileri başlamadan sadece yirmi dört saat var ve ben eserimi paylaşmaya hiç hazır değilim. Kimse eserlerimizin sergiye hazır olmasını beklemiyor, ama ben daha tabanın yarısını bile bitiremedim.

Bu çok utanç verici, özellikle de geçen hafta çok iyimser olduğum için.

Belki biraz olsun uyuyabilirsem ilham perim geri gelir, ama dinlenmek ve rahatlamak mümkün değil, gelecek başımın üzerinde asılı dururken.

Üç gün. Ailem üç gün sonra Nico Russo ile nişanlandığımı açıklayacak. Çocukluğumun geçtiği evden taşınacağım ve egoist, acımasız bir pislikle yaşamaya başlayacağım. Ve dört ay sonra, o dayanılmaz pislği kocam olarak kabul etmek için mihraba yürüyeceğim.

Cep telefonum önlüğümün cebinde titreyince irkildim. Küfrederek, sağ elime göre nispeten daha temiz olan sol elimi önlüğümle sildim ve cebimden telefonumu çıkardım. Arayan kimliğini kontrol edip Alfonso'nun adını gördükten sonra, başparmağımı *sonlandırma* düğmesinin üzerinde duraklattım ve kendime korkak olmamam gerektiğini söyledim.

Yarın arkadaşlarım benim acınası sanat denememi sözlü olarak parçaladıktan sonra onunla konuşacak gücüm kalmayacak ve bu haberi başkalarından duymasına izin verecek kadar acımasız değilim, bu yüzden telefonu açıyorum.

"Selam Alfie."

Neşeli görünmeye çalışmam kulağıma bile inandırıcı gelmiyor. "O kadar mı iyi?"

"Evet."

"Yarın için hazır değilsin, öyle mi?"

"Hiç de değil, ama... başka bir şey daha var. Bekle, bir yıkanıp daha sessiz bir yere gideyim," diyorum.

Stüdyodaki öğrencilerin telaşlı koşuşturması, grup eleştirileri bittikten sonra, gelecek haftaya kadar sakinleşmeyecek.

Anladığını belirten bir ses çıkarır, ben de sesi kapatıp telefonu önlüğümün cebine koyarım ve sınıfın arkasındaki lavaboya doğru yönelirim.

Kaosun içinden geçerek, kolları bir düzine farklı malzemeye dolu olan Calvin'den kaçınıyorum, esneme yapan Becca ile çarpışmaktan kıl payı kurtuluyorum ve beklenmedik bir şekilde arkasını dönen Donald'ın omzuna çarpıyorum. Onun çok daha uzun boylu vücudundan sekip yakındaki masaya çarpıyorum.

Acı içinde inleyerek, kalçama uzanıyorum, moraracağını biliyorum, ama Ralf'ın heykeli sallanırken küfredip öne atılıyorum. O dönüyor. İkimiz de ona uzanıyoruz, ama ben ondan bir milisaniye önce oraya varıyorum. Kocaman elleri benim ellerimi kavırıyor ve parçayı dikleştiriyor.

Elleri benimkilerde kalınca tüylerim diken diken oldu. Yutkundum ve ondan uzaklaştım, ama o kadar yakındı ki vücut ısısı yanıma sızıyordu.

"Çok üzgünüm, Ralf," diyorum, gerçekten pişmanım.

Dağ kadar geniş omuzları, berrak yaz gökyüzü kadar mavi gözleri ve meleklerin başlarının üzerinde çizilen altın haleler kadar sarı saçları olan Ralf, okulun Rusya'dan gelen tek değişim öğrencisi. Ders dışında onu takip eden bir hayran kitlesi —groupies, diyebiliriz—toplamış, ama ben hep mesafemi korumuşumdur. Aurasında bir tehdit unsuru var, bunu küçük yaşta fark etmeyi öğrendim, ve kimse izlemediğini sandığında yüzündeki somurtkan ifade beni tedirgin ediyor.

Ellerimi onun ellerinin altından çekip uyluklarımla siliyorum. Bu hareket bana Nico'nun uyarısını hatırlatıyor ve yüzüm kızarıyor.

O pislik, burada bile olmadan tüm sınıfın önünde beni utandırmayı başardı.

"Kaza oldu, *değil mi*? Kötü bir şey olmadı, sorun yok," diyor Ralf aksanlı İngilizcesiyle.

Ona teşekkür etmek için ağzımı açarım, ama kirli ellerimin heykelinde bıraktığı izler dikkatimi çeker.

"Aman Tanrım, özür dilerim!" diyerek onu geçip masasından kağıt havlu rulosunu alıyorum. "Hemen dönerim."

Büyük bir parça koparıp lavaboya koşuyorum, ellerimi yıkayıp kağıt havluları ıslatıyorum. Havluları sıkıp onun masasına geri dönüyorum ve havluların yarısını eline tutuşturup eserindeki en büyük kil yığınının nazikçe siliyorum.

"İsteyerek yapmadım. Merak etme, hepsini temizleyeceğim..."

Kalın parmakları, birkaç gün önce Nico'nun beni tuttuğu yerin hemen üzerinde, bileğimi kavradığında donakaldım. Bu anı hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı ve midemde bir ürperti hissettim. Elini kolumun daha büyük bir kısmına attı ve içimi bir panik dalgası kapladı. Bundan hiç hoşlanmadım.

Islak kağıt havluları yere bırakıp kolunu ittim. Korkunç bir an için, kemiklerimi ağrıtabilecek kadar sertçe sıktı, ama sonra beni bıraktı ve ellerini omuz hizasında kaldırarak evrensel bir teslimiyet jestiyle uzaklaştı.

"Üzgünüm, ama bir daha bana dokunmanı istemiyorum," diyor.

Utanç beni kaplıyor.

"Oh, şey... aslında, seni suçlamıyorum, yani..."

"Yanlış anladın. Böylesi daha iyi. Beğendim," diye açıklıyor ve heykeline doğru bir hareket yapıyor. Asimetrik sırtışı, gözlerindeki yoğunlukla uyuşmuyor, ama ben onun hareketini takip edip sanat eserini inceliyorum. Başımı eğip, farklı bir açıdan onun bu eserde beğendiği şeyi görebilir miyim diye merak ediyorum, ama kil rengi el izlerim, siyah ve grinin farklı tonlarıyla uyumsuzluk yaratıyor.

"Bu..." Bir kelimeyi çevirmeye çalışır gibi dikkatini gökyüzüne çevirir, ama gözlerindeki sert parıltı beni şüpheyile doldurur. "Cazip. Baştan çıkarıcı. Erotik."

Midem sıkışıyor. Boğazımı temizliyor ve başımı diğer tarafa eğiyorum. "Bu senin sanat eserindir, bu yüzden tartışmayacağım," diyorum, aramızdaki

Ralf gülümser ve sanki bana bir sır verecekmiş gibi eğilir.

"Çizgilerim keskin. Cesur. Ellerin yumuşak. Kırılgan."

Yutkunup uzaklaşıyorum, hem onun yakınlığı hem de ses tonu beni rahatsız ediyor, ama yarısı yanmış, kökleri ortaya çıkmış bir ağacı andıran heykelinin silueti ile parmaklarımın narin şekli arasındaki zıtlık dikkatimi çekiyor ve onunla aynı fikirde olduğum için midem daha da bulanıyor.

Dokunuşum, onun sanat eserini kasvetli ve trajik olmaktan çıkarıp seksi ve düşündürücü hale getirdi.

"Bence bu mutlu bir tesadüf, *değil mi?*" diye omuz silkiyor. Normal bir erkekte sıradan bir hareket olacak şekilde kollarını kavuşturuyor, ama bana

benim için tehlikeden başka bir şey görmeme engel olacak kadar sinir bozucu bir hava yayıyor.

Muhtemelen bu durumu abartıyorum, ama yanlış bir karar verip güvenliğini tehlikeye atmak istemiyorum, bu yüzden ihtiyatımı bir kenara bırakıp ona küçük bir gülümseme atıyorum.

"İşe yaradığına sevindim ve olay çıkardığım için tekrar özür dilerim. Daha dikkatli olacağım," diyorum.

Başını eğip kaşlarını kaldırıyor. Gözlerini benden ayırmadan, "Belki de dikkatli olmamalısn. Bazen hayattaki en güzel şeyler hatalardan doğar. Benimle daha fazla hata yapmanı isterim," diyor.

Artık onun hayranlarının olmasının gerçek nedenini biliyorum. Ona bir daha dokunmaktansa pencereden atlamayı tercih etsem de, kalbim bir an duruyor.

"Sanat için, elbette," diye ekliyor.

"Tabii ki," diye tekrar ediyorum, çünkü aksi takdirde bu an çok garip olur. Bir an önce buradan uzaklaşmam gerektiğinden, kibarca veda edip salona doğru yöneliyorum.

Telefonum titreyerek hala görüşmede olduğumu hatırlatıyor. Küfredip önlüğümün cebinden çıkarıyorum.

"Üzgünüm Alfie, seni bekletmek istemedim." "İyi misin?"

Sesin..."

"İyiyim. Sayılır. Çok uzun bir gün oldu. Aslında uzun bir hafta," diyorum, adrenalinim azalırken ve kemiklerim titrerken.

"Camilla dün eve geldiği için mi? Beklenenden daha uzun süre hastanede kaldığını duydum. O iyi mi?"

"O..." Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum.

Sebastian koridordaki sandalyeden kalkıp beni köşeden takip ederken iç çektim.

"Sonunda iyi olacak. Soru sormayı bırak da söylemem gerekenleri söyleyeyim."

Bana sözler yağdırmaya devam ederse, ona asla söylemeyebilirim. Tereddütlü "tamam"ı beni çok korkutuyor. Derin bir nefes alıp veriyorum, ama kalbim hızla atmaya devam ediyor.

Sebastian'a uyarıcı bir bakış atarak banyoya giriyorum ve her kabinin boş olduğunu kontrol ettikten sonra korumama başparmağımı kaldırıp aramızdaki kapıyı kapatıyorum.

Bir an için bitkin haldeki yansıma bakarak ne söyleyeceğimi düşünürüm, ama sonunda cesaretimi kaybetmeden önce sözleri ağzımdan çıkarırım.

"Dört ay sonra Nico Russo ile evleneceğim. Üç gün sonra nişanımızı duyuracaklar."

Musluktan su damlıyor. Floresan lambalar elektrikle uğulduyor. Havalandırma deliğinden hava akıyor. Yanındaki erkekler tuvaletinde sifon çekiliyor. Sessizlik devam ederken nefesimi tutuyorum.

"Hamile misin?"

Onun sorusu kalbimi delip geçer. "Ne?"

Hayır!"

"Emin misin?"

"Ben hala bakireyim, bunu sen de biliyorsun, seni pislik."

Sesim tavandan ve duvarlardan yankılanıyor, bu da beni şok ediyor. Kaç kez gizlice buluşabileceğimizi ve onun bunu engellemek için bulduğu yaratıcı yöntemleri düşünüyorum. Alfonso cevap vermeden önce birkaç saniye geçiyor.

"Eh, iyi ki değilsin. Evlenene kadar bakire kalman daha iyi,

."

En iyi arkadaşım yıllarca süren dostluğumuzu çöpe atarken, ağız açık kalmış halimle yansımama bakıyorum.

arkadaşlığımızı çöpe atarken, ağız açık kalmış yansımama bakıyorum.

"Nico Russo mu? Russo ailesinin varisi mi? Lanet olsun Serenity, o şeytanı kapıma getirme. O adamın babamı ziyaret etmek için bir nedeni olmasın diye bakire kal.

Telefonu kapatıyor ama ben kıpırdayamıyorum. Hat kesiliyor. Telefonum kulağımda bip sesi çıkarıyor ve ekran kapanıyor. Yansımama bakıyorum ve hayatımın herhangi bir kısmının gerçek olup olmadığını merak ediyorum.

Nico Russo henüz resmi olarak hayatımın bir parçası bile değil, ama beni tüm dünyadan izole etti bile. Sadece adının anılması, ömür boyu süren bir dostluğu yok etti.

Bu çok acı verici.

Kolumu indirip telefonumu yanımda sallandırarak, tahta bacaklarımla aynaya doğru yürüyorum. Zayıf bir anımda, Camilla'yı sorumluluğunu bana yüklediği için suçlamayı düşünüyorum, ama yapamıyorum. O da benim kadar kurban.

Ve ailemi lanetlemek sadece enerji kaybı. Babama karşı çıkmaya çok korkuyorum, annem ise ben daha ayağımı yerden kaldırmadan beni yerime oturtur.

En acıklı gerçeklik beni vururken gözyaşlarımı geri çekiyorum.

Çevrimiçi buluşmaların, her köşe başında kulüplerin ve alkol kadar yaygın olan tek gecelik ilişkilerin olduğu bir dünyada, ben yirmi beş yaşında, acımasız ve zalim bir mafya patronuna kurban edilmek üzere olan bir bakireyim. Ama en kötüsü bu değil.

En kötüsü, Alfonso'nun haklı olduğunu bilmek. Başka biriyle seks yapma riskini göze alamam.

Nico Russo benim bekaretimi alacak kişi olacak.

BÖLÜM 6

Nico Russo

METAL SANDALYE, ben arkama yaslanıp saatime bakarken gıcırıyor. İki saatlik işkence ve neredeyse hiç ilerleme kaydetmedik. İç çekip gömleğimin kollarını sıvıyorum.

Bu adamlar, birkaç gün önce fabrikada öldürdüğümüz alçaklarla aynı gruptan değiller. Onların metanetini ve adanmışlığını takdir etsem de, benim de aynı derecede önemli ama çok daha eğlenceli bir işim var.

Ayağa kalkıyorum, masadan bir rulo koli bandı alıyorum ve kemerimden bıçağımı çıkarıyorum.

"Hadi beyler, işimizi bitirelim," derim ve ayak parmakları yere değen, bileklerinden asılı duran şişman adama yaklaşıyorum. Adamlarım yolumdan çekilir.

Büyük adamı kum torbası olarak kullanan Ermanno geri çekilir ve parmak eklemlerindeki kanı siler. Dururum ve önümdeki kan lekesine bakarım.

"Üzgünüm patron. Bundan sonra gideceğin şık bir yer olduğunu unutmuşum," diye alay eder.

Nişanımdan bir gün önce mizah duygusu kazanmak işkolik yardımcımın işidir.

"Sizi kim finanse etti?" diye odanın dört bir yanına asılmış dört aptala sorarım.

Hiçbiri konuşmayınca, komşu ailelerin isimlerini saymaya başlarım en iri adama yaklaşıırken her birinin adını, topuğumla uğursuz bir tıklama sesiyle vurgularım.

Bir şerit bant kesip, beton bodrumda yankılanan her sesle kurbanlarımın gözlerindeki korkuyu zevkle izledim. Adamlarım, gorillerin saçlarını tutup, avıma doğru ilerlerken onları izlemeye zorladılar.

O bana kanlı bir tükürük fırlatmadan önce ağzını bantla kapatıyorum. Bu bant, onun çığlıklarını engellemek için değil — ne kadar yüksek sesle bağırsa bağırsın, burada kimse ona yardım etmeyecek — ama onun boğuk küfürleri, kıyafetlerimi kirletmesini engellediğim için eğlenceli bir bonus oluyor. Kafasının üstündeki saçlarını tutup, kolumu onun kanlı yüzünden uzak tutarak, bıçağımın ucunu gözüne dayıyorum.

"Konuşmaya hazır olan var mı?"

diye soruyorum. Kimse cevap vermiyor.

İleri doğru bastırıyorum. O çığlık atıyor. Bıçağım, tereyağı gibi göz küresine bir santim kadar giriyor. Berrak bir sıvı bıçağımın etrafından sızıyor ve yüzüne akıyor. Havayı sidik kokusu dolduruyor. Ermanno tekmelerken bacaklarını tutuyor, ama adamın dehşeti ve saçındaki yumruğum üst vücudunu nispeten sabit tutuyor.

"Konuşmak isteyen var mı?"

Bıçağımı biraz daha derine batırırken zincirler tıkırdar. Bantla boğulan büyük adamın yalvarışları acı çığlıklarına dönüşür.

Bıçağımı daha derine sokarım. Bıçağımın etrafında kırmızı bir sıvı fişkirir. "Şimdi nasıl?" diye sorarım.

Hızımı değiştirmeden, bıçağımın geri kalanını göz çukuruna batırırım. Arkadaşlarının kusma sesleri duvarlardan yankılanır. Bileğimi çeviririm. Adamın çığlıkları kesilir. Bıçağın sapını ileri geri hareket ettiririm. Tüm vücudu kasılırken ayak parmakları yere vurur.

"Buraya dükkan açmanı kim söyledi?"

Yalvarmak ve kusmakla meşgul oldukları için cevap veremiyorlar. Bıçağımı çekip geri çekiliyorum, adamın boş göz çukurundan fişkiran kanı zar zor kaçınıyorum ve bıçağım hala kan damlarken dönüp bir sonraki hedefime doğru ilerliyorum.

O kadar hızlı konuşuyor ki, sanki biri bir kaydı hızlandırmış ve onu sincap gibi yapmış gibi geliyor.

"Chicago'lu Tarzan daha büyük bir balık için aracılık yaptı. Kim olduğunu bilmiyoruz. Bize söylemediler."

"Tarzan genellikle kimin için çalışır?"

Cevabı biliyorum — New York'un önde gelen beş ailesi onu takip ediyor — çünkü her zaman çok gürültücü ve dandik işleriyle gurur duyuyor ve bir gün bizim şehre de yayılacağını iddia ediyor. Kurbanım üç meşru isim verdiğinde, onaylayarak mırıldanıyorum, ama yine de kafasını tutup bıçağı yüzüne dayıyorum.

"Bu sefer kimin için çalışıyor?"

"Bilmiyorum!"

Bıçağımın ucunu gözüne dayarım. Kaçış yolu ararken göz bebekleri hızla hareket eder, ama bir yol bulamaz.

"Tarzan'a parayı kim verdi?"

"Bilmiyorum!"

Doğruyu söylüyor. Bıçağı sapına kadar batırıyorum, çeviriyorum, çekip çıkarıyorum ve geri çekiliyorum.

"Eklemek istediği olan var mı?" Diğeri iki salaklara dönerek soruyorum.

Onlar gevezelik edip saçma sapan şeyler söylüyorlar, ama ben çenemi kaldırarak adamlarıma sorgulamayı bitirmeleri için izin veriyorum.

Köşedeki masaya doğru yürürüm, bıçağımı en temiz havluyla silerim ve kınına sokarım. Üzerimde tek bir kan lekesi olmasa da, her ihtimale karşı küçük lavaboda ellerimi ve kollarımı sabunla yıkarım. Kağıt havluyla kurulandıktan sonra, kollarımı sıvarım, cebimden kol düğmelerimi çıkarırım ve kol düğmelerimi takarım, sonra ceketimi giyip önünü iliklerim.

"Merak etme patron, temizliği ben hallederim. Randevunu bekletmek istemeyiz, değil mi?" Ermanno masaya kalçasını dayayarak benimle dalga geçiyor.

Omzumun üzerinden ona orta parmak gösterip kapıya doğru yürüdüm. Koridordan ve merdivenlerden yukarı çıkarken onun kıkırdaması peşimden geldi.

Otelin müşterileri bana bakıyor, ama çalışanlarım kenara çekilip saygıyla başlarını sallıyor, ben de sahip olduğum en küçük otelden geçiyorum. Resepsiyonist ayağa kalkınca, ön girişe doğru ilerlerken tembel bir selam ve veda işareti yapıyorum. Kapıcı cam kapıyı açıp saygıyla eğiliyor. Her zamanki gibi, yirmi yılı aşkın süredir sadık bir muhbir olduğu için, yeleğimin cebinden yaşlı adama yüzlük bir banknot uzatıyorum ve cebimden anahtarlarımı çıkarırken voleyi eliyle uzaklaştırıyorum.

Torpidodaki saat, acele etmezsem azar işiteceğimi söylüyor, bu yüzden VIP park yerimden çıkıp arabaların arasından geçerek Natalie'nin üniversitesine varıyorum, tam da o kapıyı açıp kaldırıma çıkarken. Camı indirip vitesi park konumuna alıyorum ve yolcu kapısını açmasını bekliyorum, sonra korumalarına başımı sallıyorum. Onlar da başlarını sallayıp Natalie'nin siyah SUV'sine doğru yöneliyorlar.

Her ihtimale karşı, bütün akşam boyunca uzaktan takip edecekler.

Natalie koltuğuna çöküp kapıyı çarparak kapatır.

Camımı kapatıp kız kardeşimin selamına homurdanarak cevap veririm. Gözlerini kısarak beni inceler.

"Ne, beni azarlamayacak mısın?" diye sorar. Ben tehlikeli sokaklarda sürüşe odaklanırım.

"Neden bu kadar huysuzsun? Beni yeni bir elbise almaya götürmeyi teklif eden sendin."

Ses tonundaki öfke, ona hoşnutsuz bir bakış kazandırır.

"Ne? Papà, Camilla ile evleneceğini söylediğinden beri istediğim zaman tek başıma alışverişe gidebilirdim," diye cevap veriyorum. Vivaldi kardeşlerin en büyüğünün adını kullanmasına içimden irkiliyorum. Ona henüz değişikliği söylemedim, ama yakında öğrenecek. "Ama bana beklememi söyledin ve şimdi nişan partinden bir gün önce buradayız." Bana şüpheyi bir kez baktıktan sonra sordu: "Bunu kız kardeşinle değil, müstakbel nişanlıyla yapman gerekmez mi?"

Yutkunup direksiyonu çeviriyorum.

"Bekle, bu dükkanlara giden yol değil. Nereye gidiyoruz?"

Cevap vermediğimde, koltuğuna yaslanıp pencereden dışarı bakmaya başladı, ama Serenity'nin kampüsüne girdiğimde canlandı.

Annem öldüğünde sadece on üç aylık olabilir, ama benim adımları söyleme şekli beni çocukken annemin beni azarladığı birkaç anı hatırlatıyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Bu da ne?"

Kampüsü dolaşarak sanat stüdyosuna doğru devam ettim ve yan kapının yanındaki yürüyüş yoluna park ettim.

"Neden buradayız, Nico? Burası...?" Serenity kapıdan içeri girerken sözünü keser.

Beyaz bir tişört, düğmeleri açık ekose gömlek ve bol kot pantolon giymiş, uzun saçları arkasında dalgalanan, uzun süredir cinsel fantezilerimin konusu olan ve yakında nişanlım olacak kız bize doğru büyük adımlarla yaklaşır. Onun şehvetli kıvrımları ve zarif hareketleri karşısında penisim sertleşir, ama duruşunu gördüğümde şehvetim yavaş yavaş sönmeye başlar. Omuzları çökmüş, başı eğik, etrafına dikkat etmiyor.

Öfke içimi kaplıyor. Nişanımızı henüz açıklamamış olsak da, o bir Vivaldi. Güvenliği konusunda rehavete kapılmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Kapımı açıp onun önüne çıkıyorum. Başının üst kısmı göğsüme çarpıyor. Benden sekerek ciyaklıyor ve dönüyor. Omuzlarından tutup düşmesini engelliyorum.

Özür dilemesinin ortasında, başını kaldırıp gözlerime baktığında sözleri kesilir.

Öfkem bir anda yok oldu. Gözlerinin altındaki halkalar, solgun teni ve bakışlarında gizlenen mutsuzluk, onun iyi görünmediğini gösteriyordu. Endişe içimi kapladı ve omuzlarını daha sıkı tuttum.

Benimle evlenme fikrinden bu kadar mı nefret ediyor?

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

Kollarımı gevşetirim ama ellerimi ondan çekemem.

"Arabaya bin," derim.

O kaskatı kesilir ve geri çekilmeye çalışır. Onu kendime doğru çekerim. "Neden?"

"Dışarı çıkacağız," diye hırlıyorum.

"Hayır, gitmiyoruz. Bu akşam planlarım var," diyor ama yalan söylediğini zaten biliyorum.

Tüm cihazlarına erişimim olduğu için, önümüzdeki birkaç hafta için takviminin ne kadar boş olduğunu biliyorum.

Kaşımı kaldırıp etrafı taradım. Sebastian birkaç adım ötede çimlerin üzerinde duruyordu. Simon ve Coral, en iyi korumalarım olan çift, binanın yakınındaki bir bankta oturmuş, üniversite öğrencisi gibi davranıyorlardı. Marcello, otoparkta arabasının kaputuna yaslanmış. SUV'si onun arabasına burun buruna park edilmiş olan dördüncü en iyi askerim, şüphe çekmeden olabildiğince kapısına yakın duruyor. Şoförü, koltuğundan arka ve yan aynaları arasında bakarak etrafı gözetliyor.

Mia piccola principessa, içinde bulunduğu tehlikenin farkında olmayan tek kişi.

"Ne, seninle gelmeyi kabul etmezsem beni bagaja mı atacaksın? Burada yapamazsın," diyor Serenity.

"Bagaj *her zaman* bir seçenek," diye söz veriyorum ve
Bölg

Alaycı bir şekilde güldü. Ben hemen ona bakmayınca öfkesi arttı. "Bırak beni."
eyi Kollarımı itti.

incel

emey

e

deva

m

ediyo

rum.

Onu.

Onu omzuma atıp yanıldığını kanıtlama dürtüsü neredeyse galip geliyor, ama Natalie kapısını açıp dışarı çıkıyor. Serenity'yi bırakıyorum ve o sendeleyerek uzaklaşıyor. Hayal kırıklığı testislerimde zonkluyor. Bu küçücük, kavgacı kadını zorla boyun eğdirmek çok eğlenceli olurdu.

Onu arka koltuğa itip vücudumla örttüğümde onun direndiğini hayal etmek, pantolonumun içindeki sikimi acı verici bir şekilde sertleştirir.

"Ne yaptın?"

Natalie'nin sesi beni gerçeğe döndürdü ve utanç verici bir saniye boyunca, yasak düşüncelerimi okuduğunu hissettim, ama sonra o anın ağırlığı omuzlarıma çöktü. Kız kardeşim Serenity'nin sırtını destekleyerek dengede kalmasına yardım etti.

Kuşlar ağaçlarda cıvıldıyor. Bir motosiklet park yerinde gürültüyle geçiyor. İki kadın da sanki iki kafam varmış gibi bana bakıyor.

Natalie yana çekilir ve Serenity ile beni.

"Cidden, Nico, Serenity'yi kızdırmak için ne yaptın? Onu daha önce hiç bu kadar kızgın olduğunu görmedim."

Bu veledin kardeşine değil de arkadaşının tarafını tutacağı belliydi. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Serenity çantasının askısını omzuna daha yukarı çekiyor.

"Bekle, sen..." Natalie, aramızdaki gerginliği incelerken sözünü keser. Birkaç saniye sonra, kollarını göğsünde kavuşturur ve omuzlarını bana doğru dikleştirir.

"Camilla'yı aldatıyor musun?"

"Hayır," diye homurdanırım, gerçekten kırılmışım.

Natalie, yeni proteziyle dengesiz bir şekilde geri çekilir ve yumruklarını beline koyarak birkaç kez daha aramıza bakar.

"Yarın Camilla ile nişanlandığını açıklamayacaksın, değil mi?" diye sorar sonunda.

Serenity iç çeker ve saçlarını geriye iter. "*Mio Dio!* Ne oldu?"

"Ne önemi var ki?" diye homurdanıyorum.

"Evet, biraz önemli. Zaten onu mutsuz ediyorsun. Ne oluyor, Nico?"

"Hepsi onun suçu değil, Nat, ona kızma," diyor Serenity.

İçimdeki canavar uyanır. Onu bu kadar üzgün yapan şeyi parçalamak isterim, ama ağzımı açmadan Natalie konuşur.

"Onunla evlenmek mi istiyorsun, yoksa ailelerimiz senin evlenmen gerektiğini söylediği için mi?"

Lanet olsun, o çok zeki.

En kötüsünü bekleyerek gerginleşiyorum, ama Serenity'nin cevabı beni şaşırtıyor. cevabıyla beni şaşırtır.

"Bu biraz karmaşık, ama bir şekilde halledeceğiz, bizim için endişelenme, tamam mı?"

Natalie alaycı bir şekilde güldü ve nişanlımın koluna girdi.

"Ne olursa olsun, ben senin tarafındayım. Eğer bunu halledebilecek biri varsa *cavolo*'yu halledebilecek biri varsa, o da sensin."

Serenity gülüyor ve elini kız kardeşimin elinin üzerine koyuyor.

"Teşekkürler tatlım. Buna ihtiyacım vardı. Ee, nereye gidiyoruz?"

Ve bir anda, sanki bir hayaletmişim gibi hissediyorum. Serenity kapıyı açar ve Natalie'nin sürücü koltuğunun arkasına oturabilmesi için yolcu tarafına geçer.

Sebastian ve korumalarım başımla selam verip arabaya geri binyorum. Bayanlar sohbet ederken, ben de onları lüks mağazalara götürüyorum. Arka aynadan Serenity'nin gözlerine baktığımda, pantolonumun içindeki aletim zonkluyor, ama dikkatimi yola veriyorum. Anılar beni boğmak üzereyken soğuk terler döküyorum.

Serenity'nin sesi beni şimdiki ana kilitler ve endişemi hafifletir.

Valeye yanaşıp kız kardeşimi arka koltuktan indiriyorum. Serenity, onu durduramadan diğer taraftan iniyor.

Sinir bozukluğu damarlarımdan akıyor.

Yan bakışından, benim sinirlenmemden keyif aldığı anlaşılıyor. O baştan çıkarıcı dudaklarından o sırtışı öpmem lazım.

Nişan partimiz için ilk yazlık elbisesini giyip giyinme odasından çıktığında, beni kızdırdığı için ona bunu ödeteceğime yemin ediyorum. Beni tamamen görmezden geliyor ve sadece Natalie'ye odaklanarak birbirlerinin elbiselerini değerlendiriyorlar. Üçüncü turda, bana tamamen günahkar görünen elbiselerden hiçbirini *beğenemediğim* için, sertleşmiş penisimin görünmesinden korktuğum için koltukta kıpırdamaya cesaret edemiyorum. Yarın partide bulunan tüm erkeklerin ona bakacağını ve gizlice bana ait olan şeyi arzulayacağını hayal ederken kıskançlık çirkin yüzünü gösteriyor.

Bu olmaz. O benim.

Yeterince sabırlı davrandım. Ona geleceğini kabullenmesi için bütün bir hafta süre verdim ve damarlarımda atan aciliyete rağmen mesafemi korudum.

Natalie ile dördüncü elbisesini tartıştıktan sonra giyinme odasına dönmek için arkasını döndüğünde, ayağa kalkıp onu takip ediyorum.
Onu tatmam lazım. Hemen.

BÖLÜM 7

Serenity Vivaldi

Nico'nun yansıması aynada arkamda belirmeden bir milisaniye önce ensedeki tüyler diken diken oldu. Soyunma odasının kapısını tutup kapatmak için koştum, ama o omuzlarıyla kapıyı itip arkasında kilitleti.

"Hayır. Asla olmaz. Çık dışarı," diye tıslayarak göğsüne itiyorum.

Kapıya yaslanıp sırtıyor. Midem düğümleniyor ve omurgamdan korku geçiyor.

"Kız kardeşin *hemen orada*." Duvara doğru işaret ettikten sonra onu tekrar itekledim. "Çık dışarı."

Onun kocaman elleri ön kollarımı kavradığında donakalırım.

"Bana dokunmakla ilgili ne demiştin?"

Beni küçük odanın diğer ucuna iter ve duvara yapıştırır. Göğsünü göğsüme yapıştırıp kollarımı kaldırır ve devasa elleriyle bileklerimi başımın üstünde birleştirir. Gözlerindeki ateş ruhumu yakar. Vücudum canlanır, duyularım keskinleşir ve damarlarımdan korku akarken, varlığından haberdar olmadığım parçalarım uyanır.

Parmak uçlarını kolumdan aşağı doğru kaydırırken titrerim. Gözleri dudaklarıma düşer. Karnımın derinliklerinde bir ihtiyaç hissedirim, ama o eğildiğinde başımı çeviririm.

Başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi kavrar ve yüzümü kendine doğru çeker.

"Hâlâ bulaşıcı olduğumdan korkuyor musun, *principessa*?" O kadar yakın ki, nefesi dudaklarımda üzerinde hissediliyor.

Pis sözleri zihnimde fısıldıyor, kanımda yanan ateşe yakıt ekliyor ve onun bakışlarındaki açlıkla beni çoktan enfekte ettiğini anlıyorum.

beni bulaştırdığını anlıyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Sırıltışı dizlerimi titretir. "Aferin

kızım," diye mırıldanır.

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor ve odadaki tüm oksijen yok oluyor.

"İlk öpücüğümüzü yarın mı yapalım?" Gözlerimi kırıştıyorum ve kulaklarımda çınlayan sesin arasında onu duymaya çalışıyorum. "İnsanlarla dolu bir odada olursak çekingen davranmamı mı umuyorsun?" Başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çeker. Ağzımı incelerken sesi kalınlaşır. "Son dakika haberi, *principessa*, çekingen davranmayacağım." Alt dudağımı bırakır ve elini aşağı kaydırarak kalın parmaklarını boğazıma dolandır.

"Ne dersin, Serenity? Yine geri dönecek misin? Beni, kendimi kontrol edemeyecek kadar sertleşene kadar alay edip reddetmek mi istiyorsun?"

Sözleri beni o kadar yoğun bir şehvete sürükledi ki, neyin ne olduğunu ayırt edemiyorum. Kalbim göğsümde deli gibi atıyor.

"Kalabalığın önünde çok ileri gidersem kimse beni durduracak mı görmek ister misin?" Burnunu elmacık kemiğime sürtüyor ve dilini kulak mememe değdirdikten sonra tekrar yanağıma geri dönüyor.

"Yoksa şu anda o güzel dudaklarını tatmama izin mi vermek istiyorsun?" Titriyorum ve karıncalanan ağzımdan düşüncelerimi zorla dışarı çıkarıyorum.

"Ne fark eder ki? Şu anda seni çok ileri gitmekten kim alıkoyacak?"

Geriye yaslanıp gözlerime bakar. "Sen, Serenity."

Serbest düşüşe geçiyorum. Heyecan verici ve korkutucu.

"Ne zaman istersem, istediğim her şeyi alabilirim." Kalçalarını bana sürter. Kalın, sert penisinin uzunluğuna nefesim kesilir. "Ama sen bana isteyerek verirsen, onu sonsuza kadar saklayacağım."

"Neden?"

"Nedeni yok. Öyle işte," diyor.

Yutkunuyorum. O inliyor ve parmaklarını boğazımda sıkıyor.

"Ben kontrolümü kaybetmeden kararını ver. Seni öpmeme izin ver, Serenity."

Kalbim durur ve kafamdaki tüm düşünceler ayak parmaklarımdan dışarı akar.

Başımı sallıyorum.

"*Mio Dio*, şükürler olsun," diye inleyerek eğildi.

Sert, vahŖi bir öpücük beklerken, aēzını aēzıma deēdirdiēinde nefesim kesildi. Dilini aralık diŖlerimin arasından soktu, ama inleyerek geri çekildi ve dudaklarımı kızdırdı. Her yalamada, ısırmada ve emmede ruhumun bir parçasını çaldı, ta ki içimdeki arzuyu yenip daha fazlasını isteyene kadar.

O da bunu verir, dilini aēzıma sokar ve beni hiç dŖnmediēim kadar derinlemesine keŖfeder. Bu, zensiz, ergenlik pcēu deēil, bir kadını günlerce yürüyemeyecek hale getiren türden bir seksin habercisi. Kollarımı çekerim, onu itmek mi yoksa kendine çekmek mi istediēimden emin deēilim, ama o tutuŖunu sıkılaŖtırır ve homurdanır.

Vücudumuz birbirine yapışıkken, titreŖim gēsme iŖliyor ve kemiklerimin derinliklerinde bir ihtiyaç uyandırıyor.

Beni av gibi avladı ve tuzaēa dŖrd. GeniŖ omuzları benimkileri gölgede bırakıyor ve doēal gücü beni kolaylıkla alt ediyor. Ne kadar çaresiz ve savunmasız olduēumu fark ettiēimde içimi bir sıcaklık kaplıyor.

Başını kaldırır ve alt dudaēını aēzına çeker. Benim kalıntı tadımın tadını çıkarırken ıkardıēı inilti beni paramparça eder.

Boēazımı bırakıp elinin tersiyle yan tarafımı okŖarken titriyorum, ama eteēimin alt kenarıyla oynadıēında kaskatı kesiliyorum.

"Yapma. Lütfen," odadaki oksijen eksikliēine raēmen baŖarırım.

Natalie'nin sesini duyunca ikimiz de donup kalırız, ama o bir görevliye kendisi için daha kkk beden bir elbise bulmasını ister ve kapısını tekrar kapatır.

Nico arkamdan fermuarımı açmak için uzanır.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldarım.

Kötü niyetli gözlerinde neŖe parıldııyor. "Seni soyuyorum."

"Hayır, dur."

Sözlerimin tehditkar ve kararlı çıkmasını istiyorum, ama kendi kulaklarıma bile nefes nefese ve belirsiz geliyorlar.

"İkimiz de biliyoruz ki yarın giyeceēin elbise bu deēil. ıkarmanda sana yardım edeyim," der ve fermuarı aŖaēı çeker.

"Burada kalamazsın."

"Ben yapabilirim," diyor ve elini kumaŖın altına sokup styenimin arka askısını okŖuyor.

Kollarımı çekip kurtulmaya alıŖıyorum ama o bırakmıyor. "Nico, dur. Lütfen."

İnliyor ve alnını alnıma dayıyor. Gözlerini kapatıp diŖlerini sıkarken nefeslerimiz karışıyor. Gözlerini atıēında,

"Mio Dio, bir daha söyle, *principessa*." "Ne?"

"Ne?"

"Adımı. O yalvaran sesinle adımı tekrar söyle."

Dilim kuru ağzımın tavanına yapışır. Canavarı kışkırtmak istemediğimden başımı hafifçe sallar ve karanlık gözlerinde bir parça merhamet ararım.

Nefes alır. Göğsü genişler, vücudunu benimkine doğru kaydırır.

Görevli Natalie'nin kapısını çalar. Natalie onlara teşekkür eder ve kapıyı tekrar kapatır.

Nico iç geçirir, başını benden uzaklaştırır, elini elbisenin arkasından çıkarır ve bileklerimi serbest bırakır. Rahat bir nefes alırım ama parmaklarını omuz askılarımın altına geçirip aşağı doğru çekince ciyaklarım.

Elbise ayaklarımın etrafında birikir.

Bileklerimi tutar ve kendimi örtmemi engeller. Beni baştan aşağı yavaşça ve takdirle süzerken tüylerim diken diken olur.

Utanç yüzümü kızartır. Bugün striptiz yapmayı beklemiyordum, bu yüzden eğlenceli, renkli desenli yüksek bel külotum ve şanslı beyaz sütyenim - yıpranmış askıları ve dantel kaplamasında bir kopukluk olan

—seksi olmaktan çok uzak. Grup eleştirileri beklediğim kadar korkunç geçince — arkadaşlarım sadece ilerleme kaydetmememi değil, genel konseptimi de yerden yere vurdular—seksilik yerine rahatlık ve parlak renkleri tercih ettim. Şimdi pişmanım.

Ta ki Nico'nun düşük, işkence dolu inlemesi kulaklarımda çınlamaya başlayana kadar kulaklarıma ulaşana kadar.

"Noel'de ilk hediyeği açmak gibi. Lanet olsun kadın, bana ne yapıyorsun?"

Sıvı bir sıcaklık karnımın alt kısmında birikip külotuma sızıyor. Uyluklarımı birbirine sürme isteğine direniyorum, rahatlamaya ne kadar çaresiz olduğumu belli etmek istemiyorum.

Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Telefonu çalar ve beni cinsel hayal kırıklığının sisinden çıkarır. Belli bir isteksizlikle kollarımı bırakır ve yere düşen elbiseyi almak için çömelir.

"Çık dışarı," diyor.

Tereddüt ediyorum. Çok yakın. Gözlerimi kaldırırsam çok fazla şey açığa çıkaracağımdan korkuyorum.
Bac
ak.

Yoğun gri gözleri, bakışlarımla karşılaşmadan önce vücudumun kıvrımlarını takip ediyor ve ruhumu delip geçiyor. Vücudum benim iznim olmadan hareket ediyor. Bacağımı kaldırıp elbisenin içinden çıkıyorum. Burnundan gürültülü bir nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve yumruklarında buruşuk elbiseyle ayakta duruyor.

"Bir sonraki elbiseyi giy," diyor.

Heykel gibi hareketsiz kaldığında, bir sonraki askıda ne varsa onu giymek için acele ediyorum. Sırtı düşük ve eteği kısa olan elbiseyi, etek ucu üst bacağıma gelmeden önce eliyorum, ama kumaşı yukarı çekip çıkarmak için kaldırdığımda, aklımı kaçırmaya kararlı adam homurdanıyor.

"Çıkarmadan önce dön, sadece benim için, *principessa*, çünkü bu tanrının unuttuğu gezegende başka hiç kimse seni bu elbiseyle görmeyecek."

Ellerini üzerimde hissetmeden, beynim yavaşça karışır ve güvensizlik beni sarar.

Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Sadece benimle mi oynuyor? Çocukken yaptığım ve onun benden bu kadar nefret etmesine neden olan şeyin intikamını mı alıyor? Bunların hiçbirisi gerçek mi?

"Benim için çoktan ıslandığını biliyorum, o yüzden benimle oyun oynama. Arzunu koklayabiliyorum. *Hemen* tatmak istemeye karar vermeden önce bana bir tur dön."

Tereddüt ettikten sonra garip bir daire çizerek döndüm, sonra kumaşı başımın üzerinden geçirirken ona sırtımı döndüm. Daracık elbiseyi "hayır" yığınınına attığımda, askıdan bir sonrakini kaptım.

Nico'nun vücut ısısı sırtıma sızarken donakalıyorum. Çok yakın. Cildim karıncalanır ve ciğerlerim daralır. Parmağının ucunu omzumun üzerinde gezdirirken nefesimi tutarım.

"Her zaman hatırlaman gereken bir şey var," diye fısıldadı. "En azından senin için, benimle ilgili tek medeni şey takım elbisemdir." Omuz kemiğimin üzerine desenler çizdi ve eğilip dudaklarını kulağımın kepçesine değdirdi. "*Capisci, principessa?*"

Yutkunup başımı sallıyorum. O geri çekiliyor. Elbiseyi başımdan geçirip arkama uzanıp kumaşı bir araya getiriyorum, ama o ellerimi itip bana dokunmadan fermuarı çekiyor.

Diz boyu olmayan, sade ve zarif bir tasarıma sahip, korsaj kısmına dantel kaplı elbise, plaj düğünü için yapılmış gibi görünüyor. Midem bulanıyor.

"Bunu giyemem. Nişanımızı duyuruyoruz, evlenmiyoruz, değil mi?"

Tek cevabı, ellerini omuzlarıma koyup beni aynanın önüne yönlendirmek olur.

"Yarın giyeceğin elbise bu."

Aklım, bu sözlerin ardında saklı olabilecek milyonlarca farklı anlamı düşünmeye başlar.

Ani nişanımızdan onun sorumlu olmadığını biliyorum, ama içimde bir şüphe var. Kesin bir *hayır* dememesi, *evet* deme olasılığının yüksek olduğu anlamına geliyor ve ben evlenmeye hazır değilim. Yarın düğün törenine katılmak istemiyorum.

Yarımdan itibaren evli bir çift gibi yaşayacak olsak bile, hayatımın geri kalanında onunla yasal olarak bağlı kalmaya hazır değilim. Yeni hayatıma alışmak için önümüzdeki dört aya ihtiyacım var.

"Hayır." Omuzlarımdan ellerini çekip fermuarı açıyorum. "Bunu giymiyorum."

Ellerimi elleriyle kapattı. Hareketsiz kaldım ve aynadan gözlerine baktım.

"Yeminlerimizi ederken, New York'taki en pahalı elbiseyi giyiyor olacaksın. Her küçük kızın hayalini kurduğu muhteşem bir düğün yapacağız. Çiçekler, konuklar, fotoğraflar, yemekler, her şey abartılı olacak. Herkes bizi kıskanacak. Hiçbir şey sınır dışı değil," diyor. Ellerimi nazikçe kenara çekerek fermuarımı açıyor ve devam ediyor.

"Bu seksi küçük elbise, kime ait olduğunu duyurmak için mükemmel. Artık benimsin, Serenity. Odadaki her erkeğin senin yasak olduğunu bilmesini istiyorum."

Dönüp giyinme odasının kapısını açar.

"Neden sen...?" Natalie başlar, ama Nico kenara çekilir.

Dönüp Natalie'nin bakışlarıyla karşılaşınca neredeyse dengemi kaybediyorum. Elbisemi incelerken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Aman Tanrım, Nitty, bu mükemmel!"

O eğilir ve beni izleme odasına çeker. Nico sessizce etrafımızda dolanır, Natalie'nin ayağı takılırsa onu yakalamaya hazırdır, ama onun sıkı tutuşuna ve parıldayan gözlerine bakılırsa, onun yardımına ihtiyacı yok.

"Şu haline bak! Yaz tanrıçası gibisin. Tek ihtiyacın olan manikür, pedikür, sandalet ve takılar. Bu saat zaten mükemmel, ama yeni bir çanta, kolye ve birkaç yüzük almalısın," diyor Natalie.

"Yüzük yok," diye homurdanır Nico.

Natalie gözlerini devirir ve birleştirilmiş ellerimizi kaldırarak parmaklarımı gösterir. "On tane var. Sana sadece bir tane lazım," der alaycı bir şekilde.

Nico kollarını göğsünde kavuşturur, omzunu aynaya dayar ve koyu gri gözleriyle beni delici bir bakışla süzer.

"Bundan sonra parmağında sadece benim yüzüğüm olacak," diyor. İçim burkuluyor.

"Vay canına, şimdi neden sana kızgın olduğunu anlıyorum. En son ne zaman kuduz aşısı oldun?"

"Geciktim."

Onun ifadesiz cevabı omurgamdan aşağı korku salıyor. Duygularım yoğunlaşırken, hassas meme uçlarım ve zonklayan klitorisim öne çıkarken, asi bedenimi lanetliyorum.

Natalie alaycı bir cevap vermek için ağzını açar, ama ben avucumu yüzüne bastırıp başımı sallarım.

"Önemli değil Nat, bırak gitsin. Kuduz hayvanlarla mantıklı konuşamazsın."

Kaşlarını çatarak gözlerime bakar. Bakışlarındaki hayal kırıklığı, küçük bir kızken onu kabuğundan çıkarmak ne kadar eğlenceli olduğunu hatırlatır bana. Sırıtarak dikkatimi tekrar Nico'ya çeviririm.

"Yapılacak tek insani şey onları öldürmek."

Gözleri kararır. Ona şeker gibi bir gülümseme sunarım, sonra onu tamamen görmezden gelip Natalie'nin elbisesini değerlendiririm. Elbise çok güzel ve fırfırlı eteği ve çiçek desenli kumaşı ile onun neşeli kişiliğine çok yakışıyor. Natalie elbiseyi almaya karar verdiğinde, içimden sessizce bir rahatlama nefesini alıp, Natalie hala aramızda durarak Nico'nun peşimden gelmesini engellerken, soyunma odasına kaçarım.

Işık hızıyla kıyafetlerimi değiştirip bir an aynada kendime bakıyorum. Kızarmış yanaklarım ve dağınık saçlarımla, uzun zamandır hiç bu kadar canlı görünmemiştim, ama bankın üstünden gömleğimi alırken, ön kolumun iç kısmındaki hafif morluk dikkatimi çekiyor ve yüzümden kan çekiliyor.

Ralf, tamamen tavrını değiştirip bana teklifte bulunmadan yarım saniye önce kolumu sıktığında bu morluğu yapmıştı.

Nico'nun planı bu mu? Bana zarar vermeyi planlarken bana asılıyor mu?

İki adamın benzer özellikleri var. Bir an soğuk, bir an sıcak.

Tehditkar bir hava. Devasa bir vücut. Erkeksi bir duruş.

Ralf'ın nasıl bir hayat yaşadığını bilmiyorum, ama Nico gençliğinden beri şiddeti biliyor. Beni incitmesini engelleyecek hiçbir şey yok. Babam bana hiç el kaldırmadı, ama annem kaldırdı, ve Nico bana kötü davranırsa, anne babamın ikisi de bana yardım etmeyecek.

Kalbim acıyor. Alfonso'yu özlüyorum.

Natalie giyinme odasından çıkar ve kapıdan bana seslenerek sohbet etmeye başlar. Üstümü giyip çantamı omzuma asarım, sonra şüpheli derecede güzel *olan* gelinlik askısını alıp kapının kilidini açarım.

Nico odanın diğer ucundan bana bakıyor. Gözlerinden kaçınıyorum ve Natalie'nin koluna giriyorum.

Bu beni korkak yaparsa da umurumda değil; elimden geldiğince onun kız kardeşinin arkasına saklanacağım. Her yanım belirsizlik ve korkuyla ağrıyor.

Nico Russo beni korkutuyor. Beni yok etme gücü var. İçten ve dıştan.

BÖLÜM 8

Nico Russo

MÜSTAKBEL EŞİMİN NE OYUN OYNADIĞINI BİLMİYORUM, ama ben bu oyuna katılmayı reddediyorum. Dün, giyinme odasında beni canlı canlı yakmaktan, gecenin geri kalanında beni dondurmaya kadar, saçma bir kolaylıkla iki uç arasında gidip geldi.

Sanat derslerinin yanı sıra oyunculuk dersleri de mi aldı acaba? Bu yaramaz kız, beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyor.

Bardağımdaki buzu karıştırıp, yüzüncü kez boy aynasında yansımamı kontrol ediyorum.

On dokuz yıl önce bu geniş omuzlara sahip olsaydım, annem hala hayatta olur muydu? Natalie hala ayağına sahip olur muydu?

Her gece soğuk terler içinde uyanıyor olur muydum?

Sadece bedenim değil, ruhum da güçlendiğine inanmak istiyorum, ama emin değilim.

Yatağın yansıması benimle alay ediyor. Bir haftadır bu odada uyumadım ve en son uyuduğumda, düştüğüm yerde, yorganın üstünde yatmışım ve bir iki saat sonra bir sarsıntıyla uyanmışım.

Serenity de kabuslarıma katıldı. Eskiden sadece kazayı rüyamda görürdüm, ama bu sabah masamın üzerinde onu ararken uyandım.

Masa, kanepesi, sandalye, şezlong, nereye düşersem düşeyim, kabuslarım beni buluyor. Uykumda, karanlıkta onun adını haykırarak sendeledim, ama o hiç cevap vermedi ve şimdi, zihnimi sıkı bir şekilde kontrol altında tutmazsam, rüyamdaki korku ve yalnızlığa geri dönüyor.

Son viskimi içip bardağı boş makyaj masasına koydum.

Serenity'nin makyaj malzemeleri yakında tezgahı kaplayacak. Bu gece mi yoksa dört ay sonra mı odama taşınacağı, bugün nasıl davranacağına bağlı.

Zarif beyaz yazlık elbisesindeki kıvrımlarını hatırlayınca testislerim geriliyor. Nişan partimizde uygun bir bekar gördüğü anda kaderi belli olacak. Avımın etrafında başka köpekbalıkları dolaştığını hissedersen kendimi tutamayacağım.

Öpücüğüme nasıl tepki verdiğini hatırlamak sikimi sertleştirir. Küfür edip yatağımın başucundaki telefonu alıp koridora çıkarım.

Kıskançlık midemi bulandırıyor. Serenity'nin arama kayıtlarını ve mesaj geçmişini araştırdım. Alfonso Bonnetti ile her zaman yakındı, ama *bu kadar* yakın olduklarını hiç fark etmemiştim. Bu durum hoşuma gitmiyor.

Onunla en son birkaç gün önce iletişime geçmişti. Eminim partide ona yaklaşacaktır.

Bu da demek oluyor ki, bu gece misafir odasında değil, benim yatağımda olacak. Bekleyişten sikim titriyor.

Ta ki Alfonso Bonnetti'nin yumuşak dudaklarının beni delip geçtiği düşüncesi aklıma gelene kadar. Bu kadar iyi öpüşebilmek için çok pratik yapmış olmalı. Dün neredeyse pantolonuma boşalacaktım.

Korkunç bir tırmalama sesiyle, ön masadan anahtarlarımı alıp zihnimi boşaltıyorum.

Artık düşüncelerimi işgal eden kadınla nişanlanma zamanı.

Aile arabasını getirip asansörlerin altındaki küçük cam odada diğerlerini bekliyorum. Babam, ikinci eşi ve üvey kız kardeşim beni fazla bekletmiyorlar. Her zamanki gibi heybetli duruşuyla babam Dante Russo, grileşen saçlarını gururla taşıyor ve altmışlı yaşlarında olmasına rağmen, çocukluğumdaki sert bakışları hala gözlerinde. Elini sıkıp yanaklarından öpüyorum, sonra üvey anneme dönüyorum. Kırk yaşındaki Kara, babamdan çok benim yaşıma yakın, ama aralarındaki yirmi dört yaş farkı önemli değil. Babam, annemin öldüğü yıl olduğu gibi öfke dolu değil, ondan sonraki yıllarda olduğu gibi boş bir kabuk da değil. Mutlular ve önemli olan da bu. Elini tutup parmaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum, sonra onu babama geri veriyorum. Babamın yüzünde bir daha göremeyeceğimi sandığım bir gülümseme paylaşıyorlar.

Bir yanım, annemden vazgeçtiği için ona kızgın, ama Kara, Natalie'nin bugün olduğu gibi inatçı, cesur bir genç kadın olmasına yardımcı oldu, bu yüzden bu konuyu fazla düşünmüyorum.

On dört yaşındaki üvey kardeşim Bella, yüzünü buruşturup taklit kusma hareketi yapar. "Yine öpüşmeye başlamayacaksın, değil mi? Çünkü *az önce* yemek yedim."

ve her yere kusmak istemiyorum" diyor.

Kara gülüyor ve kocasına öpücük vermek için eğiliyor.

"Anne, hayır! Bu çok iğrenç!" diyor Bella, sonra yanımdan geçip yüzünü sırtıma saklıyor.

"Seni de görmek güzel, Bella," diye gülüyorum.

Babamın başka bir kadından olan çocuğunu nefret etmek için çok uğraştım, ama bu küçük ateş parçası bana izin vermedi.

Asansörün zili çalar ve kapılar açılır. Natalie bize katıldığında kaçınılmaz kaosa hazırlıklı olmaya çalışırım.

Gülerek asansörden iner.

"Bırak şimdi hepsini dökülesinler Bella. Herkesin önünde utanmaktan iyidir."

"Ama *hiç* durmuyorlar," diye sızlanıyor Bella.

Natalie tıslar, Bella'nın elini tutar ve onu benden uzaklaştırır.

"Onun özel gününde takım elbisesini mahvetme. Aslında, daha da önemlisi, makyajını bozma. Bugün *muhteşem* görünüyorsun. Göz farını kim yaptı?"

"Ben yaptım." Bella'nın sesindeki gurur, küçük odada yankılanır.

Her ne kadar sık sık ailemin dairesinde akşam yemeği yiyor olsak da, Natalie'nin benim ve ailemin dairesinin arasında kendi stüdyosu ve yaşam alanı var. Bağımsızlığının tadını çıkardığını söylüyor, ama Bella ile hala çok fazla zaman geçirdiği için bunun sadece gösteriş için olup olmadığını merak ediyorum.

Kapıyı kapatarak cam odadan çıkmalarını engelliyorum. İç çekip, SUV'nin etrafını dolaşmamı bekliyorlar, sonra arka kapıyı açıp onlara binmelerini sağlıyorum.

Bella, uzattığım kolumu tereddüt etmeden tutar ve kendini araca kaldırır, ama Natalie yardımımı reddeder.

Kızlar arkaya yerleştikten sonra babam bana gitmem için işaret ediyor, ben de kapıyı ona uzatıp ön tarafa, sürücü koltuğuna doğru yürüyorum. Kara'yı arabaya yerleştirdikten sonra babam arabayı dolaşıp arkama oturuyor.

Sessizliği onların sohbetleri doldurur. Kimse müzik istemiyor. Beni sadece ara sıra sohbete dahil ediyorlar, ama ben aldırıyorum. Dikkatimi yola veriyorum, Vivaldi'nin ikinci evine vardığımda bile, taşıdığım yükün ne kadar önemli ve kırılgan olduğunun acı farkındayım. Çoğunlukla sosyal toplantılar ve iş görüşmeleri için kullanılan malikane, onların yaşadıkları eve benziyor, ancak günlük yaşamlarında ekstra bir güvenlik katmanı sağlıyor.

Ailem araçta iken başka kimsenin aracı sürmesine izin vermek istemediğimden, görevliye el sallayarak onu uzaklaştırır, ön kapıya yanaşır ve herkes araçtan inene kadar bekledikten sonra anahtarları ona veririm.

Vivaldi ailesi merdivenlerin başında bizi karşılamak için bekliyor, ama ben sadece Serenity'yi görüyorum. Saçları arkada toplanmış, omuzları açık, boğazı daha sonra ağzını tahrip etmek için mükemmel bir tutunma yeri gibi görünüyor. Onun bu kadar açık bir elbise giymesine izin verdiğim için pişmanım, çünkü zevkli bir şekilde örtünmüş olsa da, kıvrımları bir azizi bile günaha sokabilir.

Ben aziz değilim.

Gözlerime bakıyor, ama birkaç saniye sonra başka yere bakıyor. Russo ailesinin işlerinin çoğunu ben yürütmeme rağmen, babama saygı göstererek merdivenlerden yukarı çıkıyorum. O bizim şöhretimizi kurdu. Ben servetimizi büyüttüm.

Aile mirasımızı inşa etmeyi de henüz bitirmedim.

Matteo ve Bianca'yı selamlıyoruz, ardından Giorgio ve Narciso, Matteo'nun kardeşi ve danışmanı, bize katılıyor. Birkaç dakika sohbet ettikten sonra, babam bana, o evin reisiyle kalırken, ben diğerlerine doğru ilerlemem için işaret ediyor.

Ailelerimiz evliliğimizi iptal ettiğinden beri ilk kez Camilla'nın önüne geçiyorum. Omuzları geriye çekilmiş, Vivaldi ailesinin gururunu koruyor, ama kolu alçıda, yüzünde kalıcı morlukları gizlemek için ağır makyaj yapmış ve vücudunu örten bol pantolonlu bir takım giymiş, belli ki hala iyileşme sürecinde. Savunmasını hazırlayarak, boş gözlerle bakışlarımı karşılıyor ve uzattığım ele parmaklarını koyuyor.

Onu son gördüğümde beri yeni sorunlar edinmiş ve bana sözlü bir selam vermediğinde, ben de ağzımı kapalı tutacak kadar anlayışlı davranıyorum. Elini bırakıp tek kelime etmeden yoluma devam ediyorum.

Dikkatimi ona çevirdiğimde Serenity'nin bakışları beni şaşırttı. İki dakika önce bile gergin ve korkmuş görünüyordu, ama şimdi onda en ufak bir tereddüt bile kalmamıştı. Gözlerinden nefret dolu bakışlar fırlıyordu.

Bugün oynamak istediği oyunu mahvetme düşüncesiyle sırtıyorum.

"İyi günler, Serenity," diyerek ona elimi uzattım.

Bir an için inatçılığını sürdürür ve sosyal olarak kabul edilebilir olan süreyi çok aşan bir süre bekledikten sonra elini kaldırıp benim elime koyar. Natalie ve Bella Camilla'yı selamlar, ancak üçü arasında akan kasvetli sessizlik

Serenity ile aramızdaki gerginliği daha da artırıyor. Dikkatini Natalie'ye çeviriyor.

Onun dikkati dağılmışken fırsatı değerlendirip eğilip dudaklarımı parmak eklemlerine bastırıyorum, ama iffetli bir öpücük yerine, dilimin ucunu parmaklarının arasına yavaşça, şehvetli bir okşama ile sokuyorum.

O bana geniş gözlerle bakarken ben sırtıyıyorum. Göz bebekleri büyür. Kızarır ve çekilmeye çalışır, ama ben doğrulurken elini sıkıca elimde tutarım.

Natalie dirseğiyle bana vurur. Ona kaşlarımı kaldırarak bakarım ve yerimden kıpırdamam.

Dün öğleden sonra, onun beni müstakbel gelinimden uzak tutmasına izin verdim, ama bugün değil. Artık onların bölgesinde değiliz — elbise mağazaları, manikür salonları ve kuyumcular her zaman kadınların alanı olacak — ama bugünkü parti bayanlar için değil.

Erkekler için. Her sallanan penise ve dolaşan göze Serenity Vivaldi'nin artık ne kadar ulaşılmaz olduğunu göstermeyi planlıyorum.

O benim.

Onun yanına geçip, elimi belinin alt kısmına kaydırarak parmaklarımı kalçasının üst kısmına koyuyorum, diğer elini hiç bırakmıyorum. Ben eğilip kulağına fısıldarken o kaskatı kesiliyor.

"Gelecekteki baldızlarını selamlamaya hazır mısın, *principessa*?"

Bana keskin bir bakış attıktan sonra, hayatımda gördüğüm en sahte, en küçümseyici gülümsemeyi gösterdi.

"Onların ailesinin bir parçası olmaktan mutluyum," diyor.

Sözlü saldırısını o kadar isabetli bir şekilde yapar ki, öfkem yükselirken bile ona hayran olmamak elde değil. Kız kardeşlerim onun yakın çevresinin bir parçası olmaya davetlidir.

Ben değilim.

Beni ne kadar etkili bir şekilde kıskırttığını fark ettiğimde, ona alaycı bir gülümsemeyle bakıp elini bırakır ve onu yanıma daha sıkı çekerim. Natalie'nin komik bir şekilde genişlemiş gözlerine bakarak, Serenity'nin kalçasına parmaklarımı geçiririm ve konuşmaya başlarım.

"Kızlar, gelecekteki eşim Serenity Vivaldi ile tanışın, yakında Serenity Russo olacak. Ona iyi davranın. O benim için çok değerli."

Sesimdeki alaycı tonu yanlış anlamak mümkün değil. Natalie, yaramaz çocuğunu azarlayan bir anne gibi adımı haykırıyor. Camilla'nın ölü gözleri üzerimizde dolaşıyor, sonra topuklarını dönüp eve giriyor. Kimse

onu durdurmadığında, ailesinin yüzlerini inceliyorum. Bianca'nın dudakları kaşlarını çatıyor. Matteo'nun gözleri sertleşiyor, sonra endişeli bir ifade takınıyor.

Bakışlarım Narciso Vivaldi'ye takılır. Amcası olarak, onun için endişelenmeye hakkı vardır, ama dudaklarının eğimi gözlerindeki ışıltıyla pek uyuşmuyor.

"Ne halt..." Natalie üvey annemize bakar ve cevabını yeniden düşünür, sonra devam eder, "Ne halt ediyorsun sen?"

"Kuduz aşımı geciktirdim, hatırladın mı?" "Ona işeyeceksin, değil mi?"

"Gerekirse."

"İğrenç. Tamam, ipucunu anladım. Üzgünüm Nitty, sonra takılırız," diyor Natalie, Bella'nın parmaklarını kendi parmaklarının arasına geçirip onu çekerek uzaklaştırıyor. On dört yaşındaki kız bana sanki bunak olmuşum gibi bakıyor.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sorar

Serenity. "Hayır, ama hoşuma gitti."

O iç geçirip uzaklaşmak için hareket eder, ama ben onu sıkıca yanımda tutarım.

"Bütün akşam burada kalacaksın," niyetimden biraz daha tehditkar bir şekilde söylüyorum, ama başka bir erkeğin ona dokunması düşüncesi boğazlarını kesmek istememe neden oluyor.

Yutkunur ve kollarını kendine sarar, ama ben onaylamadığımı belirtmek için *tsk diye ses çıkarırım*, bileğini yakalar ve kolunu çekerim, ama acı içinde çıkardığı tıslama beni durdurur.

Elimi onun elinin arkasına kaydırıp parmaklarımızı birbirine doladım, bu onu sessizliğe boğdu ve parmaklarının benimkilerle ne kadar narin ve kadınsı görüldüğüne şaşırdım, sonra kolunu önüme uzattım.

Ön kolunun iç kısmında bir çürük var. Yarım ay şeklindeki izler bir erkeğin elinin izine benziyor ve dün ona zarar verdiğimden korktuğum için bir an için midem bulanıyor, ama sonra sararmış kenarları fark ediyorum ve bunun birkaç gündür olduğunu anlıyorum.

"Seni kim incitti?"

Soru, kelimelerden çok bir hırıltı gibi çıkıyor. Özgürlük arayışıyla çekiyor, ama ben izin vermiyorum. "Sana kim zarar verdi, Serenity?"

"Sen yaptın," diye tersler.

Kafamı sallayıp kolunu daha yukarı kaldırarak onu parmak uçlarına basmaya zorluyorum. "Bu morlukları ben yapmadım."

"Dün iyiydi, sonra sen daha da kötüleştirdin. Şimdi canımı acıtıyorsun, bırak beni," diye talep eder.

Omzundaki gerginliği azaltmak için elini yeterince indirip kolunun iç kısmını daha yakından inceliyorum. Onu yakalayan kişinin elleri benimkinden daha büyüktü. Bunun bedelini ödeyecek. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, dudaklarımı bileğinin iç kısmına bastırarak kendimi sakinleştiriyorum.

Onun yumuşak inlemesi doğrudan testislerime ulaşır.

Konuşurken dudaklarımı kolunun iç kısmına doğru kaydırırım.

"Sana elini sürmeye cesaret edenin kim olduğunu bana söyleyeceksin. Ne kadar kirli oynamam gerekirse gereksin, sana bunu söyletirim." Dirsek kıvrımını öptüğümde tüyleri diken diken olur.

Devam etmek için canım çekse de, kendimi daha fazla kaptırırsam durmayacağımı biliyorum, bu yüzden garip pozisyonumdan kalkıp, o dikkatini başka yere verirken kolunu belimin arkasına doluyorum.

Ceketimin arkasını yumruklar ve onu bir tutamak gibi kullanarak beni itmeye çalışır, ama ben parmaklarımı onun yan tarafına doğru kaydırır ve kaşlarını kaldırarak, elim göğsünün altında dururken bana karşı koymaya cesaret etmesini isterim. Hayal kırıklığına uğrayarak, o benim uyarıma kulak verir ve mücadele etmeyi bırakır.

İlk konuklar gelmeye başladığında, zonklayan penisimi kontrol altına alıp dikkatimi çevremize veriyorum.

Bugünden sonra herkes Serenity Vivaldi'nin bana ait olduğunu bilecek.

Bu da onun sırtına en büyük hedefi çizdiğim anlamına geliyor. Onu korumak için her şeyi yaparım.

Ancak, mükemmel kıvrımları yanıma yaslanmışken, dikkatim potansiyel tehditlere odaklanmak yerine sürekli ona kayıyor.

Onun güvenliği söz konusu olduğunda, bedeninin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Ve karşılığında ona verecek hiçbir şeyim yokken, masum gözleri ve keskin zekasının kalbimi çalmasına izin veremem.

Kollarımda olmasına rağmen, aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum. O da aynısını yapıyor.

Göğsümün derinliklerinde bir kin filizleniyor ve o beni her görmezden geldiğinde bu kin her saniye büyüyor. Onun kocası olacağım, ama o bana yakın olmak istediğine dair hiçbir işaret göstermiyor.

Onun isteksizliğine minnettar olmam gerekirdi, ama değilim. Onun ilgisinin merkezi olmak istiyorum. Her zaman.

Bu gecedan itibaren, ölüm bizi ayırana kadar her gece, kime ait olduğunu bilmesini sağlayacağım.

O benim.
Sadece
benim.

BÖLÜM 9

Serenity Vivaldi

İKİ SAAT BOYUNCA MİSAFİRLERİ KARŞILADIKTAN SONRA, sandaletlerim ayaklarımın içini acıtıyor, yüzüm gülümsemekten ağrıyor ve omuzlarım ağrıyor. Nico belimdeki tutuşunu gevşetmiyor, ama belimin alt kısmında bir ağrı oluşuyor. Uzaklaşmak durumu daha da kötüleştiriyor, bu yüzden başka bir aileyi daha karşıladıktan sonra - hangisi olduğunu sorma, ilk yüz kişiden sonra tüm yüzler birbirine karışıyor - gözlerimi beni tutan kişiye çevirip sahte gülümsememi parlatıyorum.

"Bir içecek ister misiniz?" diye soruyorum, ondan uzaklaşmak için ne isterse getirmek istiyorum.

Beyefendi tavrını bırakıp kısa bir *"hayır"* diyor ve çenesini bir sonraki gelen gruba doğru eğiyor.

Bonnetti ailesi merdivenleri çıkarken sessizce lanetler yağdırıyorum. Alfonso üç ağabeyinin peşinden gidiyor. Babam amcamın omzunun üzerinden gözlerime bakacak kadar eğiliyor. Bakışları ruhumdaki tüm sıcaklığı çalıyor. Korku içimi kaplıyor ve kalbimi deli gibi çarptırıyor. Zihnimde korkunç görüntüler belirliyor.

Onu en son birine bu kadar tehditkar bir şekilde bakarken gördüğümde, o kişiyi öldürmüştü.

Gece yarısı onun çalışma odasına gizlice girmemeliydim, ama kitapların ve brendinin kokusunu seviyordum. Bana hiç el kaldırmadı, ama buna gerek de yoktu. Onu sınamaya cesaret edemiyorum.

Annemin duygusuz gözlerine bakarken parmaklarım Nico'nun ceketinde kramp giriyor. Babam gibi, annemin birinin kanıyla kaplı halini zihnimde canlandıramayabilirim, ama o her zaman Camilla'yı ve beni hızlıca terbiye etmiştir.

Onun çimdikleri ve tokatları, sözleri kadar acıtır.

Görüşüm daralıyor.

Isacco Bonnetti, Alfonso'nun babası, babamın elini sıkıyor. Nefes alamıyorum.

Nico'nun kolu beni sıkıca sarar.

Alfonso'nun yüzü görüş alanımı dolduruyor. Üç gün önceki sert sözleri kulaklarımda çınlıyor. Gözlerindeki uzak bakış acımı daha da şiddetlendiriyor.

Hayatım boyunca tanıdığım insanlarla dolu bir kalabalığın içinde dururken, kendimi hiç olmadığı kadar yalnız hissediyorum.

Başım dönüyor ve ayaklarımın altında kara bir delik açılıyor, ama Nico'nun sağlam vücudunu kullanarak dipsiz uçuruma düşmekten kurtuluyorum.

Bonnetti ailesinin her bir üyesiyle sert ama kibar selamlaşmalar yapıyorum, sosyal olarak kabul edilebilir kalmak için kas hafızama ve annemin sert öğretilerine güveniyorum, ama zihnim kapanıyor. Bu çok fazla.

Kaderimdeki ani değişiklik, uykusuz geceler, iştahsızlığım ve son birkaç gündeki aşırı stres arasında, sınırlarıma ulaştım.

Annemin yıllar boyunca mükemmelleştirmek için çok uğraştığı tahta bebek haline geliyorum.

Nico'nun küçümseyen sesi, hemen yanımda durmasına rağmen, uzaktan kulağıma ulaşıyor. Kalın parmakları yanağıma bastırıyor ve dikkatimi yüzüne çekiyor. Gözlerimi kırpyorum, ama gözlerim odaklanmayı reddediyor ve ben de odaklanmalarını istemiyorum. Yumuşak küfürleri, uyuşmuş kalkanımdan sekıp gidiyor.

Aileme bir bahane uydurup beni eve götürüyor. Koridorlar güneş ışığına kıyasla karanlık görünüyor, ama Nico beni yönlendirdiği için görmeme gerek yok. Başım daha hızlı dönüyor, göğsüm sıkışıyor ve jöle gibi bacaklarımla sendeleyerek ilerlerken gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor.

"Lanet olsun, buraya gel, *principessa*," diye homurdanır Nico ve beni kucaklar.

Onun sıcak göğsü beni ısıtmaya başlar. Hoşuma gitmez, ama başımı omzuna yaslayıp titremeye başlarım.

O, koridorda babamın çalışma odasına doğru döndüğünde vücudumdaki her kas gerilir.

"Hayır. O-oraya değil. Geri dön."

Boğazım ağrıyor. Altımda kara delik büyüyor. Kaçmam lazım. Hemen.

Nico'nun kocaman eli yüzümü kavrar ve başımı omzuna bastırarak dünyayı engeller.

"Sessiz ol, Serenity." Kolonyasının kokusu paniğimi hafifletiyor. "Ben buradayım." Beni daha sıkı tutuyor, görünmez düşmanlardan koruyor. "Bir şeyin yok." Merdivenlere çıkarken yürüyüşü değişiyor. Ellerimle takım elbisesinin önünü sıkıyorum.

Topuğuyla odamın kapısını kapatır, yatağa oturur ve iki kolunu da bana dolandır. İlk gözyaşı kirpiklerimden süzülür.

Ağlamak istemiyorum. Yıllardır kriz geçirmediğim ve hiç bu kadar büyük, sert ve sıcak bir vücuda sarılmadım.

Kalın parmakları çenemi yukarı kaldırır. Nico'nun yakışıklı yüzündeki endişe beni şok eder.

Genelde yumuşak ifadelerini kız kardeşlerine saklar. Bana hiç böyle bakmamıştı.

Yıllarca süren somurtkan bakışlar, onaylamama ve küçümseyen bakışlar zihnimde canlanıyor. Kendimi kaybediyorum. Göğsümden bir hıçkırık kopuyor ve gözyaşları yüzümden akıyor.

"Güvendesin Serenity. Ben yanımdayım," diye söz verir, beni kendine yaklaştırıp yanağını başımın üstüne koyar.

Başım dönene ve göğsüm ağrıyana kadar ağlıyorum. Gözyaşlarım yavaşlayıp, sanki sonsuza kadar sürmüş gibi hissettiğim ilk derin nefesimi aldığımında, Nico devasa elleriyle yüzümü kavrar ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı siler.

"Daha iyi misin?" diye sorar.

"İyiyim," refleks olarak yalan söylüyorum.

"Hayır, değilsin, ama bir dakika daha yalanına izin vereceğim. Birkaç derin nefes al ve sakinleş, *principessa*."

İçgüdülerim kaçmamı istiyor, ama yüzümü okşayan nazik elleri beni yorgun bir sükunete sokuyor.

Geniş omuzları dikkatimi çekiyor.

"Ben...?"

Cesaretim tükenir, bu yüzden gözlerimi kapatıp konuşmamış gibi davranırım, ama Nico devam etmem için ısrar eder, ben de "Yine sana yaslanabilir miyim?" diye sorarım.

Beni dünyadaki en değerli şeyimmişim gibi göğsüne çekiyor. Gözyaşlarım tekrar akmaya başlıyor, ama bu sefer sessizce yüzümden aşağı akıyor.

Keşke gerçek olsaydı. Keşke beni önemseseydi. Önümde uzanan gelecekte, tek gördüğüm bir ömür boyu yalnızlık.

"Sormana bile gerek yok, Serenity. Ne zaman ihtiyacın olursa omzumda ağla. Ne zaman istersen kucağıma gel. Kollarım senin için var;

ne zaman ve nasıl istersen kullan."

Nefesim kesildi. Başımı kaldırıp onun yoğun gri gözlerine baktım.

"Neden?"

"Cevabım öncekiyle aynı. Nedeni yok. Öyle işte."

Gözlerime yeni gözyaşları doldu, ama akmalarını istemiyorum, bu yüzden gözlerimi kırıp boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Başka nerelerin acıyor?"

Sorusu hiç mantıklı gelmiyor. Gözlerimi tekrar kırıyorum ve kaçırdığım bağlantıyı bulmaya çalışırken gömleğini yumruklarım ile sıkıyorum. Gözleri kararır.

"Onu öldüreceğim," diye hırlar.

İçimi bir endişe kaplar. "Hayır!

Yapamazsın!"

"Tabii ki yapabilirim. O sana *zarar verdi*,

Serenity." "Ne? Hayır, o..."

"Onu gördüğünde panik atak geçirdiğin halde onu savunma. Sana verdiği acıyı o da hissetmeyi hak ediyor, söyle bana, principessa..." Kafamın arkasını avuçlayıp saçımı bozarak, vahşi bir hayvanı evcilleştirir gibi kafa derimi yoğururken içim eriyor. "Sana ne kadar acı verdi?"

"Acıtmadı."

"Sana zorla sahip oldu mu?"

Göğsüne itiyorum.

"Sen kimden bahsediyorsun? Babam bana *asla* zarar vermedi." Hareketsiz kalır.

"Baban mı?"

Başımı sallayıp tekrar itiyorum, geri çekilmem gerekiyor, ama o saçımı yumruğuyla kavrayıp başımı çevirerek yüzümü tam olarak görebiliyor.

"Alfonso Bonnetti yüzünden kriz geçirmedin, değil mi?"

Anladığımda mideme yumruk yemiş gibi oldum. Alfonso'yu öldüreceğini söylemişti. Nefes nefese kaldım ve oksijen için mücadele ettim, ama bir sonraki sorusu azıcık bulduğum oksijeni de benden çaldı.

"Neden babandan korkuyorsun?"

Kafamı sallayıp uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o kafamı geri çekip parmaklarını kalçama geçirerek beni kucağına çekiyor. Sertleşmiş penisi beni şok ederek hareketsiz bırakıyor.

"Unutma, *piccola principessa*, ben medeni bir adam değilim. Konuşuyor olmamız, sana tarif edilemez şeyler yapmak istemediğim anlamına gelmez, bu yüzden bana verdiğin cevaplarda çok, *çok* dikkatli ol. *Capisci?*"

Müzik kapalı pencereden içeri sızıyor, ama yalıtımlı zemin ve duvarlar gürültünün çoğunu engelliyor. Kimse çığlıklarımı duymaz ve onur konuğu olsak da, duyuru zamanı gelene kadar kimse bizi özlemez.

Bana istediği her şeyi yapabilir ve ben buna karşı hiçbir şey yapamam. Gözlerindeki vahşi parıltı kalbimi sıkıştırıyor.

"Anladığını söyle, Serenity," diye soruyor ve saçlarımı nazikçe sallıyor.

"Anlıyorum," boğazımdaki düğümle fısıldıyorum. "Neden babandan korkuyorsun?"

Kaçışım olmadığını bilmeme rağmen, sanki sihirli bir geçit açılacakmış gibi gözlerim odanın içinde dolaşıyor.

"Ben... ben gördüm..." Kanlı görüntüler zihnimi doldururken duruyorum. Alt dudağım titriyor.

"Annemi incitti mi?"

"Hayır! O asla..." Birkaç dakika önce bana bakışını hatırlayarak sözümü kesiyorum.

Kızını öldürmeye razıysa, karısını öldürmekten onu ne alıkoyabilir ki?

"O, Giorgio hariç, hiçbirimize elini kaldırmadı." "O zaman seni panik atağa sokan neydi?"

"Bana bakışları... Gördüm... Ben sekiz yaşındayken çalışma odasında bir adamı işkence edip öldürdü. Uyuyamadığım için odamdan gizlice çıkıp kitaplığının yanında kıvrıldım. *Her şeyi* gördüm. Bana o adama baktığı gibi baktı ve nefes alamadım."

Sadece bunu düşünmek bile göğsümü sıkıştırıyor.

Nico elini kalçamdan köprücük kemiğime kaydırıp ve başımı geriye çekerek boğazımı ortaya çıkardı.

"Yine kucağımda dağılma, *principessa*. Kontrolümün bir sınırı var," diye homurdanır.

Zihnim tamamen şimdiki ana odaklanmış, korku, adrenalin ve şehvetle duyularım keskinleşmiş halde, takım elbisesinin yakasına tutunup yutkunuyorum.

O inler ve öne eğilerek burnunu boğazımın yanına sürter. Titrerim. Ensemdeki tüyler diken diken olur ve kollarım tüylerim diken diken olur.

"Demek, baban," burnunu kulağımın kabuğuna dayayarak durur, "büyük Matteo Vivaldi," dudaklarını boğazımdan aşağı doğru kaydırırken nefesi tenimi elektrikleştirir, "evine, küçük çocukların olduğu bir eve

küçük çocukların olduğu bir eve, ve sen koridordaki yatağında yatıyor olman gerekirken onu işkence edip öldürdü, öyle mi?"

Dudaklarının köprücük kemiğıme yumuşak dokunuşu beynimi kısa devre yaptırır ve elini saçımda olmasına rağmen aptal gibi başımı sallarım.

"Artık onun için endişelenmene gerek yok, Serenity." "Ne?"

"Artık benimsin. Denese bile sana dokunamaz." Kalbim bir an durur.

"Söz verir misin?" diye soruyorum.

Dili köprücük kemiğımi okşar.

"Artık sana zarar verebilecek tek kişi benim, bu yüzden benden başka kimseden korkmana gerek yok." Omuzumun ve boynumun birleştiğı yeri ısırır, sonra dudaklarını boğazıma doğru kaydırarak fısıldar, "Tüm o korku mu? Bana ver. Artık o da benim."

Midem bulanır.

"Bana zarar vermek *mi istiyorsun?*"

"En iyi şekilde," diye mırıldanır ve dudaklarını boğazımın üst kısmına, çenemin hemen altına ve şah damgımın üzerine kapatıp emer.

Ayak parmaklarım sandaletlerimin içinde kıvrılır ve boynumda zevk ve acı karışımı bir his yayılır. İçimde bir ihtiyaç alevlenir. Damarlarım erimiş lavla dolar.

Başını kaldırır, inler ve ağırlı yeri yalar, sonra çenemi ısırır.

"Onun yaptığı gibi sana asla zarar vermeyeceğim, *principessa*. İşimi eve asla getirmeyeceğim. Şiddet evimize asla girmeyecek. Benimle güvende olacaksın."

Onun sözlerini sindirirken nefesim kesiliyor.

Bunu içtenlikle söylediğini sormama gerek yok. Gözlerime baktığında samimiyeti gözlerinden okunuyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve endişe dağları omuzlarımdan kalkarken yüzümden aşağı damlıyor.

Bana zarar vermek istemiyor.

"Bu sefer sormuyorum, *principessa*." Gözleri aşağıya kayıyor. "Bu dudaklar benim."

Ağzını ağzıma yaklaştırıp dilini aralık dişlerimin arasına soktuğunda nefesim kesildi. Savunmam ortadan kalktığında, ona her şeyimi verdim.

O alır. Ben ona daha fazlasını veririm.

İnlemesi omurgamdan aşağı bir titreme gönderir.

Huzur içimi kaplar. Gücümü geri kazandığımda endişelerim geri dönebilir, ama şimdilik, bana verdiği sözlerin tadını çıkarıyorum ve Camilla'yı ameliyatından sonra hastanede ziyaret ettiğimden beri ilk kez, kesin bir felakete doğru gittiğimi hissetmiyorum.

Nico Russo benden nefret etmiyor. Kız kardeşim olmadığım için bana kızgın değil ve bana zarar vermek istemiyor.

Benimle evlenmek, beni korumak ve sevmek istiyor. Ben de bunu istiyorum. Onu istiyorum.

Nico Russo'nun karısı olmak istiyorum.

BÖLÜM 10

Nico Russo

O ÇOK TATLI BİR ŞEKİLDE KENDİNİ TESLİM EDİYOR Onun ıslak ve sıcak ağzında kendimi kaybediyorum, bana verdiği her şeyi alıp daha fazlasını istiyorum. Yıllardır arzuladığım bu kadının, onun için kazanamayacağım bir savaşı izledikten sonra, kontrolümü kaybediyorum.

Dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum ve parmaklarımla boğazını okşuyorum. İnlemesi, kontrolümün ince ipini koparıyor. Elimi saçlarında gezdiriyorum, dişlerini yalıyorum ve tekrar daha derine dalıyorum. Ağzını daha da açıyor ve benim coşkuma ayak uyduruyor, benden başka bir aç ses çıkarıyor. Parmaklarımı boğazında gezdiriyorum ve nabzının atışını keyifle izliyorum, sonra elimi göğsüne kaydırıyorum. Sütyen giymemiş.

İnlemesi fazla geliyor.

Kalçalarımı eğip sert sikimi onun yastık gibi yumuşak kıcına sürüyorum. O da karşılık verip uyluklarını kucağımda birbirine sürtünce, sıvı ateş testislerimden kaçıp sikime doğru fişkırıyor. Hırlıyorum ve elbisesinin üzerinden meme ucunu çimdikliyorum.

Nefesini kesip sırtını kamburlaştırıyor.

Kendimi utandırmanın eşiğinde, yüzümü onunkinden uzaklaştırıyorum ve ağır göz kapakları, şişmiş dudakları ve kızarmış yanaklarının görüntüsünün tadını çıkarıyorum.

"Benim için ıslandın mı, *principessa*?"

Koluma ve takım elbisenin ön kısmına tutunur ve başını sallar. Ellerinin üzerimde olmasını istiyorum, ama bana dokunursa bir milisaniye daha dayanamam, bu yüzden elimi vücudunda gezdirmeden önce bir an daha göğüsleriyle oynayarak ikimizi de işkenceye maruz bırakırım. Parmaklarımı eteğinin kenarına kaydırduğımda takım elbiseyi daha sıkı tutar.

K lotuna ulaştığımda irkildi.

"Bacaklarını a ," diye emrettim.

Tereddüt etti.

Hırıldayarak başını geriye doğru çekerim ve dizini kucağımdan iterim, sonra elimi onun cinsel organının üzerine koyarım.

"Lanet olsun, sırlsıklamsın. Kahretsin, benim için hazırsın, değil mi?"

Gözleri buğulanmış ve ben avucumu amının üzerinde gezdirirken akılsızca inlemesi, kaderini kesinleştirir. Parmak uçlarını külotunun içine sokup sert klitorisini buluyorum. O  ığlık atıp sırtını kamburlaştırıyor. O benim dokunuşumdan kaçmaya çalışırken, ağzımı onun ağzına kapatıp klitorisini yalıyorum. O direnip kıvrılıyor, elimi itiyor, ben de daha aşağı inip parmak uçlarını sırlsıklam kıvrımlarının arasına sokuyorum. Ağzına homurdanıp orta parmağımın ucuyla girişini okşuyorum. O inliyor ve titriyor.

Parmağımı içine sokuyorum ve onun sıkı, ıslak sıcaklığı beni sararken neredeyse boşalıyorum. İki eliyle bileğimi tutuyor ama ben çoktan kendimi kaybetmiş durumdayım.

 p c ğ mle aynı anda içeri girip çıkıyorum, onun da benim için olduğu kadar bana çaresizce ihtiyaç duymasını istiyorum. Onun tepkisi benim arzumun üç katına çıkıyor ve daha hızlı hareket etmemi sağlıyor. Bal elimden akıyor ve külotunu ıslatan ıslaklığa katılıyor.

Tadına bakmam lazım. Alt dudağını ağzıma alıp, kayana kadar geri çekiyorum.

Parmağımı onun içine derinlemesine soktuğumda nefesini keser.

"Elime boşalacaksın, değil mi, *mia piccola principessa*?"

Kafasını sallar. Uylukları titreyene kadar ileri geri hareket ederim. Boynundaki  p c k izi gözüme çarpar.

Ağzımı boğazına indirip bir tane daha ekliyorum, herkesin görebileceği bir yere iz bırakmam gerekiyor, çekilip iki parmağımı girişine bastırıyorum. Adımı söylerken boğazından çıkan yalvarış, ihtiya ımı daha da artırıyor. Bileğimi eğip başparmağımla klitorisini okşarken parmaklarımı içine sokuyorum.

"Adımı tekrar söyle, Serenity," derim, izimi yalayıp daha aşağıya inerek köprücük kemiğine bir tane daha yapmaya başlarım.

O bana istediğimi verir. Parmaklarımı acımasızca birkaç kez sokarak onu  d llendiririm, sonra parmaklarımı derine gömerim ve başparmağımla klitorisini okşarken parmaklarımı tekrar tekrar kıvrırım.

O patlar.

Köprücük kemiğinde oluşan morluğu yaladım ve başımı kaldırıp kollarımda parçalanırken yüzünü izledim.

O muhteşem. Mükemmel.

Benim.

Dişlerimi sıkıp, o yavaşça kendine gelirken dokunuşlarımı yumuşatırım. Parmaklarımı çektiğimde ciyaklar.

Ağzım sulanır. Parmaklarımı ağzıma sokarım ve keskin tatlılığı damak tadımı vurduğunda inlerim.

Geniş, masum gözleri ilgiyle parıldıyor. Parmak eklemimi yaladıktan sonra ona uzatıyorum. Burnunu kırıstırıp başını sallıyor.

"Tadın çok tatlı, *amore mio*. Kaçırma," parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, ama o elimi itiyor.

Kıçını sert sikimin üzerinde kaydırıyor.

Parmaklarımla külotunu tutup bacaklarından aşağı çekiyorum. O ciyaklıyor ve külotuna uzanıyor, ama ben saçlarını nazikçe sallayarak külotunu sandaletli ayaklarından çekip yumruğumda top haline getiriyorum.

Dayanamayıp, onları yüzüme götürüp burnumu onun kokusuyla dolduruyorum.

Siktir, daha fazlasına ihtiyacım var.

Külotunu yeleğimin cebine sokuyorum, onu kucağımdan itiyorum ve dizlerimin arasına diz çökmesini sağlıyorum.

"Sikimi çıkar," emrediyorum.

Yutkunur ve yüzümü inceler, sonra avuçlarını bacaklarımdan üzerinde yukarı doğru kaydırır. Baştan ayağa titriyorum, o fermuarımı açmaya çalışırken, kalan azıcık kontrolümü umutsuzca korumaya çalışıyorum.

Kemerimi çözmek ve düğmelerimi açmak için uğraşır, sonra fermuarımı indirir. Parmak eklemeleri, iç çamaşırımın kumaşı üzerinden sert sikime dokunur.

Uçumdan utanç verici miktarda ıslaklık sızıyor. O tereddüt ederken dişlerimi sıkıyorum.

Parmak uçlarını bel bandımın altına sokarken yukarı baktığında gözlerindeki savunmasızlık, şehvetin sisini delip geçer. Yumruğumu saçlarına sokarak başını geriye doğru eğdirir ve yüzünün yanını avuçlarım.

"Daha önce hiç penis emdin mi, Serenity?" Kafasını

sallar ve titrek bir nefes alır.

Karanlık bir zevk içimi kaplarken sırtıtıyorum. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdirirken dudağı titriyor.

"Güzel. Bu güzel ağız benim. Çıkar ve dilini ucuma sür. Beni ilk kez tattığında gözlerini görmek istiyorum."

Omuzları, tek bir hareketle pantolonumu ve iç çamaşırlarımı indirirken, zorlu nefes alıp vermesiyle titrer. Kalçalarımı kaldırırm ve sikim serbest kaldığında homurdanırım.

Gözlerinin büyümesi erkek egomu okşadı ve beni gururla doldurdu, ama testislerimde magma kaynıyordu. Boşalmam gerekiyordu. Hemen.

Dişlerimi sıkarak kendimi kontrol etmeye çalışırken, ayakkabılarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırıyorum ve saçlarını tutup beni uçuma doğru çekmesini isterken yumruğumu çarşaflara vuruyorum.

Dilini dışarı çıkarır ve mantar başımın altını çekinerek yalar. Ben hırlar ve onu kendime doğru çekerim. Dudakları hassas etimi okşar.

O inliyor.

"Yala beni, *principessa*. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu tat."

Kirpikleri kalkar ve endişeli, bunalmış gözleri ortaya çıkar.

"Merak etme, *amore mio*. Sonra sana iyiliğini ödeyeceğim. Beni yala. Tadımı al. Em beni. Beni ağzının derinliklerine al."

Dilini penisimin üstündeki yarıktan geçirir. Yıldırımlar tüm vücudumu sarar ve lavlar testislerimde birikir.

Şaşkın bir homurtuyla beni tekrar yalar.

Bu çok fazla. Kafasını aşağı çekip, boğazının arkasına kadar sikimle ağzını dolduruyorum. O öğürüyor. Dişleri sikimin ucundaki halkaya baskı yapana kadar geri çekiliyorum.

"Üzgünüm, *principessa*, ama kendimi tutamıyorum. Ağzını iyice aç. Beni ısırma. Mümkün olduğunda nefes al," diye homurdanırım.

Gözlerinin köşelerinden yaşlar akar. Parmaklarımı çarşaflara geçirip geriye yaslanırım ve kafasını penisimde yukarı aşağı hareket ettiririm, çok derine gitmemek ve öğürme refleksini tekrar tetiklememek için dikkatliyim. Ağzının sıkı, ıslak sıcaklığı beni sarar. Birkaç hareketin ardından, dudaklarını etrafımda sıkılaştırıp dilini ucumun üzerinde gezdirerek kontrolümü test eder, ben de tekrar uzunluğumla onu düzleştiririm. Büyüleyici. Tükürüğü testislerimi kaplar. Başımı geriye atıp tavana bakarak omurgamın dibinde basınç oluşurken bir saniye daha dayanmaya çalışırım, ama erotik sesler çok baştan çıkarıcıdır ve gözlerimi tekrar ona dikerim.

Boğazına giriyorum ve o boğulurken ve ucumu acı sınırına kadar sıkarken kontrolümü kaybediyorum. Sıvı ateş penisimin içini yakıyor. İlk sperm dalgasını boğazına boşaltıyorum, sonra geri çekilip ağzına fişkirtiyorum.

O öksürür ve tükürür. Elimi saçlarına atar, gözlerini benimkilere çevirmesini emrederim ve uçumdan daha fazla sperm fişkırırken hırlar.

"Yut. Her damlayı," diye bağıriyorum, her bir epik dalga arasında.

İyi bir kız olarak, o da itaat eder. O yutarken başım döner. Ben boşalırken, dudakları benim penisi sararken ve elim onun saçlarında uzun, ıstırap verici anlar boyunca onu sıkıca tutarım.

O mükemmellik.

Başını kaldırmaya çalıştığında, hırıldayarak onu istediğim yerde tutuyorum

"Kıpırdama."

Dişlerini benim penisimden uzak tutmaya çalışırken burnundan çıkan nefesler üzerimde hayalet gibi dolaşiyor.

dişlerini benim penisimden uzak tutmaya çalışırken, nefesleri üzerimde hayalet gibi dolaşiyor.

Uçlarımdaki hassasiyet geçene kadar bekledikten sonra onu üzerimden çekiyorum. Geriye yaslanmak istercesine hareket ediyor, ama ben onun yüzünü kendime doğru kaldırıp ağzını vahşice öpüyorum, bana bu kadar değerli bir şeyi emanet ettiği için teşekkür ediyorum, dilinde kalan tadıma inleyerek ruhuna damgamı vuruyorum.

O benim.

Geri çekildiğimde titrer ve tırnaklarını uyluklarıma geçirir.

Parmaklarımla yüz hatlarını okşadıktan sonra başparmağımla gözyaşlarını sildim.

"Teşekkür ederim, *principessa*. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve iyiliğini karşılığını vermek için sabırsızlanıyorum."

Göz bebekleri büyüdü ve şişmiş dudakları keskin bir nefesle açıldı. Kıkırdadım ve alnına hızlıca bir öpücük kondurdum, sonra onu ayağa kaldırdım. Sendeledi, ben de dengesi gelene kadar kalçalarından tuttum.

"Saçını düzelt. Duyurmamız gereken bir düğün var," diyorum.

Bana bakıp gözlerini kırıştırıyor.

"Acele et, yoksa herkes biz olmadan kutlama yaparken ben dayanamayıp seni unutulmaz bir şekilde becereceğim."

Omuzları gerginleşir ve odanın diğer ucundaki makyaj masasına koşar. Ben banyoya giderim ve kendimi saklamadan önce silinip, ılık suyla bir bez ıslatırım.

Odaya geri döndüğümde aynada gözlerim onunla buluşur. Elleri saçlarıyla meşgulken, sırtarak bir elimi beline koyup onu lavabonun kenarına sıkıştırırım.

"Nico! Ne yapıyorsun..."

"Bacaklarını aç, *principessa*."

Kafasını sallar, saçını düzeltmek için harcadığı emeği neredeyse boşa çıkarır.

Başımı sallayıp alaycı bir şekilde *tsk tsk* yapıyorum, sonra iç uyluklarını silmeye başlıyorum. O ciyaklayarak kurtulmaya çalışıyor ama ben gülerek diğer bacağını da sildikten sonra kumaşın üzerinden amını avuçlarımla okşuyorum.

"Sadece rahatla ve sana bakmama izin ver," diye kulağına fısıldarım.

O titriyor. Onu sertleşene kadar klitorisini okşuyorum, sonra çekiliyorum. Onun dehşet dolu sesi, ruhumun derinliklerinde gizlenen kötü canavarı uyandırıyor. Kulağını ısıriyorum ve havluyu çamaşır sepetine atıyorum, sonra yerden tavana kadar uzanan aynada ceketimi düzeltiyorum.

Büyüleyici bir zarafetle saçlarını düzeltir, yüzünü siler ve makyajını yeniden yapar.

Sırtımın üst kısmını kapının yanındaki duvara yaslayarak, onun vücudunda bıraktığım izleri fark edeceği anı beklerim.

Onun tepkisi, onu taparcasına sevmeye arzusuyla neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Bir kez daha baktıktan sonra, parmak uçlarıyla izleri takip ederek yansımasını inceliyor. Gözlerindeki ışıltıya saygı ve ilginin güzel bir karışımı giriyor.

Gözlerini kırıp başını sallar ve kapaticısını alır. "Hayır," diye homurdanırım.

Kolunu uzatmış halde donup kalır, sonra bakışlarını bana çevirir.

"Neden?" diye sorar.

Omuz silkiyorum, ona sessizce "*çünkü öyle*" diyorum.

"Sen delisin," diyor.

"Senin için mi? Evet. Sen benimsin. Benim izlerimi taşı ve herkese kime ait olduğunu göster."

Yanakları ve göğsü kızarır, ama kolunu indirir, yüzünü etkilenmemiş bir maskeye çevirir ve arkasını döner.

"Peki. Gidelim," der.

Gülümserim ve ona kolumu uzatırım. Tereddüt ettiğinde, cebime dokunurum. Çalınan külotunu hatırlayınca yüzü daha da kızarır.

Kolunu koluma takar ve hiç itiraz etmeden beni takip ederek salona girer ve merdivenlerden aşağı iner.

Parti tüm hızıyla devam ederken, konuklar bizi durdurmadan balo salonunun çift kapısına zar zor ulaşırız.

Kısa selamlaşmalardan sonra onları uğurluyorum ve müstakbel nişanlımı ikram masasına götürüyorum. İlk başta tabağı reddediyor, ama tabağı doldurup hepsini yediririm diye tehdit edince iç çekip bir tane alıyor. Tabağına yeterince şey koymadığı için ikinci bir tabak alıp onun seçtiklerinin aynısını, birkaç ekstra ekleyerek koyuyorum.

Onu yanıma alıp masamıza götürdüm ve koltuğuna oturttum.

Duygularını saklasa da, yorgunluğunun belirtileri yüzünden okunuyor. Kolumu sandalyesinin arkasına koyup su bardağını ona doğru kaydırıyorum. Bir yudum almadan önce bana kötü bir bakış atıyor.

Dayanamayıp eğilip kulağına fısıldarım. "Her damlasını."

Boğulur ve masaya su tükürür, sonra eliyle ağzını kapatır ve öksürük krizine girer.

Geriye yaslanıp, öksürüğü geçene kadar omzunu ovuşturuyorum, sonra bana dönüp ters ters bakıyor. Omurgamdan bir heyecan dalgası geçiyor.

Nasıl misilleme yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Beni tetikte tutacağına

Yemek yemesi gerekirken tabağındaki yemeği itip kakarken, ben çatalımı alıp tabağımdan bir parça meyve saplayıp dudaklarına götürüyorum. Şişmiş dudaklarına. Pantolonumun içindeki sikim seğiriyor.

Bir an tereddüt ettikten sonra, o ısırtığı kabul eder. "Aferin

kızım," diye kulağına fısıldarım.

Yutmadan önce gereğinden fazla uzun süre çiğniyor ve kızarıyor.

Ona ikinci bir bardak su dolduruyorum. O bunu görmezden geliyor. Bu gece ona yapmayı planladığım şey için iyi bir şekilde su içmesi gerektiğinden, bardağı alıp dudaklarına tutuyorum. O irkiliyor ve bana kaşlarını kaldırıyor.

Ben de kaşımı kaldırıp elimi kolunun daha aşağısına kaydırıyorum, başparmağım göğsünün şişkinliğine dokunuyor ve bana meydan okuması için onu kışkırtıyorum.

Bardağın tamamını içiyor. Bir bardak daha dolduruyorum ama kendi hızında içmesine izin veriyorum ve ona kendi tabağımdan yemek yediriyorum.

Taktik işe yaradı. Başlangıçta seçtiğinin neredeyse üç katını yedi.

Serenity anne babasına bakınca zaferim boşuna olur. Biz çift kapıdan girdiğimizden beri odanın diğer ucundan onun her hareketini dikte ediyorlar. Müstakbel eşimin vücudundaki gerginlikten bıkmış olarak Matteo Vivaldi'ye işaret ederek, duyuruyu yapmaya hazır olduğumuzu bildiririm.

Ayağa kalkar ve herkesin dikkatini çeker. Sinir bozucu derecede gösterişli bir selamlamadan ve kalabalığa teşekkür ettikten sonra, büyük adımlarla Serenity'nin sandalyesinin arkasına doğru yürür.

Ayağa kalkıp onu da ayağa kaldırdım.

Yüzündeki yapmacık gülümseme beni çileden çıkarıyor, ancak neden böyle davranması gerektiğini anlıyorum. Onun külotunun bulunduğu cebi hafifçe vuruyorum. Gözleri keskinleşiyor ve yüzündeki uzak bakış kayboluyor. Ben, külotunun bulunduğu cebin yanındaki cebe uzanıp küçük kadife kutuyu çıkarırken, o gerginlikten titriyor.

Bir dizimin üzerine çöküp kutuyu açtım ve içindeki yüzüğü ona uzattım.

"Serenity Vivaldi, benimle evlenir misin?"

Ailesinin yüzlerindeki şoku fark ettim. Evlilik teklifi planın bir parçası değildi. Nişanımızı duyurmak için tek dizimin üzerine çökmem gerekmiyordu, ama Serenity benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli.

Onun için her şeyi yaparım.

Nefesi kesilir. Gözlerime bakarak dikkatini dağıtır, yüzüğe bakmaz bile.

Alfonso Bonnetti, gözümün ucunda bir ayağından diğerine geçiyor. Onu omzuma atıp mağara adamı gibi taşımak için içimden gelen dürtü beni ele geçiriyor.

Serenity'nin göz bebekleri küçülür ve gözlerinde hayal kırıklığı belirir, ama dudaklarını titrek bir gülümsemeyle kaldırır ve evet der.

Yüzüğü narin parmağına takıyorum ve elinin sırtını öpüyorum, sonra ayağa kalkıp onu kollarıma alıyorum. Ellerini belime koyuyor ve ben eğildiğimde başını geriye yaslıyor.

Dudaklarımız birleştiği anda penisim sertleşir, ama herkesin önünde onu utandırmak yerine, birbirimize kaptırılmadan öpüşmeyi sonlandırıyorum.

Alkış sesleri eşliğinde onu yanıma alıp kapıya doğru yöneliyorum.

Serenity, Camilla'nın sahte gülümsemesiyle karşılaştığında mutluluğu sarsılır, ama Natalie bağırarak onun dikkatini çeker. Sevgi, Serenity'nin ifadesini yumuşatır ve geçerken kız kardeşimin omzuna dokunur.

Narciso Vivaldi'nin gözlerine baktığımda tüylerim diken diken oldu, ama nedenini anlayamadan o dönüp babamı tebrik etti.

Alfonso Bonnetti, gözlüklerinin arkasında bakışlarını saklamaya çalışır. Serenity'yi çift kapıdan geçirirken ona ikinci bir bakış atmam.

Ailelerimize karşı görevimizi yerine getirdik. Şimdi sıra bacaklarımın arasındaki acıyı gidermeye geldi.

Çünkü Tanrı biliyor ki, hızlı bir sevişme seansı yeterli olmayacak. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Nişanlımın altımda çarşaflara dolanmış, sayısız orgazm arasında adımı haykırarak inlemesini istiyorum.

Serenity Vivaldi'nin yatağında olmasını istiyorum. Hemen.

BÖLÜM 11

Serenity Vivaldi

Nico sokaklarda dolanırken arabayı sağır edici bir sessizlik kaplar. Arkamıza, boş arka koltuğa bakarım.

"Şoförün yok mu?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor.

Başka bir şey söylemeye niyeti yok gibi görüldüğünde, havalandırmayı kendimden uzağa çeviriyorum.

"Natalie en son orada oturmuştu," diyor Nico, her şeyi açıklamak istercesine, sonra vantilatörü kapatıyor.

"Protez kolu hala bacağını ısıtıyor mu?"

Tek cevabı homurdanmak olur. Garip sessizliği kırmak için dönüp pencereden dışarı bakarım, ama onun yanında arabada sıkışıp kalmış durumdayım.

Ben koltuğa oturduğum anda tüm yüz ifadesi değişti.

Boğazımda oluşan duygusal yumruyu yutuyorum. Annesi bir araba kazasında öldüğünde ben sadece beş yaşındaydım, ama ailem beni hastaneye götürüp onu ve kız kardeşini görene kadar günlerce teselli edilemedim. Natalie'nin bandajlarla kaplı minik vücudunu, burnundan ve ağzından çıkan tüpleri hatırlayınca midem bulanıyor. Nico'nun durumu da pek iyi değildi. Her yeri yanık ve sıyrıklarla kaplıydı ve duman solumanın etkilerini önlemek için yüzünde bir maske vardı.

Annem onun yatağına tırmanmamı engelledi, ama o elini indirdi ve uykuya dalmadan önce bir süre parmağını tutmama izin verdi.

Bunun ne kadarını hatırladığımı bilmiyorum. O kadar küçük yaşta bile, kendinde olmadığını anlayabiliyordum.

Bu, babamın bir adamı işkence edip öldürdüğünü görmeden üç yıl önceydi. Travmamın etkisiyle, o zamana kadar olan her şeyi içime gömdüm.

Nico Russo ile ilk kez arabada yalnız başıma kalıyorum. Bu farkındalık omurgamdan aşağı bir şok dalgası geçiriyor.

O, ellerini ellerimle kapattığında irkildim. Geç de olsa, kucağında parmaklarımı ovuşturmayı bıraktım.

Binasının arkasındaki güvenlik kulübesine yanaşır ve metal bariyerler yere çekilirken kulübedeki adama başını sallar. İkinci güvenlik kontrol noktasına doğru ilerlerken şaşkın bir sessizlik içinde onu izlerim. Arabayla geçmeden önce telefonundaki parmak izini kullanarak metal kapıyı açar.

"Yarın sabah seni veri tabanına ekleyeceğiz. Bilgilerin sisteme girildikten sonra, istediğin kapıdan veya geçitten girebilir ve istediğin asansörü kullanabilirsin. Yarın derse gitmeden önce sana binayı gezdireceğim."

Onun profiline bakıyorum, ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, özellikle de sabah dersime gitmemi bu kadar rahatça söylediği için.

O park edip arabadan inene kadar, otoparkın ne kadar aydınlık olduğunu fark etmiyorum. Kapısını çarparak kapatıyor ve kaputun etrafında dolaşıp benim kapımı açıyor.

Zihnimdeki bulanıklığı bir kenara itip yukarı, yukarı bakarak gözlerine bakıyorum.

Kısa bir süre önce önümde diz çökmüştü, ama şimdi üzerimde yükseliyor. İçim titriyor.

Kollarımı tutarak bacaklarımı dışarı salladım, ama o eğilip beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırdı. Soğuk hava popoma değince ciyakladım, ama o beni salladı ve ön koluyla eteğimin kenarını uyluklarımın arkasına sıkıştırdı, sonra kapıyı tekmeledi ve asansörlere doğru yürüdü.

Cam kapıları açmak için parmağını tarayıcıya basmak üzere kolunu kaldırdığında, ciyakladım ve kollarımı boynuna doladım.

"Beni indirebilirsin," diyorum.

"Yatağıma girene kadar seni bırakmayacağım." Endişe sesimi kesiyor.

Cam odaya girer, asansör düğmesine basar ve kapılar hemen açıldığında eşiği geçer. O en üstteki ikinci düğmeye basarken, bulanık yansımamız beni alay eder.

Her düğmeyi yukarıdan aşağıya doğru işaret ederek hızlıca açıklama yaparak beni şaşırttı: "Özel çatı, en üst kat — bizim dairemiz, Natalie, babam

babam, aile kullanımı için iki boş kat, ikinci kattaki acil çıkış, garaj."

Geri adım atar ve "Anladın mı?" diye

sorar. Başımı sallarım.

"Tanrıya şükür. Artık bekleyemem. Dudaklarını bana ver."

"Ne...?"

Ağzımı yakıcı bir öpücükle kapattı. Vücudumdaki her sinir, hatırladığım zevkle parladı. İçimde bir cehennem kasıktı ve omurgamdan korku dalgaları geçse de kollarımı ensesine daha sıkı doladım.

Çok fazla tecrübem olmayabilir, ama bacaklarının arasındaki o canavarın içime girdiğinde acıtmayacağına imkan yok. Aklım kaçmam için çılgılık atarken, içimde sapkın bir ilgi belirir.

Başını kaldırmıyor ve bana konuşma fırsatı vermiyor. Asansör zili çalıyor. Öne doğru bakıyor, alt dudağımı ısırıyor ve asansörden inerken ağzımın derinliklerine dalıyor.

Başım dönüyor. Bacaklarımın arasında sıcaklık dalgalanıyor. Adrenalin kulaklarımda çınlıyor.

Belki de bir şey olmaz. Kontrolünü kaybedip sikini boğazıma soktuğunda bile bana zarar vermedi. Korkunç ve ezici bir duyguydu, nefes alamıyordum ama boğazımdaki ağrı çoktan geçti.

Ancak, topukları mermer zemine çarptıkça, göğsümde bir korku oluşuyor ve dili ağzımın tavanını kötü bir şekilde yaladığında bu korku geçmiyor. Ayak parmaklarım sandaletlerimin içinde kıvrılıyor.

Onun parmakları - kalın, kötü, yetenekli parmakları - beni şimdiye kadar yaşadığım en yoğun orgazma ulaştırdı, hem de normalde yaşadığım orgazmın çok daha kısa sürede. Amım beklentiyle zonkluyor.

Ama parmakları ne kadar yetenekli olursa olsun, beni hiç olmadığım kadar genişlettiler ve onun penisi kadar büyük değiller.

O, dillerimizin düellosunu durdurmadan şifreyi girerken tuş takımı bip sesi çıkarır.

Her gün kaç güvenlik seviyesinden geçiyor? Bütün ailesi bu şekilde mi yaşıyor?

Anahtarları antre masasına düşüyor. Homurdanıyor ve geri çekiliyor.

"Düşünmeyi bırak, *principessa*. Şu anda senin dünyanda tek ben varım."

Nefesimi toplayamadan aşağı iner. Ayakkabılarını çıkarırken adımları sendeler ve dairenin derinliklerine doğru ilerler.

Ön odayı, oturma odasını ya da koridoru göremiyorum.

Beni yatağına yatırıp kollarını altımdan çektiğinde ipeksi kumaş sırtımı sarar, ama o elbisemin üzerinden göğüslerimi kavradığında ağzına doğru nefesimi tutarım. Sırtımı kamburlaştırıp kollarını tutarım, daha fazlasını istiyorum ama zaten başım dönüyor.

Başparmağı ve işaret parmağıyla meme uçlarımı sıkıştırdığında, elektrik akımı doğrudan kalbime saplanıyor. İnliyorum ve uyluklarımı birbirine sürtüyorum.

Hassas meme uçlarımı bırakır ve uzun parmaklarını boynuma dolarken bir elini kalçama doğru kaydırır. Ne kadar büyük ve erkeksi olduğunu fark edince omurgamdan bir heyecan geçer ve göğsüm sıkışır. Kocaman elleri beni küçük ve narin hissettirir.

Benim gücüm onunkiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Hiç çaba sarf etmeden beni ezip geçebilir.

Ama yapmayacak. Söz verdi. Ona inanıyorum.

Ancak inanmak ve deneyimlemek çok farklı şeyler. Vücudum kendi içinde savaşıyor, savaşmak, kaçmak ve sevişmek arasında gidip geliyor.

Dilimin ucunu dişlerinin arasına alıp çekiyor. Ben inliyorum. Beni bırakıyor ve dilinin ucu ile ağzımın köşelerini okşuyor.

"Kıpırdama, *amore mio*," diye inliyor.

Ciğerlerimi doldurup nefes almaya çalışıyorum. Parmaklarını boynumda kasarak elini çıplak uyluğuma kaydırıyor.

"Bekle, Nico, ben..."

"Lanet olsun, *principessa*, vahşi olmamı istemiyorsan adımı söyleme," diye yanağıma doğru hırlar.

Avuçlarını göğsüne dayayıp onu iterim. Çenemi ısırır ve elini eteğimin içine sokar. Küçük parmağı amımı okşar. Nefesim kesilir. Göğsüne daha sert basarım.

Dişlerini kulak mememe geçirir ve boğazımı sıkar. Beklenmedik bir orgazmın eşiğinde sallanırım.

"Ben bakireyim!"

Sözler göğsümden patlar. Uyluklarımı birbirine sıkıştırır ve dehşet içinde donakalırım.

Göğsünden düşük, ilkel bir uğultu sızar. İçim sıkışır ve orgazmımı engellemek için takım elbisesinin önünü yumruklarım. Sıkışmış kulak mememi yalar, sonra çekilir ve dudaklarından serbest bırakır.

"Ağzını ilk beceren bendim. Sıkı, ıslak amına ilk giren de ben olacağım. Peki ya kışın, Serenity? Orası da bakire mi?"

"E-evet, ama istemiyorum..."

"Sonra pişman olacağın şeyler söyleme," diye boynumun yanına doğru hırladı.

"Ne? Ama ben hiç..."

"Seni benim sikime o kadar muhtaç hale getireceğim ki, beni istediğim gibi sikmem için yalvaracaksın. Tüm güzel deliklerini spermimle dolduracağım."

Midem düğümленir.

"Ama sen çok büyüksün. Korkuyorum."

Kendini kaldırıp gözlerimin içine bakar.

"Güvendesin, *prenses*. Sana göz kulak olacağım," diye söz verir.

Endişeli gözyaşları şakaklarımdan süzülür. Boğazımı ve uyluğumu bırakır ve kocaman elleriyle başımı kavrar.

"Sen benimsin," diyor ve eğilip dudaklarını benim dudaklarıma değdiriyor.

Yavaş, saygılı öpücüğü gözyaşlarımı hayranlık gözyaşlarına dönüştürür. Dişleri ve diliyle beni okşar. Ne zaman değiştiğini bilmiyorum ama ellerim göğsünü itmeyi bırakıp giysilerini açmaya başlar.

Çok fazla düğmesi var. Sonunda kravatını yakasından çıkarıp çıplak tenine dokunacak kadar düğmelerini açtığımda, bacaklarımın arasında acil bir ihtiyaç hissediyorum.

O homurdanır, ayağa kalkar ve gömleğini açar. Düğmeler yere düşer. Seksi bir omuz silkmeye ceketini ve gömleğini çıkarır, sonra da iç çamaşırını başından çıkarır.

Geniş omuzlarını, kaslı göğsünü ve altı paket karın kaslarını incelerken açlık beni kemiriyor.

Kemerine uzanıyorum ama ellerimi itiyor.

"Bana dokunma, küçük kız, yoksa hazır olduğundan fazlasını alırsın.

Şu anda çok sertleşmiş durumdayım."

Beni yataktan kaldırır ve ayaklarım yere sarkacak şekilde oturtur. O benim bacaklarımı ayırıp dizlerinin üzerine çökünce nefesim kesilir.

"Ne yapıyorsun?" diye tıslıyorum, o omuzlarını bacaklarımın arasına sıkıştırırken.

Gri gözleri, ruhuma bakarken kötü bir arzu ile parlıyor.

"İyiliğini karşılığında."

Eteğimi yukarı kaldırıyor ve iç uyluklarımın üzerine inliyor. Utanç içimi kaplıyor. Kimse, jinekoloğum bile, yüzünü benim cinsel organıma bu kadar yaklaştırmamıştı.

"Tanrım, amın çok güzel. Çok dolgun ve ıslak. Çok muhtaç." Yaklaşır, kıvrımlarımı yalar ve mırıldanır. "Çok lezzetli."

Çarşafları yumruklarım ve uzaklaşmaya çalışırım, ama o ellerini kalçalarımın geçirir ve beni istediği yerde tutarken parmaklarıyla bikini çizgimi okşar.

"Kaç tane?"

Nefesi amımın üzerinde dolaşırken beynim kısa devre yapıyor. Kafamı sallıyorum.

"Bu küçük amcığı büyük sikimle doldurmam için bana yalvarmadan önce kaç kez orgazm olacaksın?"

Kalçalarımı eğip parmaklarımı çarşaflara geçiriyorum. O gülüyor ve uyluğunu ısıyor.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var ve her yalamayı keyifle yapacağım."

O, ağzını amımın üzerine kapatınca neredeyse yataktan fırlıyorum. O, beni kızdırıyor ve parmaklarıyla okşuyor. Isırıyor ve emiyor. Kıvrılıyor ve yalıyor.

Parçalanırım.

O, iç uyluklarıma geri çekilir ve orgazmımın en şiddetli kısmı geçene kadar etimi küçük ısırıklarla doldurur. O, aç bir adamın ziyafete daldığı gibi tekrar daldığında bacaklarımı kulaklarına sıkıştırırım.

Bu çok fazla.

Durmuyor.

Kafasını

tutuyorum.

O benim amıma karşı mırıldanıyor.

İkinci bir orgazm hiç uyarı vermeden içimi kaplar.

O hızını kesmez. Bir eliyle klitoris kapağını kenara itip diğer eliyle iki parmağını içime sokarken nefes almakta zorlanıyorum. Dili hassas klitorisimin etrafında daireler çiziyor.

"Nico, hayır, dur, ben..."

O parmaklarını içimde kıvrıp, dilini hassas sinir demetinin üzerinde gezdirirken çılgılık atıyorum. Zevk dalgaları içimi kaplıyor. O parmaklarını içeri ve dışarı sokarken nefes almayı unutuyorum, boşalmamı uzatırken daha derin, dayanılmaz derecede yoğun bir orgazm yaratıyor.

Başını, aşırı hassas cinsel organıma fısıldayacak kadar kaldırır. "Beni uyluklarınla boğ, *principessa*. Beni balında boğ.

Daha fazla. Bana her şeyi ver."

Klitorisimi dudakları arasında sıkıştırır ve içimdeki parmaklarını kıvrarak emmeye başlar.

Patlarım. Erimiş lav içimden fışkırır ve elini, uyluklarımı ve altımdaki çarşafları ıslatır. Vücudumdaki her kas, boşalmamla aynı ritimde titrer. Diyaframım kasılır. Gözümün önünde siyah noktalar dans eder.

Nazik parmaklarıyla beni doruk noktamdan indirir ve iç uyluklarımı öper, sonra kemerini çözer ve pantolonunu çıkarır. Gözlerim bulanık ve odaklanamadan kırpışır, o omuzlarımı kaldırıp elbisenin fermuarını açar ve kumaşı belimden aşağı çekerken ben akılsız bir oyuncak bebek gibi hareket ederim.

"Siktir, mükemmelsin," diye inliyor, eğilip göğüslerimi avuçlayıp sol göğsümü ağzıyla kapattığında.

Titriyorum, inliyorum ve başını tutuyorum, o ise aşırı duyarlı amımı dokunmadan bile vücudumu başka bir orgazma doğru sürüklüyor. Kötü dişleri ve dili göğüslerimi keşfediyor, her santimetresini bağımlılık yaratan bir ihtiyaçla titretmek için çimdikliyor, ısıyor, döndürüyor ve emiyor. Benim her parçam ona ait olana kadar istediğini alıyor. Tırnaklarımı kafa derisine batırıyorum ve akılsız bir zevkle saçlarını çekiyorum.

O, penisini okşarken parmak eklemleri karnımı okşuyor. İnci gibi sıvı, penisinin ucundan sızıp göbek deliğime düşüyor. *Her yeri* çok büyük. İçimi endişe kaplıyor, ama vücudumun her hücresi endorfinle dolup taşarken bu endişenin yerleşecek yeri yok.

Boğazımı yalıyor, üzerimde bıraktığı izleri ısıyor ve vücudumda yukarı doğru sürünüyor. İnliyorum ve ağzımı onun ağzına doğru kaldırıyorum, beni yere indiren onun hakimiyetine ihtiyacım var. Kalbim hızla atarken, bacaklarımı kalçalarına doluyor ve kalın belini cinsel organımın altına yerleştiriyor. Parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. O, kalçalarını ileri doğru iterek, ıslak kıvrımlarımın içinden penisinin tamamını geçirirken, homurdanıyor ve ağzımı işgal ediyor.

Yoğun hisler klitorisimi delip geçerken şaşkınlıkla nefesimi tutarım. Hem dili hem de penisıyla bir ritim belirler, her ıslak kayışıyla beni hipnotize eder. Parmakları saçlarıma dolanır ve meme uçlarımı çeker. Her yerededir. Ezici. Çok büyük. Çok fazla.

Yeterli değil.

O ağızını kaldırdığında inleyerek dudaklarını kovalıyorum, ama o saçlarımı daha sıkı tutuyor.

"Bir tane daha?"

Terli kaşlarımı şaşkınlıkla çatıyorum, ta ki o kalçalarını eğip mantar başlı penisinin ucunu klitorisimin üzerinde gezdirene kadar, bu da rahmime elektrik akımları gönderir. Tıslayarak başımı sallıyorum.

Tekrar orgazm olamam. Ölerim. Beni öldürmeye çalışıyor.

"Bir tane daha," diye karar veriyor sırtarak.

"Hayır, lütfen, yapamam," diye hıçkırım.

"Tekrar dene, *principessa*. İstedğin zaman bitirebilirsin," der, alnımdaki terli saçlarımı okşayarak ve penisini amıma sürterek.

Nefes nefese kalıyorum ve kıvranıyorum.

Kulağımı yalıyor. "Lütfen, Nico. Beni sik, lütfen," diye yalvarıyorum. "Aferin kızım," diye homurdanıyor.

Dişleri ve dili benimkilerle çarpışırken ve geniş penis başını girişime bastırırken daha derin bir ihtiyaç duyuyorum. Beni doldurup doldurmaya devam ederkenki muhteşem, korkutucu gerginlik ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Tepki vermemek için çok geç kalmışım, ağzına ciyaklayıp mırıldanıyorum.

O imkansız bir şekilde daha derine girerken acı bekleyerek kaskatı kesildim, ama o dilimi ısırdı ve alt dudağımı ısırdı.

"Tanrım, çok sıkı ve ıslaksın." Çenesindeki kaslar seğiriyor. Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum. Kalçalarını hareket ettiriyor, küfrediyor ve kontrolünü kaybediyor.

O içime girerken milyonlarca kez muhteşem bir şekilde ölürüm. Patlama üstüne patlama içimi sarar, zaman algımı mahveder ve beni küçük parçalara ayırır. Her itiş, her yalama ve her çimdikle içimi yeniden düzenler ve parçalarımı bir araya getirir, ta ki yeni bir ben ortaya çıkana kadar.

Tereddüt eder. Tempoyu değiştirir. Kalçalarını eğirir. Hırlar. Vahşi bir hayvan gibi omzumu ısırır ve kasıklarını benimkilere sürter. Klitorisimi düzleştirirken tekrar parçalanırım.

Penisi içimde derinlerde atıyor, hassas bir noktaya vuruyor ve boşalmamı uzatıyor.

Gökkuşağı ve boğuk seslerin dünyasında süzülüyorum.

Beni öldürdü. Cennetteyim.

O ortadan kaybolursa, bulutların arasına sürüklenip kendimi sonsuza dek kaybederim. O benim demirim. Benim bağım. Ona ihtiyacım var.

Tüm gücümle ona tutunuyorum. O benim.

BÖLÜM 12

Nico Russo

BAŞIM DÖNÜYOR, testislerimden bir başka sperm dalgası fışkırıyor. Onun ıslak sıcaklığı beni sarıyor. Tıslayarak onu tekrar ısıyorum, benim tohumumu kabul ederken onun etini ağzımda hissetmeye ihtiyacım var.

Onun vücudunun derinliklerinde, coşku buluyorum, ama daha fazlasını istiyorum. Onun tekrar ecstasy içinde kıvranışını görmek istiyorum ve hayatımın en yoğun orgazmını yaşamış ve testislerimi hiç olmadığı kadar boşaltmış olsam da, onu tekrar sikmek istiyorum.

Gözlerini kapatır ve iç çeker.

Gurur göğsümü doldurur. Yüzünü öpücüklerle doldururum, beni bu kadar iyi karşıladığı için onu övüp taparım.

Bacakları etrafımda gevşiyor, ama beni daha sıkı sarıyor, tırnaklarını sırtıma daha derine batırıyor. Alnımı alnına dayıyorum ve ikimizin birlikte yaşadığı artçı sarsıntılarla titriyorum.

Dizlerim sonunda tüm ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam hissettiğinde, dirseğimin üzerine kalkıp kalçasını tutup çıkma sürecini başlatıyorum, ama o homurdanıyor ve sırtıma tırnaklarını geçiriyor. Kıkırdayıp burnunun ucunu öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum, *amore mio*. Bırak beni." O

başını sallar.

"Peki, sen bilirsin."

Kollarımı onun altına sokup yataktan kaldırıyorum. Ben ayağa kalkıp odanın diğer ucuna doğru yürürken, benim penisim hala onun içindeyken o nefes nefese kalır.

Her adımında penisim onun içinde hareket ediyor. O da beni sıkıca sarıyor. Banyo kapısının çerçevesine tutunup, hissettiklerimi sindirmeye çalışırken omzumu duvara yaslıyorum.

Tırnakları omuzlarımı çiziyor.

Derin birkaç nefes alıp banyoya girip duşu açtım. Su ısınırken bacaklarım titremeye başladı, ben de onu tezgahın üzerine yatırıp aynaya yasladım, ama o sızlanarak kolumu tuttu.

Yüzünün yanını avuçlarım ve başparmağımla şişmiş dudaklarını ovuşturuyorum. "Serenity, bana bak."

Gözlerini açıyor.

"Bu gece daha fazla olmaz. Yarın yürümek zorundasın. Bizi temizleyeyim, sonra uyuyabilirsin, tamam mı, *principessa*?"

Bulanık gözleri yüzümü arar. "Benimle kalacak mısın?"

Sorusu içimi parçaladı. Yutkundum ve onu sakinleştirmek için yalan söyledim. "Tabii ki."

O iç geçirip başını sallar, sonra dalgın dalgın kolumu okşar ve omuzlarıma bakar.

Kıkırdayarak gülerim. Zevkten aklını kaçırmış hali çok sevimli. Hayatımızın geri kalanında her saniye onu böyle görmek istiyorum.

Ben yarıya kadar çekildiğimde ikimiz de tıslıyoruz. Nefesimi düzenlemek için duruyorum ve uyluğumdan aşağı akan kırmızı izleri fark ediyorum.

O da benim bakışımı takip eder ve sertleşir, sonra kolunu yüzüne atar. Omuzları titrerken içim burkular. Kolunu çekip gözyaşlarını silerim.

"Neden ağlıyorsun?" diye soruyorum, hala yarısı içindeyken, çekilmem gerektiğini bilsem de, onun içinde olmaya bağımlı hale gelmişim.

"Düşündüm ki... Acı vermedi, bu yüzden bana inanmayacağından korktum," diyor sevimli bir hıçkırıkla. Gözlerindeki ısırap, neşemi yok ediyor.

Ellerimle yüzünü çerçevelerim ve tüm dikkatini bana verdiğinden emin olurum. "Sana inandım, yoksa asansörde seni becerirdim." Kaşları çatılır.

"Ama yatağa girene kadar sana söylemedim."

"Bu öğleden sonraya kadar hiç sakso çekmemiştin, bu yüzden senin de bakire olduğunu varsaymak zor değildi. Bu mükemmel vücutla nasıl bu kadar uzun süre saf kaldın bilmiyorum, ama artık benimsin Serenity ve seni asla bırakmayacağım."

Nefesi kesildi.

"Söz veriyor musun?"

"Evet, *principessa*. Söz veriyorum."

Sessiz gözyaşları kirpiklerinden damlar, ama derin, düzensiz bir nefes alır ve gülümser.

Bana inanmıyor. İnanmak istiyor, ama inanmıyor.

Onun, benim kaldıracabileceğimden daha fazla yük taşıdığını fark edince kalbim parçalanır. Acısı, tek bir travmatik anın ötesine uzanır. Zamanla ona olan bağlılığımı kanıtlamaktan başka nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum, bu yüzden elinin sırtını öperim ve sikimi amından çıkarırım. Ayna buğulanırken, soğuk havaya lanet okurum.

"Kıpırdama," diye emrediyorum.

O yapmaz. Ben uzaklaşıp su sıcaklığını kontrol ettikten sonra onu kollarımın arasına alıp duşa götürürüm. Onu ayakları üzerine indirirken yumuşak, kıvrımlı vücudu beni baştan çıkarır, ama gözleri acıdan kısıldığında, tüm kontrolümü toplayıp onu duvara bastırıp istediğimi yapmak yerine onu temizlemeye odaklanırım.

Kollarını bana doluyor ve başını göğsüme yaslıyor. Onu en güçlü duş başlığına doğru çevirip baştan ayağa ıslandığından emin olduktan sonra onu yerleşik bankın üzerine oturtuyorum. Onu olabildiğince nazikçe oturur pozisyona getirmeye çalışsam da yüzünü buruşturuyor.

Onun her santimini şımartıyorum, saçını şampuanlayıp saç kremi sürüyorum, sonra bir lifle köpük yapıp onu beyaz köpükle kaplıyorum. Son durulama için hazır olduğunda, sikim önümde sallanıyor, tamamen sertleşmiş ve tekrar hazır.

Dişlerimi sıkıp duvardan çıkarılabilir duş başlığını çekerim ve bankta ona katılır, onu bana yaslayıp baştan aşağı duruladım. O zevkle mırıldanır, ben de sabunun son damlası giderden akıp gittikten sonra uzun süre devam ederim, onun kıvrımlarını ezberlerim ve o uykuya dalarken onun güveninden keyif alırım.

Sıcak su hiç bitmeyecek olsa da, parmak uçlarının buruşmaya başladığını fark edince suyu kapatıyorum.

Nişan yüzüğüm onun narin parmağında muhteşem duruyor. Evlilik yüzüğünü eklemek için sabırsızlanıyorum.

Onu kollarımın arasına alıp ayağa kalktığımda yüzünü bana yasladı. Avucunu göğsüme koydu ve yüzüğünün altını, benim dövmelerimle keskin bir kontrast oluşturarak parlıyordu.

Onu bir havluya sarıyorum ve omzuma iki havlu daha atıyorum, sonra onu yatağın ayak ucuna yatırıyorum, geride bıraktığımız ıslak yeri kaçınıyorum.

Onu her yerinden kuruladıktan sonra, saçlarını elimden geldiğince havluyla sarıyorum ve banyo tezgahından bir şişe losyon alıyorum. Soğuk losyonu cildine sürdüğümde hafifçe şikayet ediyor, ama o kadar yorgun ki, bir sonraki nefesiyle tekrar uykuya dalıyor.

Ön kolunun iç kısmındaki morluk ruh halimi karartıyor. Ona bunu yapan kişi bedelini ödeyecek.

Bu aynı zamanda onun hakkında yeterince bilgi sahibi olmadığımı da kanıtıyor. Telefonunda ve dizüstü bilgisayarında bulunan tüm bilgilere ve bir hafta boyunca ona görevlendirdiğim her gardiyanın ayrıntılı raporlarına sahibim, ama yine de ona kim zarar verdiğini bilmiyorum.

Bu durum değişecek.

Vücudunun her yerine losyon sürmeyi bitirip, masochist olduğuma karar veriyorum ve onu kollarımın arasına alıyorum. Onu pencerenin yanındaki sandalyeye oturtunca bana sarılıyor, ama ona hiçbir yere gitmeyeceğimi söyleyip parmaklarını kolumdan çekiyor. Çarşafı değiştirdikten sonra onu yatağa yatırıyorum.

Onu örtüyle örterken yanına kıvrılır, ama ben ayrılmak için dönünce yine kolumu tutar.

Fısıldayarak mırıldanır ve elimin arkasına burnunu sürter. Onu çekmeye çalışırım, ama o inleyerek bana daha sıkı sarılır, ben de onunla birlikte battaniyenin altına girerim.

Bu tam bir işkence. Sıcak, yumuşak, esnek vücudu benimkine mükemmel bir şekilde uyuyor. Bacakları benimkine dolanmış, başı çenemin altına gömülmüş halde, sırtını okşayarak onu daha derin bir uykuya daldırıyorum.

Hiç olmadığı kadar doymuş bir halde, uykuya dalıyorum, ancak kulaklarımda çığlık çığlığa lastik sesleri ile birden uyanıyorum.

Serenity kollarımda iken kabus görme riskini göze alamam. Uykumda kırıdığım şeylerin sayısı çok fazla, bu yüzden yavaşça onun kollarından kurtulup dolaba doğru sendeleyerek bir çift eşofman giymeye gidiyorum.

Küçük bedeni yatakta neredeyse hiç iz bırakmıyor, ama yavaş ve düzenli nefes alışları bana onun derin uykuda olduğunu gösteriyor. Odadan çıkıp karanlıkta koridordan geçerek oturma odasına varıyorum. Pencereleden süzülen şehir silüeti, ışığı açmadan bir bardak viski doldurup pantolonumu giyip kanepeye uzanmam için yeterli ışığı sağlıyor.

Birkaç yudum aldıktan sonra gözlerim ağırlaşır, ama vücudumdan bir ürperti geçer.

Kıvrımlı *küçük prensesimle* kucaklaşmayı çok isterdim, ama bana büyük, savunmasız gözleriyle güvenle bakan hali, beni koltukta sabit tutuyor. Bardağımı boşaltıyorum, bir tane daha içmek için kalkmaya değmeyeceğine karar veriyorum ve hafif bir uykuya dalıyorum.

Bardak parmaklarımdan kayar ve kalın halının üzerine sessiz bir sesle düşer. Birden uyanırım ve alnımdaki korku terini silerken, duyularımı koridorun sonundaki yatak odasına odaklarım. Serenity'nin hafif horlaması göğsümdeki gerginliği hafifletir.

Ayağa kalkarım, bir bardak daha doldururum ve kanepeye dönerken viski şişesini sehpaye getiririm. İki bardak daha doldurduktan sonra, boş bardağımı bırakır, ayağa kalkar ve pencereye doğru yürürüm. Şehrin ışıkları ve smog yıldızları gizler, ama güneş birkaç saat daha doğmayacaktır. Esniyorum ve biraz su içmeye karar veriyorum, ama ayaklarım beni koridora doğru götürürken küfrediyorum. Dönüp mutfığa doğru yürüdüm. Buzdolabının ışığı gözlerimi kamaştırdı. İki şişe su aldım, birini sehpaye koydum ve yatak odasına doğru yürüdüm, kendime bak ama dokunma dedim.

Kaşlarını çatarak bana doğru yuvarlanır, ama gözlerini açmaz. Suyu komodinin üzerine koyarım ve uyanınca ihtiyacı olursa diye banyodan ibuprofen alırım.

Saçlarını yüzünden çekme isteği çok güçlendiğinde odadan çıkıp bir viski daha dolduruyorum ve onu ve suyu bir dikişte içiyorum. Kanepeye yaslanıp yorgunluk beni ele geçirene kadar şehri seyrederim.

Gözlerimi kapattığım anda kabuslarım başlar. Lastiklerin çılgılığı. Metalin çıtırtısı. Benzin kokusu burnumu doldurur. Annemin Nat'i kurtarmam için yalvarırken söylediği son çaresiz sözleri. Göğsümü kesen emniyet kemeri. Acı. Natalie'nin küçük bebek kolları ters dönmüş koltuğundan sarkıyor. Onu kemerinden kurtardığımda kemiklerinin kırılma sesi ve üstüme düşmesi. Duman. Cam.

Kurtulamayacağız. Daha hızlı ve daha güçlü sürünüyorum, ama güvenlik çok uzak.

Birden uyanıyorum ve Serenity'nin koyu çikolata rengi gözleriyle karşılaşıyorum. Güneşin ilk ışınları onun arkasındaki duvarda çizgiler oluşturuyor. Donmuş gibi kalıyorum, kanepede sanki rahatça uzanıyormuş gibi yaparken, kabusumu zihnimin arkasına itip nefesimi düzenliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum, burnumdan nefes alıyorum ve onun temiz, kadınsı kokusunu içime çekiyorum.

"Bu benim sözüm, *principessa*," diyorum, sonra sırtarak gözlerimi açıyorum.

Benim gömleğimi giymiş halini görünce nefesim kesiliyor. Kolumu bacağının arkasına doluyorum ve onu kendime çekiyorum. O ciyaklayarak kucağıma düşüyor.

Kollarımı ona doladım ve yumruğumu saçlarıyla doldurdum. Kollarını kurtardı ve ellerini göğsüme getirdi. İlk başta dövmelemin desenlerini takip ettiğini sandım, ama sonra altında gizli olan yara izlerini takip ettiğini fark ettim.

"Neden yatakta değil de buradasın?" diye soruyor.

"Uyuyamadım."

Hareketsiz kalır ve uzun bir süre garip bir sessizlik çöker. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Onun sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Kafasını geriye çekip kolumu ona daha sıkı sardım.

"Hayır, yapmadın."

Titreyerek nefes alır ve endişeli gözlerle yüzümdeki ifadeyi inceler. Elimi sırtından aşağı kaydırır ve gömleğimin üzerinden kalçalarını okşarım.

"O yatakta seninle kalsaydım, gözünü bile kırpmadan uyuyamazdın," diye homurdanıyorum.

O kaskatı kesilir ve boğazından bir "oh" çıkar.

Dayanamıyorum.

Onu üstüme çekip kalçalarımı eğerek sert sikimi onun kıvrımlarına sürtünce çıkardığı inilti, ruhumda gizlenen canavarı uyandırır. Sırtarak alt dudağını ısırırım.

"Çok mu acıyor?" diye soruyorum.

Nefesi dudaklarımı okşadı. "İyiyim."

Ağzının köşelerini yalarım ve parmaklarımı, onun güzel vücudundaki büyük beden gömleğimin eteğinin altına sokarım.

"İyi, çünkü bu sabah o sıkı küçük amcığı doldurmamı hiçbir şey engelleyemez."

Geri çekilir.

"Çok ağrıyor desem bile beni alır mıydın?"

Parmaklarımla bacaklarının arasına daldım ve onun çoktan ıslandığını fark edince inledim.

"Biraz ağrı olması, sana sikimi sokmadan önce daha fazla eğlenebileceğim anlamına gelir ve seni bütün gün boyunca seve seve tahrik ederim."

sözlerimi dudaklarını ısırıp yalayarak ve parmaklarımla küçük dairesel hareketler yaparak vurgularım.

Açık cevabıyla ruhumun parçalarını çalıyor. "Evet, lütfen."

Onu kalbimden uzak tutmak asla bir seçenek olmadı. Ona daha yakın olmaya ihtiyacım var.

Daha derine. Daha sıkı.

O benim.

Onu korumak için her şeyi yaparım.

Bu, onu benden korumak anlamına gelse bile.

BÖLÜM 13

Serenity Vivaldi

KOLTUĞUMDA KIPIRDANIYORUM ve ağrıyan vajinam şikayet ederken ayak parmaklarımdan yükselen kızarıklıkla mücadele ediyorum. Duygular boğazımı tıkıyor ve grubumun geri kalanı da aynısını yaparken bir sonraki sayfaya geçiyorum.

Bu hafta bir an önce bitsin istiyorum. Grup eleştirileri en kötüsüdür. En azından bugünkü projemizi parçalamayı bitirdik ve diğerlerinin heykellerine odaklanabiliriz.

Dün geceki cinsel uyanışımın coşkusundan ve bu sabahki şehvetli coşkuya kadar, garip araba yolculuğunun sıkıntısından ve arkadaşlarımdan acı verici sözlerine kadar, duygusal dalgalanmalardan başım ağrıyor.

Donald'ın kahkahası beni düşüncelerimden çıkarır. Becca ona sert bir cevap vermek için ağzını açar, ama gözleri büyür ve omzumun üzerinden bakarken düşünceleri kaybolur. Dönüp baktığımda, Ralf'ın ifadesi kararır ve korku midemi burkar.

Ceketini ve kravatını çıkarmış, düğmeli gömleğinin kollarını sıvamış, ön kollarını ortaya çıkaran Nico, amfiteatro koridorunda benim grubuma doğru büyük adımlarla ilerliyor.

Hayır, benim grubuma doğru değil. Doğrudan *bana* doğru.

Kalbim sıkışır, alt tarafım erir.

Üniversite atmosferine uyum sağlama çabasını takdir ediyorum, ama bu rahat kıyafet ona çok fazla yakışıyor. Tüm kadınların gözleri onun merdivenlerden aşağı inmesini takip ediyor. Becca'nın tepkisi zihnimde canlanıyor.

Kıskançlık içimi asit gibi yakıyor. Yutkunup ellerimi yumruk yapıyorum. Şiddet beni korkutuyor ve tiksindiriyor, ama Nico içimdeki en kötü yanları ortaya çıkarıyor. Bir hafta önce, ailem Vivaldi-

Russo evlilik sözleşmesinin şartlarını değiştirdiklerinde, Nico'nun yüzüne yumruk atmaya ramak kalmıştı. Bugün ise kampüsteki tüm kadınları tokatlamak istiyorum.

O beni mahvetti.

O merdivenlerden bana doğru inerken öfkem endişeye dönüşüyor. Güneş, onun simsiyah saçlarında parlıyor ve bal rengi tenini vurguluyor. Dövmeleri, tehditkar havasına ekstra bir keskinlik katıyor. O beni açgözlü bakışlarıyla tuzağa düşürdüğünde, karnımda kelebekler uçuşuyor.

Becca bir şey söylüyor ama kalbimin çarpıntısı yüzünden onu duyamıyorum. Onunla çok dezavantajlı bir durumda karşılaşmak istemediğim için, o birkaç sıra ötemdeyken ayağa kalkıyorum ama onun sırtışı bacaklarımdaki gücü çalıyor.

Kolunu omzuma doluyor, belimi kavıyor ve beni yanına çekerek grubumla yüzleşmem için döndürüyor.

"Beni arkadaşlarına tanıtır mısın, *principessa*?" diyor.

Becca'nın bu gizemli yakışıklının kim olduğunu ve bekar olup olmadığını sorduğunu hayal meyal hatırlıyorum. Diğer erkeklerin yüzlerindeki ihtiyatı fark edene kadar, onun aslında bekar *olmadığını* açıkça ilan ettiğini fark edince içim sevinçle doluyor.

O, ilişki durumunu açıklamıyor; beni sahipleniyor. Bu maço tavır, karnımın alt kısmı zevkten titrerken bile neşemi çalıyor.

Onu itmeyi düşünüyorum, ama Ralf'ın ifadesi midemi bulandırıyor. Gözlerindeki soğukluk, tehdidini çok iyi gizliyor ve birkaç saniye önce gördüğüm öfkeyle çelişiyor.

Nico parmaklarını belime geçirip kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

Bakışlarındaki meydan okuma görmezden gelinemeyecek kadar açık.

Kendi bölgesini işaretleyebilen tek kişi o değil.

Daha sonra yaptıklarımdan pişman olacağımı bilsem de onu tekrar tatmak için can atıyorum, göğsümü göğsüne bastırıp parmak uçlarımda yükselerek saçlarını tutuyorum. Onu kendime doğru çektiğimde isteyerek beni takip edince içimi rahatlık kaplıyor — reddetseydi bir daha okula yüzümü gösteremezdim — ve açlık onun gri gözlerini karartırken klitorisimde ihtiyaç nabzı atıyor.

Dudaklarını dudaklarıma çekip cesurca ağızına giriyorum, vücudumun her hücresi eriyip gitse de onun hakimiyetini taklit ediyorum ve kendimi onun gücünde kaybediyorum. Sürpriz bir şekilde, ben çok ileri gitmeden geri çekiliyor. Başını kaldırırken ağızımın köşesini yalıyor. Ağır göz kapaklarının bakışları midemi altüst ediyor.

"Seni özledim." Bu boğuk itirafla kendimi şaşırttım.

Sevinç ve şaşkınlık gözlerini büyütür, ama dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrılır ve ifadesi yoğunlaşır.

"Ben de seni özledim," diyor.

Kalbim çarpıyor. Ciddi.

Donald boğazını temizledi. Kızardım ve Nico'nun saçını bırakıp onun yanına geri döndüm.

"Millet, bu benim nişanlım Nico," diyorum ve daha da kaba oynamaya karar vererek, elimi göğsüne koyup yüzüğümü gösteriyorum. Becca'nın gözleri, yüzüğün üzerinde parıldayan çok sayıda elmasa odaklanıyor.

Doğru. Artık ben küçük bir kaltak oldum. Becca'ya vereceğim nişan yüzüğü bu kadar pahalıysa, evlilik yüzüğü ne kadar pahalı olacak bir düşünün.

Çenesi düşüyor, sonra tüm yüzü öfkeyle geriliyor.

Artık sınıftaki bir numaralı düşmanımı kazandığım için buradan kaçmaya hazırım, ama Ralf'ın yırtıcı bakışları midemi bulandırıyor, bu yüzden Nico'nun sırtındaki gömleğini yumruklayıp ona yaslanarak onu grubumun diğer üyelerine tanıtıyorum.

Her isim söylendiğinde aynı tepkiyi veriyor, ama vücudu Ralf'a doğru gerginleşiyor.

Ralf'a doğru gerginleşir.

Yırtıcı, kelime alışverişi olmasa bile yırtıcılığı tanır. Sessiz duruş beni endişeyle dolduruyor.

"Bugünlük işin bitti mi?" diye soruyor Nico.

"Neredeyse. Henüz..."

"Kesinlikle gitmelisin," diyor Becca. "Senin yazını zaten tartıştık ve diğerleri hakkında notların varsa bana verebilirsin."

Koltuğumdaki buruşuk kağıtlara bakıyorum.

"Yarın notlarımı yeniden yazarım," derim ve Nico'dan uzaklaşıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, beni bırakır. Yerdeki çantamı alıp kağıtları ana cebe tıktırır ve fermuarını kapatırım.

Nico, sormadan çantayı benden alır, omzuna asar ve parmaklarını benimkilerle birleştirir.

"Hazır mısın?" diye sorar.

Kuru ağzımda dilim dolanırken başımı sallarım. Sınıf arkadaşlarıma veda ederek homurdanır ve beni merdivenlerden yukarı, çıkışa doğru götürür.

Yeni korumam — adını birkaç kez daha duymam gerekecek ki aklımda kalabilsin — bankta otururken kalkar ve birkaç adım arkamızda çimlerin üzerinde yürür.

Nico, beni yürüyüş yolundan otoparka götürürken gözlerini hiç çevirmeden etrafı taramaya devam eder. Benim yetişmekte zorlandığımı fark edince

Uzun bacaklarıyla adımlarını kısaltır, beni yanına çeker ve kolunu omuzlarıma atar.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Ailenin evine."

"Neden?"

"Baban benimle konuşmak istedi." "Oh."

"Camilla ile konuşmak isteyebileceğini düşündüm." İçimi bir tedirginlik kaplar ve neredeyse tökezlerim.

"Ne? Neden ben...?"

"Dün ona nasıl baktığını gördüm."

Ne diyeceğimi bilemediğimde, yetersiz bir "oh" ile cevap veriyorum. Bana yolcu kapısını açarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Göğsümde suçluluk duygusu oluşur. Dün gördüğümde beri Camilla'yı hiç düşünmemiştim, ama belki de yaşadığım tüm kaos yüzünden beni affeder. Yutkunur ve yolcu koltuğuna otururum. Nico kapıyı kapatır ve arabanın önünden dolaşır.

Önümüzde park etmiş kamyonetin içinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve gözlerinde güneş gözlüğü olan bir adam oturuyor. Birkaç park yeri ötede başka bir adam bizi izliyor. Yüzü belli belirsiz tanıdık gelen bir kadın diğer taraftaki araca biniyor.

"Onlar senin mi?" diye soruyorum. O da benim bakışımı takip ederek kadına bakıyor. "Hayır, *prenses*. Onlar senin."

"Ne?"

"Bir haftadır seni takip ediyorlar." Gözlerimi kırpıştırıp etrafı taradım.

O, ben başka bir olağandışı şey bulamadan aracı park yerinden çıkarır ve vitesse takar. İçimde çeşitli duygular dolaşır, ama hangisinin galip geleceğinden emin olamadığım için tarafsız kalmaya karar veririm.

"Kaç tane?" diye soruyorum.

"Kaç tane gördün?" diye espri yapar.

Başım ağrımaya başlayınca iç çekip şakaklarımı ovuşturdum. "Kaç isim öğrenmem gerekiyor?"

"Sadece Marcello'nun."

"Tamam, Marcello." Bankta oturan adam. "Peki kaç tane yüzü tanımam gerekiyor? Yani, senin adamlarından birine acil durum düğmesine basmamam için."

"Bunu zaten biliyor olmalısın."

Sesindeki öfke göğsümü derinden deliyor. Omuzlarımı çekip onun bakışlarına karşı koyma dürtüsüne direniyorum.

Korku içimi kaplar ve her zaman onun iriliğinin farkında olsam da, öfkesi onu daha da büyük gösterir. Avuçlarım terler.

"Bunu nereden bileyim?" diye soruyorum, ayıyı kışkırtmanın aptalca olduğunu bilsem de.

"Lanet olası çevreni farkında olarak," diye hırlar.

O ellerini direksiyondan çekmemiş olsa da, ondan uzaklaşıyorum.

"Peki tam olarak neye bakmam gerekiyor? Sadece *seni* izlemem gerektiğini söyleyen sen değil miydin? Benim için tek tehlike *sen* değil misin?"

Bunun haksızlık olduğunu biliyorum. Hiç mantıklı da değil. O sözleri bana dün söyledi ve biz geçen hafta başlayan şeylerden bahsediyoruz.

Ama o da bana güvenmemi sağladı. Ona daha fazla aşık olana kadar beklemek yerine, şimdi gerçek yüzünü göstermesini tercih ederim.

Donup kalıyorum. Beynim duruyor. Nefes alamıyorum. Onu seviyor muyum? Onu *seviyor* muyum? *Onu* seviyor muyum?

Aklı başında kim kız kardeşinin görücü usulü evlendiği adama aşık olur? Bir hafta önce nefret ettiği ama evlenmeye zorlandığı adama kim aşık olur? Mafya babasına bekaretini kaybettikten sonra kim aşık olur?

Ben. New York'un en güçlü mafya babası olan, sinir bozucu, korkutucu bir pislige aşık olan aptal benim.

Tabii ki çevremdeki durumun farkında olmadığım için kızgın. Ama neden *bu kadar* kızgın?

Direksiyonu daha sert sıkarsa, kırılabilir. "Baban sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

Onun sert ses tonuna irkiliyorum. Başım zonkluyor ve kalbim acıyor.

Beni sevdiğini sandığım herkes bana sırtını döndü. Ailem hiç düşünmeden beni terk etti. Alfonso, ömür boyu sürecektir bir ilişkiyi telefonla bitirdi. Lanet olsun, annemin ana aşk dili hızlı bir tokat.

Boşuna akan gözyaşlarımı geri çekiyorum ama yine de kirpiklerimde biriken gözyaşları yüzünden yüzümü pencereye çeviriyorum.

Sessizlikte düzensiz nefeslerimi saklamamın imkânı yok, bu yüzden dişlerimi sıkıp burnumdan nefes almaya çalışıyorum. Ağlama isteği geçince – neden ağlamak istediğimi bile bilmiyorum, o özellikle zalim davranmamıştı – yutkunup kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Seni hiç düşünmeden bir kenara attığı halde neden hala babana sadık kalıyorsun?"

Sayırsız sınırı aştığı için yine irkiliyorum.

"Seni *bana* verdi, Serenity. Artık Vivaldi soyadını taşıyamayacaksın. Artık seni ailene bile kurtaramaz."

Ellerimi yumruk yapıp onu duymamış gibi davranıyorum, ama sözleri bana darbeler gibi geliyor.

"Matteo Vivaldi en büyük çocuğunu korumayı başaramadı ve hatalarını örtbas etmek için en küçük kızını şeytana kurban etti. Onu idolize etmeyi bırak ve uyan, olur mu?"

Annem gibi tıslamıyor, küfür etmiyor ya da vuruyor olmayabilir, ama onun keskin sesi de en az onunki kadar acı veriyor. Mutsuzluk kemiklerimi kurşunla dolduruyor.

"Tehlikeli bir dünyada yaşıyoruz, *prentes*, ama sen etrafındaki tehditlere değil, bulutlara bakıyorsun. Dikkatini vermezsen, fazla dayanamazsın."

Ben patlarım.

"Bu kötü bir şey mi? Zaten ikimiz de bu evliliği istemiyorduk. Bir tehdit beni ortadan kaldırırsa çok daha uygun olur, sence de öyle değil mi?"

Elini saçlarıma geçirip beni kendine doğru çeker.

"Sözünü geri al, Serenity. Güvenliğin şaka konusu *değil*," diye hırlar.

"Şaka yapmadım," derim, ayak parmaklarımdan tanıdık bir uyuşukluk yükselirken.

Tıpkı annem bana fiziksel şiddet uygulamadan önce olduğu gibi, şiddet beklentisiyle tüm vücudum buz gibi oluyor.

"Senin ölümünü de vicdanıma yüklemek *istemiyorum*, o yüzden lanet olası çevrene dikkat etmeye başla," diye emreder.

Kafamı hafifçe çekince kafa derim yanar, ama beni bırakır ve iki elini direksiyona koyar.

Arabayı yavaşlatır ve Vivaldi ailesinin evinin garaj yoluna girer. Güvenlik görevlisi ona geçmesi için el sallar.

O arabayı park eder etmez kapıyı açıyorum ve o bana yetişmeden merdivenlerin yarısına kadar çıkıyorum. Elini belimin altına koyuyor

ve beni ön kapıya doğru yönlendirir.

Bilinçsizce nefesimi tutuyorum, bana saldırmasını bekliyorum, ama o kapıcıya başını sallar ve beni sessizce içeriye götürür. Babama soğuk bir saygıyla selam verir, sanki az önce kendi kızının önünde onu yerden yere vurmamış gibi, ve sonra, yaraya tuz basmak için, sözde bir beklenti içinde kızını ona teslim eder.

Aldatma ve düşmanlık katmanları kafamın üstüne yığılır ve baş ağrımı şiddetlendirir. Babamı kraliyet ailesine rakip olacak kadar soğukkanlılıkla selamlarım. Annem burada olsaydı gurur duyardı.

Beni hiç önemsemeden gönderirler. Birkaç dakika boyunca lobide tek başıma dururum, kalbimin tekrar atmasını isterim ve artık milyonlarca parçaya ayrılmak istemediğimde merdivenlere doğru yürürüm. Her adımda, etrafıma kalkanlar örterim ve elimden geldiğince onları güçlendiririm.

Nico güven duygumu mahvetti ve beni terk etti. Son yirmi dört saat beni yakaladı ve merdivenlerin üstündeki salon masasına dayanarak duruyorum.

Tam olarak hangi düğmelere basması gerektiğini biliyordu, değil mi?

Omuzlarımı dikleştirip duygularımı zihnimdeki düzenli küçük kutulara tıkıştırıyorum, bu uygulamanın uzun sürmeyeceğini bilsem de, çöküşümü biraz daha geciktirmek için her şeyi yapmaya hazırım.

Camilla'nın odasının dışındaki yerde iki dolu yemek tepsisi duruyor. İkisi de soğuk.

Neredeyse akşam yemeği vakti.

Kapıyı çaldım. Kimse cevap vermedi, ben de kapıyı araladım. "Camilla?"

Tüm ışıklar kapalı. Banyoda su akıyor, ama duşun şiddetli akışı değil. Odaya girip tavandaki ışıkları açıyorum. Yatakta ve komodinde duran boş ilaç şişelerini fark edince kalbim sıkışıyor, ama yatağın köşesini dönüp yere dağılmış ilaçları görünce rahat bir nefes alıyorum.

"Camilla?"

Kız kardeşimin adını seslenip banyoya koşuyorum. Tezgahın üzerinde kan lekeleri var. Lavabo tüm gücüyle su akıtıyor. Sıcak ve soğuk muslukları kapatıp, yerde kanla ıslanmış el havlusunu görünce mide bulantısıyla mücadele ediyorum.

Kan izlerini takip ederek tuvalete gittim. Çöp kutusu kanlı hastane tipi tek kullanımlık iç çamaşırlarıyla doluydu. Tuvalet koltuğu kırmızı lekelerle kaplıydı.

"Camilla!"

Panik, duyularımı keskinleştirir. Kalan tek odaya, yani onun giyinme odasına koşarım ve kapıda dururum, çünkü içimi korku kaplar. Camilla, köşede yan yatmış, asılı giysilerin arkasında kısmen gizlenmiş halde yatmaktadır. Mücevher standının, bankın ve şapka askısının etrafından hızla geçerim ve onun yanına diz çökerim.

Dün olan ama sanki bir ömür önceymiş gibi gelen nişan törenimde giydiği aynı uzun, bol gömleği giyiyor, ama pantolonu yok.

Adını seslendiğimde cevap vermediğinde, dehşet ve panik görüşümü kaplar. Adını tekrar bağırarak onu ters çeviririm.

Soluk yüzü ve boş bakışları ruhumu burkuyor, ama gözlerini kırptıyor ve onun ölmediğini anlayınca içimi rahatlık kaplıyor.

"Aman Tanrım, neden bu kadar çok kan var? Camilla, uyuma. Uyanık kal. 911'i arayacağım..."

Zayıf ve koordinasyonsuz bir hareketle telefonumu elimden düşürdü.

tokat

la "Hayır," diye boğuk bir sesle söyledi.

telef "Kanaman var. Bize..." "Durdu. Ben

onu iyiyim."

mu Ağzımı tartışmak için açtım ama o gözlerini kapattı ve başını salladı. "Yorgunum, elim Senny," diye fısıldadı.

den Sesindeki yenilgi, mideme bir taş düşmüş gibi hissettirir. "Uyu, düşü Cams. Bana ne olduğunu anlat."

rdü. Kız tekrar başını sallar. Çenesini çimdikleyip yanağına hafifçe vururum

Bacaklarına bakmadan önce çenesini çimdikleyip yanağına hafifçe vuruyorum. Alçısı ve parmakları kanla kaplı, ama uyluklarında daha kalın bir kan tabakası var.

"Yapamadım," diye fısıldadı.

Gerginleşiyorum ve gömleğinin alt kenarını kaldırıyorum.

Uyluklarının üst kısmında ince bir çizgi boyunca kurumuş kırmızı bir iz var. Yarım inç daha yukarıda ve bir santimetre daha derinde olsaydı, femoral arterini kesmiş olacaktı.

"Ölmek istemiyorum, gerçekten. Sadece neden yaşamaya devam etmem gerektiğini bilmiyorum," diyor robotik bir sesle fısıldayarak.

Kalbim onun için parçalanıyor.

"Ne olduysa, sorun neyse, ben buradayım Cams. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin," derim ve onu kucağıma çekip sıkıca sarılırım.

Kafasını sallıyor.

"Zaten çok şey yaptın. Üzgünüm, Serenity."

Ben de onunla birlikte başımı sallıyorum. Bir parçam, dolabının zemininde, akılsız bebekler gibi başımızı sallayarak ne kadar gülünç görüldüğümüzün farkında, ama şu anda tek bir şey önemli.

Camilla'ya bakmak.

Yüzünden karışık saçlarını çekip göğsüme sıkıca sarıyorum, kafamı toparlarken elimden geldiğince onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Annemin yokluğunu fark edince içimde nefret filizleniyor. Burada kız kardeşimi teselli ediyor olmalıydı.

"Dünden beri kimse seni kontrol etti mi?" "Kontrol edilecek bir şey yok."

Onun boş cevabı içimde inatçı bir öfke uyandırıyor.

"Öyle şeyler söyleme," diye tersliyorum, ama suçluluk duygusu sesimin tonunu yumuşatıyor. "Seni temizleyip rahat ettirelim."

İçini çekiyor ama ayağa kalkmama izin veriyor. Yaralanmamış kolunu omuzlarıma atıyorum ve onunla birlikte banyoya giriyorum. Onu banyodan çıkaramayacağımdan korktuğum için, onu düşün bankına oturtuyorum.

Sadece nazıkçe ellerimle onu teşvik ettiğimde hareket ediyor. Gömleğini başından çıkarırken midem bulanıyor. Sarı ve yeşil morluklar tüm vücudunu kaplıyor. Karnındaki kesikler enfekte görünmüyor, ama buz torbası iltihabı azaltacaktır.

Duvarдан çıkarılabilir duş başlığını çıkarıp suyu ayarladıktan sonra, alçısını ıslatmamaya dikkat ederek onu baştan aşağı yıkarım. Kurumuş kanı yıkarken uyluğundaki kesik kanamaya başlar, ama su durumu olduğundan daha kötü gösterir, bu yüzden olabildiğince çabuk bitirir, onu duş bankında kurutur, havluya sarar ve çamaşır dolabından ilk yardım çantasını getiririm.

Kesik üzerine merhem sürüp üzerine bandaj yaptırdıktan sonra dolabı karıştırıp temiz bir çift tek kullanımlık iç çamaşırı ve büyük bir gecelik buluyorum. O da benim onu gerçek boyutlu bir barbie bebek gibi giydirmeme izin veriyor. Parmaklarımla saçlarını tarayıp yatağa yatırıyorum, ayakkabılarımın altında çıtırdayana kadar hapları unutuyorum.

Üstteki battaniyeyi geri çekip, şişeleri bir kenara atıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi çarşafların arasına yerleşiyor. Onu yatırıp,

hapları yatağının altına atıyorum, sonra banyodaki ikinci lavabodan bardağını doldurup, beni uzaklaştırmadan önce yarısını içmesini sağlıyorum.

"Bugün bir şey yedin mi?" "Aç değilim. Git buradan, Serenity."

Onun kovuşunda herhangi bir öfke yok, ama keşke olsaydı.

Onu olabildiğince güvende ve rahat hissettirdikten sonra, koridora çıkıp kapıyı kapatıyorum. Alnımı ahşaba dayayıp, kendimi toparlamadan önce birkaç dakika ağlamaya izin veriyorum. Öfkeyle yanaklarımı silerek gözyaşlarımı siliyorum ve annemi aramak için koridorda yürüyüşe çıkıyorum.

Onu bir elinde kahve fincanı, diğer elinde telefonu ile yemek odasında buluyorum. Ekrana bakarkenki gülümsemesi beni sinirlendiriyor.

"Anne, ne yapıyorsun?"

Gülümsemesi kaybolur ve bakışlarını bana çevirirken alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırır.

"Anlamadım?"

"Kızın yukarıda intihar etmeye çalışırken, sen burada oturmuş kahve içip, *yüzünde sırıtarak* sosyal medyayı mı geziyorsun?"

Tam olarak bağırıyorum, ama anneme hiç sesimi yükseltmemiştim. Ayağa kalkıp bana öfkeyle bakarken kalbim sıkışıyor.

"Ses tonuna dikkat et, Serenity."

Saçımı çekip hayal kırıklığından çılgılık atma dürtüsü neredeyse galip geliyor.

"Şu anda önemli olan bu değil, anne. Camilla'nın yardımı ihtiyacı var ve..."

"Bunun sebebi Russo ile nişanlandığın için mi? Bana bu şekilde konuşup sonuçsuz kalacağımı mı sanıyorsun?"

O bana doğru yaklaşırken, vücudumun her hücresi kaçmamı söylese de, yerimden kıpırdamıyorum.

"Elini masaya koy," diye emrediyor. Korku boğazımı sıkıyor.

"Camilla iyi," diye yalan söyler, buharlı kahvesini masanın üzerinde kaydırıp bana yaklaşır. "Sen hala bir Vivaldi'sin." Bileğimi yakalar ve beni masaya doğru çeker. "Sen her zaman bir Vivaldi olacaksın."

Felçim geçtikten sonra, kolunu itip kurtulmaya çalıştım, ama o bileğimi daha sıkı tuttu ve avucumu masaya bastırdı.

"Anne, dur. Özür dilerim, ben..."

"Bir gece dışarıda kaldın ve her şeyi unuttun, değil mi?"

O, kahve fincanını benim açılmış parmaklarımın üzerine kaldırırken ben dehşetle izliyorum. "Nişanlımdan ellerini çek," diye Nico kapıdan bağılıyor.

Rahatlayarak gevşerim, sonra onun acımasız sözlerini hatırlar ve ona içgüdüsel olarak güvendiğim için öfkeyle sertleşirim. Kolumu annemin elinden çekip kurtarırım. Kahveyi üzerine dökerek çığlık atar. Kolumdan geçen acıdan tıslarım.

Kalın eller omuzlarımı kavrar ve beni o kadar hızlı çekip uzaklaştırır ki dengemi kaybederim. Sırtım Nico'nun sağlam göğsüne çarpar. Demir çubuk kadar sert bir kol önümü sarar ve belimden ona yapıştırır.

Parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirir ve elimi kaldırıp omzumun üzerinden inceler.

Annemin ifadesinin değişmesini şok içinde izlerim. Vivaldi kraliçesinin korku duyduğunu göreceğimi milyon yıl düşünmezdim, ama yanmış elini göğsüne tutar ve yüzünde saf bir dehşet ifadesiyle Nico'ya bakar.

Parmaklarımı Nico'nun çok daha büyük parmaklarına doladım ve koluna sarıldım, ona yaslanarak sessizce beni daha sıkı tutması için yalvardım.

Neden annem yerine onu seçtiğimi bilmiyorum. O, annemden çok daha fazla ve kolayca beni ezebilir, ama kız kardeşimin istismara uğramış bedeni ve zihinsel ıstırapı gözümün önünde olduğu için, annemden olabildiğince uzaklaşmak istiyorum.

Ama Camilla'yı da yanımda götürmek istiyorum. O burada kalamaz.

Babamın sesi kapıdan geliyor ve kendimi durduramadan irkiliyorum.

Nico beni kendine daha sıkı çekiyor.

Onu nefret ettiğim kadar seviyorum ve ondan tiksindiğim kadar ona ihtiyacım var. Beni koruyucu bir şekilde kollarına saran Nico'nun ellerine hayatımı ve kız kardeşimin hayatını teslim ediyorum.

Onun güçlü, yetenekli ve acımasız ellerine.

BÖLÜM 14

Nico Russo

MATTEO VIVALDI ÖNÜNDEKİ manzaraya bir bakış atar ve durumun ne olduğunu tam olarak anlar, ama yine de ağzını açar ve sorar.

"Ne oldu?"

Serenity irkilir. Öfke duyularımı keskinleştirir.

"Karın nişanlını haşladı," diye hırlarım.

Matteo odanın diğer ucuna yürür ve Bianca'ya tokat atar. İğrenme duygusu içimi kaplar.

Serenity titrer ve bana yaslanır.

Derin ve sakinleştirici bir nefes alıp, onun minik bedenini bana daha sıkı sararak, nefes vermeden önce üçe kadar sayarım.

"Aile içi anlaşmazlıkları böyle mi çözüyorsun, Matteo?" diye sorarım.

Ses tonumdaki soğuk tehditkarlıktan gurur duyuyorum, oysa içimden gelen, bu dar kafalı pisliği, karısını benim önümde dövdüğü için hırıldamak, tükürmek ve parçalamak.

Karısını dövdüyse, kızına ne tür korkunç şeyler yapabileceğini tahmin etmek zor. Onun için kutsal olan hiçbir şey yok mu? Kimsenin kız kardeşlerime veya üvey anneme el kaldırmasına izin vermeyi hayal bile edemiyorum. Kan bağı olmasa bile, onlara zarar vermektense kendi parmaklarımı kesmeyi tercih ederim.

Matteo ağzını açtığı anda, beni çileden çıkaracak bir şey söyleyeceğini zaten biliyorum.

"Sen dedin ki o..."

"O senin *karın*," diye sözünü kesiyorum. "Kızının ve onun evleneceği adamın önünde karına tokat attın. Mesajını yüksek sesle ve net bir şekilde ilettim." Sorgulamalar için sakladığım maskeyi takıyorum, mesajımın onun egoist zihnine net bir şekilde ulaşmasını sağlıyorum. "Ailemde şiddet hoş görmeyeceğim

Eğer Serenity'ye bir daha zarar verirsen, kaçabileceğin hiçbir yer yok, benim gazabımdan kaçmak için kazanabileceğin hiçbir para ya da güç yok. Gelinime yönelik tehdidi ortadan kaldıracam."

Anladığını sormuyorum. Ya anlayacak ya da şimdiye kadar uğruna çalıştığı her şeyi mahvedecek. Ya da ölecek. Sert çenesi, zeki olduğunu gösteriyor.

"Şimdi bana onun eli için biraz buz getir," diyorum.

Elinin arkasındaki narin deri kızarıyor ve Bianca Vivaldi'nin neden güneşin ısınıp hapseden bir fincan kahveyi yanındaki masaya koyduğunu merak ediyorum.

Matteo Bianca'ya emir vermek için döner, ama ben uyarı olarak *tsk* diye ses çıkarırım. "O değil, Matteo. Sen. Kızına ve karına buz getir."

Dişlerini birbirine vurur ve kıcı büzülmüş gibi mutfağa doğru büyük adımlarla yürür. Hiç şiddet kullanmadan, Matteo Vivaldi'yi hayatının büyük bir bölümünde hüküm sürdüğü üç kadından ikisinin önünde erkekliğini elinden alırım.

Konuşmalarını duymadım, ama Serenity'nin öfkeli sesi beni koridordan onlara doğru çağırırdı ve kız kardeşi ziyarete geldiğine göre, bir sorun olduğunu biliyorum.

Çenemi Serenity'nin başının üstüne koyup, narin parfümünün kokusunu içime çekerken başparmağımla yanını okşuyorum. Minik vücudundaki gerginlik bedenime de yansıyor.

Babası geri dönene kadar konuşmak için bekliyor. Başımı tamamen kaldırıp Matteo'nun gözlerindeki ihtiyatlılığı keyifle izliyorum.

"Camilla iyi *değil*. Burada kalamaz. Yardıma ihtiyacı var."

Bianca, sanki farklı bir şapka takıyormuş gibi taktik değiştirir. "Onu gönderebileceğimiz en iyi yeri arıyoruz. Sadece en iyisini istiyoruz doktoru istiyoruz..."

"En gizli olanı demek istiyorsun, değil mi?" Serenity sözünü keser. "Hayır, üzgünüm, seçim yapamazsın, en çok sana ihtiyacı olduğunda onu ihmal edip terk ettikten sonra." Bir süre durur ve tırnaklarını koluma geçirir. Ona nazıkçe sarılırım, tüm desteğimi sunarım.

Bu benim ailem değil. Dinamikleri onun kadar iyi anlamıyorum, bu yüzden liderliği ona bırakıyorum. O en iyisini bilir. Ona güveniyorum.

"*Onun için* en iyi psikiyatristi ve akıl hastanesini ben bulacağım, sen değil, ve bu gece gerekli düzenlemeleri yapacağım. Sabah bir araba bekleyin. Eğer o araca binmezse, bugünkü halinden daha iyi durumda olmazsa, bu

Vivaldi ve Russo aileleri arasında savaş çıkacağı anlamına gelir." Yine durakladı, ama bu sessizlik, her sert katil ve suçlunun takdir edeceği bir ciddiyeti yansıtıyordu. "Savaş, papà. Daha azı değil."

İnanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırma cüretini gösterir.

"Camilla benim kızım, sen de öyle. Sınırı aşma, Serenity."

Kızgın öfke içimi kaplar, ama Serenity'nin cevabı kemerimdeki bıçağı kullanmaktan çok daha tatmin edici olur.

"Artık senin değilim, papà. Nico'nunum." Bunu, tırnaklarını etime batırarak ve dudaklarının köşelerini tatlı ama bir şekilde tehditkar bir gülümsemeyle yukarı çekerek vurgular ve devam eder. "Vivaldi adıyla *herhangi* bir bağımın kalmasını istiyorsan, sonraki sözlerini *çok* dikkatli seçmelisin."

Matteo, zihninde düşüncelerini toparlarken bize bakıyor. Bakışlarını bana çeviriyor.

"Gerçekten her şeyi bu yüzden riske atmaya hazır mısınız?"

Alaycı bir şekilde gülerim ve hayvani bir hırıltıyı zar zor bastırırım.

"*Bununla* Serenity'yi kastediyorsan, evet. Onun için her şeyi riske atarım." "Ama anlaşma..."

"Camilla sabah arabaya binmezse gitmeyeceğim." Ondan buz torbasını alıyorum. "Ama merak etme Matteo," diyorum, Serenity'nin elinin arkasına buzı koyarken, onu yanıma alıp kapıya doğru dönerek. "Sözleşme olmasa bile kızını sana emanet edeceğim."

Mia principessa'yı koridorlardan geçirirken kimse beni durdurmaz. Ön kapı ile araba arasında yaz güneşi üzerimize vurur, ama onu yolcu koltuğuna oturtur ve klimayı mümkün olduğunca soğuk ayarladıktan sonra sürücü koltuğuna koşarım.

Arabayı sürmeye başlıyorum ve Vivaldi ailesinin evinden arkama bakmadan ayrılıyorum. Serenity cebinden telefonunu çıkarıyor, ama elleri o kadar titriyor ki, ilk denemesinde şifreyi yanlış giriyor. Orta konsoldan uzanıp elini elimle kapıyorum.

"Bu çok güzeldi, *principessa*," diyorum.

Gözlerini kırpıştırarak gözyaşlarını tutmaya çalışır ve yüzünü yolcu penceresine çevirir.

"Sınırı aşım, değil mi? Neden buna razı oldun? Neden her şeyi böyle riske attın?"

Onu kollarıma almak istiyorum, ama onu tehlikeye atmak istemiyorum, bu yüzden iki elimi de direksiyona koyuyorum.

"Hiçbir şeyi riske atmıyorum, her şeyi koruyorum." "Bu hiç mantıklı değil."

Lüks malikanelerden birinin önündeki kaldırıma çekiyorum, çenesini tutup yüzünü bana doğru çeviriyorum.

"Mantıklı olması gerekmiyor. Öyle işte." O iç çekip gözlerini devirdi.

"Sen benim her şeyimsin, Serenity." İnanamıyormuş gibi gözlerini kısıyor. "Sen ve ailem benim için önemli olan tek kişiler." Yumuşak dudaklarının cazibesine karşı koyamıyorum, bu yüzden başparmağımı alt dudağı üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Bu da demek oluyor ki, senin değer verdiğin herkes benim için de önemli hale geliyor. Camilla'nın durumunu gören tek kişi sensin ve aileni benden daha iyi tanıyorsun, bu yüzden senin yargına güveniyorum." Etkileyici kahverengi gözleriyle göğsüme uzanır ve kalbimi yumruğuyla sıkıştırır. Bana inanmasını istiyorum, ama o şüphecî kalmaya devam eder.

"Baban Camilla'yı koruyamadığını zaten kanıtladı. Artık o evde kalmamalı. Ona güvenli bir yer bul," diye hırlıyorum. Başını sallayarak cevabımı kabul ediyor ve yüzünü elimden çekiyor. İç çekmemi bastırıp konuyu kapatmaya karar veriyorum.

Onun perili

gözleri beni işkence ediyor. Onun acısını dindirmek için her şeyi yapardım.

Onun sorunlarının bir parçası olduğumu fark edince içim suçluluk duygusuyla doluyor. Annesine bakışları, tartışmamız sırasında arabada onu tuttuğumda bana bakışlarına çok benziyor.

Onu asla incitmezdim, öyle bir şey yapmazdım, ama Bianca Vivaldi'nin istismarı altında büyüdüysen, herhangi bir öfke tepkisi onu tetikleyebilirdi.

Sürüşe odaklanıyorum. Birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından Serenity iç çekiyor ve radyoya uzanıyor. Onu durdurmak için elimi kaldırıyorum ama vazgeçip elimi direksiyona geri koyuyorum. Beğendiği bir şarkı bulana kadar kanalları değiştiriyor ve sonra dikkatini tekrar telefonuna veriyor.

"Natalie, mağazalara gitmeden önce kahve içmek istiyor," diyor. Onaylayarak homurdanıyorum ve şeridi değiştiriyorum.

Bu akşam gelinlik deneme randevumuz var. Natalie'yi ben davet etmedim, ama görünüşe göre *mia piccola principessa* aramızda bir tampon ihtiyacı duyuyor. Bugünlük buna izin vereceğim, çünkü gelinlik gibi önemli bir konuda ona dürüst geri bildirimde bulunacak bir arkadaşını reddetmek zalimce olur, ama bu tartışmayı gün bitmeden bitireceğiz, çünkü bu gece benim yatağında olacak.

Beni en sevdiği kafeye yönlendirdiğinde, kapısını açana kadar dışarı çıkmaması konusunda onu uyarırım ve şaşırtıcı bir şekilde, paralel park yerine girdiğimde beni dinler.

Arabadan inip ona yardım etmeden önce etrafı bir kez daha gözden geçiriyorum. Telefonunu cebine geri koyup kollarını göğsünde kavuşturuyor, ama onu yanıma çektiğimde kolumu omuzlarından itmiyor. Kalabalık cadde çok fazla tehlike barındırıyor, ama kız kardeşimin istediği kahveyi ona vermemek aptallık olur, bu yüzden kalabalığın içinden ilerlemeye devam ediyorum. Çoğu insan, telefonlarından başlarını kaldırmazlar bile, boyum ve tehditkar havamdan etkilenerek benden uzak duruyorlar ve farkında olmayanlar da çok yaklaşıncı hızla uzaklaşıyorlar.

Köşedeki kahve dükkanının kapısını açıyorum. Zil çalıyor ve barista selam veriyor. Serenity selamını karşılıyor ve düzenli müşteri olduğu için sırayı atlıyor. O tatlı cazibesini konuşturup teşekkür ederken kimse şikayet etmiyor.

Barista siparişimi alırken beni milyonlarca kez süzer. Ödemeyi yapar ve Serenity'yi tek kelime etmeden tezgahın yanına götürürüm. Natalie'ye el sallar — Natalie, vücut muhafızları stratejik olarak etrafında konumlanmış halde köşedeki masada oturmaktadır. Ben geldiğimde hiçbirinin yüzünde bir değişiklik olmadığında onaylayarak başımı sallarım. Benim burada olacağımı bilmiyorlardı, ama ben izlemesem bile sağlam bir iş ahlakına sahipler.

Ama ben her zaman izliyorum ve onlar da bunu biliyor.

Kahvelerimizi alıp masaların arasından geçerek kız kardeşimin yanına oturduk. *Mia principessa*, Natalie'nin yanında neşelenip rahatladıkça, göğsümde kıskançlık duygusu uyandı. Onu masaya yönlendirdim ve yanına oturdum, köşeye sıkıştırdım. Natalie karşısına oturdu. Canlı sohbetleri ruhumdaki kaygıyı hafifletti.

İşte bu yüzden yaptığım şeyi yapıyorum. Bu iki kadın, ellerimi kirletip iğrenç şeyler yapmamın sebebi ve onları bu kadar kaygısız görmek, uzun, yalnız ve karanlık yıllara değdiğini gösteriyor.

Birkaç dakika sonra Natalie tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek ayağa kalkar. Arkasında oturan koruması da kalkar ve Natalie oraya varmadan tuvalet kabinlerini boşaltmak için dışarı çıkar.

Serenity kahvesini iki eliyle kavrar ve sanki evrenin tüm sırlarını barındırıyormuş gibi içine bakar. Dişlerimi gıcırdatırım ama ipucunu anlarım; şu anda benimle konuşmak istemiyor. Biraz daha isyan etmesine izin vereceğim.

Cebimde telefonum titrer, onu çıkarmak için uzanırım ama Natalie kolunda bir menekşeyle geri döner. Alfonso Bonnetti beni görür ve altını ıslatacakmış gibi görünür.

"Bak kimi buldum! Üçümüzün buluşması çok uzun zaman oldu, o yüzden..."

"Hayır."

Serenity'nin Natalie'yi keserken kullandığı sert ses tonu beni tahrik ediyor.

"O otursun, ben giderim," diyor.

Natalie Alfonso'nun kolunu bırakıp ondan uzaklaşır. "Ne yaptın sen?"

Kız kardeşimin öfkesinin hedefi olmanın nasıl bir his olduğunu bilmeme rağmen, Alfonso'nun onun sert bakışları altında zorlanmasını izlemekten keyif alıyorum. Serenity'nin tarafını hemen tutması, sadece kız kardeşimin sadakatini değil, Serenity'nin nazik ve şefkatli doğasını da ortaya koyuyor. O, dünyadaki tüm sevgiyi ve bağlılığı hak eden biri.

Gülümserim ve kolumu bankın arkasına koyarak kendimi düzeltirim.

O istemese de, *mia piccola principessa* tüm desteğimi alıyor. "Artık arkadaş değiliz," diyor Serenity.

Natalie'nin gözleri o kadar büyür ki, yuvalarından fırlayacaklarından korkarım. Ellerini beline koyar ve Alfonso'ya kaşlarını çatarak bakar.

"O sana *mio fratello* ile nişanlandığını söylediğinde tam bir *testa di cazzo* oldun, değil mi?"

O bunu inkar etmediğinde, kız kardeşimin yüzünde ölümcül bir ifade belirir. Kaşlarımı kaldırıp kız kardeşimin bu yeni yönünü görmekten keyif alırım.

"*Che cazzo?! Seni kardeşlerinden kurtardığı onca zamanı unuttun mu? Kardeşimin adını duyduğun için onun dostluğunu çöpe mi attın? Pekala, bil bakalım ne olacak, Alfonso Edamund Bonnetti,*" omuzlarını onun omuzlarıyla aynı hizaya getirir ve tehditkar bir şekilde parmağını göğsüne doğru uzatır, "yanlış Russo'dan korkuyorsun." Küçük bedeninden yayılan öfkeden korkarak geri adım atar. "Serenity'yi o kadar incittin ki seninle tüm bağlarını koparmak istiyor, bu yüzden en uzun ve en çirkin ölümü hak ediyorsun. *Vaffanculo!*" Öfkeyle kolunu kapıya doğru sallayarak, başka bir yerde *siktirip gitmesini* emrederek sözlerini bitirir.

Alfonso, dehşet içinde sessizce ona bakar. Yutkunur ve pişmanlık dolu gözlerle Serenity'ye bakar, ama ben öne eğilip onun Serenity'yi görmesini engellerim.

Geri adım atar, anlamsız bir bahane uydurur ve restorandan hızla çıkar.

Natalie, kendi kendine homurdanır ve ellerini sallayarak koltuğuna oturur.

"Tanrım, keşke ağzını tekrar açsaydı da yumruğumu suratına gömebilseydim," der dişlerini sıkarak.

Serenity masanın üzerinden uzanıp ellerini kapattı.

"Yapmadığın için memnunum. Uzun süren bir dava ile uğraşmaktansa, onunla işini bitirmek daha iyidir. Lanet olası korkak avukatlar," diyor Serenity, gözlerinden daha fazla ciddiyetle.

O pislik onu incitmişti. Bunu asla itiraf etmeyebilirdi, ama onun ani fikir değişikliği onu derinden yaralamıştı. Onu mahvedeceğim.

Telefonum belirgin bir şekilde titriyor. Dişlerimi sıkıp kolumu bankın arkasından çekerek cebimden çıkarıyorum. Serenity yüzüme bakıp kaskatı kesiliyor.

Ermanno'nun bana gönderdiği koordinatları hızlıca kontrol ettikten sonra, onun

"Altı dakika," diyorum.

"Anlaşıldı patron," der ve telefonu kapatır.

Serenity'nin korumalarına haber vermek için bir mesaj gönderip, yüzüne daha iyi bakabilmek için çenesini yukarı kaldırıyorum.

yüzünü daha iyi görebilmek için çenesini kaldırıyorum.

"İşim var, ama işim bittiğinde konuşuruz. Bu akşam kız kardeşimi hizada tut, tamam mı?" diyorum.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır, ama bu gülümseme gözlerine kadar ulaşmaz.

Aramızdaki duygusal mesafe beni öldürüyor, ama başka bir ipucunu kaçırıp onu daha fazla tehlikeye atmayacağım, bu yüzden elimi indirip uzaklaşıyorum; ancak öpüşmeden ayrılma düşüncesi beni öfkeliyor, bu yüzden geri dönüp ensesini tutup ağzına dalıyorum.

Yarım saniye tereddüt eder, sonra teslim olarak yumuşar ve öpücüğümü karşılık verir. Geri çekilirim ve başparmağımı alt dudağına sürerim.

"Kendine dikkat et, *presses*," diye fısıldıyorum.

Onu omzuma atıp Russo ailesine yapılan sinsi saldırıların arkasındaki beyni bulma şansımızı mahvetmeden önce oradan ayrılıyorum.

Serenity Vivaldi, benim evrenimin merkezi haline geldi. Bir günden az bir sürede kalbimi çaldı ve hiç hissetmeme izin vermediğim bir özlemle doldurdu.

Bu da onu korumak için daha da çaresiz hale getiriyor beni. Annemi ve kız kardeşimi hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da hayal kırıklığına uğratamam.

Her türlü duyguyu içimden atıp, New York'taki tüm suçluların, yozlaşmış polislerin ve politikacıların korktuğu şeytan haline geliyorum.

BÖLÜM 15

Serenity Vivaldi

GÖZLERİMİ OVUŞTURUYORUM, gerginlik baş ağrısının başlangıcını önlemeye çalışıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Nico'nun devasa çatı katı dairesinde bütün gece dönüp durduktan sonra tek başıma uyanmak beklenmedik ve hoş olmayan bir durumdu. Dün öğleden sonra kahve dükkanından ayrıldığından beri ondan haber almadım. Neyse ki, güvenlik sistemini güncelledi ve şoförümün ve korumalarımın telefon numaraları da dahil olmak üzere her şeye tam erişim izni verdi. Bu sabah ailemin evine giderken yol çok garip geçti, ama Camilla ön kapıdan çıkıp gönüllü olarak akıl hastanesine giden minibüse bindiğinde, omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Birbirimize milyonlarca şey söylemek için kelimelere gerek yoktu. Bana sarılmama izin verdi ve hatta teşekkür etmek için elimi sıktı.

Onu tamamen hayal kırıklığına uğratmadım. Artık ailemin baskısı ve istismarı altında değil. İhtiyacı olan yardımı alacak.

Ellerimi çalışma masamın üzerine bırakıp avuç içlerimi kirli yüzeye bastırdım. Boynumu birkaç kez çevirip derin nefesler aldıktan sonra, önümdeki dağınıklığa odaklandım.

Hayatımda artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Aileme karşı çıktım, kız kardeşime yardım ettim, gelinlik seçtim, ara dönem grup eleştirilerinin sonuncusunu atlattım, bir canavara aşık oldum ve aramıza bir uçurum açtım.

Bir canavara aşık oldum, diye tekrar tekrar düşünüyorum. Kız kardeşimin evleneceği adama kalbimi bu kadar çabuk kaptırmış olmam çok utanç verici, ama daha da kötüsü, beni annem ve babamdan koruyacak tek kişiyi kendimden uzaklaştırmış olmam. Her geçen dakika, onun benimle ne kadar tatlı (tabii ki kendine özgü yoğun tarzıyla) ve dürüst olduğunu fark ediyorum

ama hayal kırıklığımdan bunu göremedim. Arabada beni yakaladığında, korkumdan başka bir şey düşünemedim ve sonra annemlerin evinde her şey çok hızlı gelişti ve o benimle aynı fikirde olsa bile iyi tepki veremedim. Dün gece ve bu sabah eve gelmedi ama ona mesaj atmaya korkuyorum. Ani ayrılığı, beni şok içinde ve terk edilmişlik hissiyle ona bakarken bıraktı.

Gözlerindeki buz gibi parıltı, mesleğini acı bir şekilde hatırlatıyordu, ama babamın gözlerindeki zevk parıltısından farklı olarak, o, acımasızlık ve ölümle dolu, duyusuz bir kabuk haline gelmişti.

Titreyerek en yakınımıdaki kil topunu aldım. Top, ellerimde yavaşça yumuşadı. Bu parçayı bitirdiğimde, malzeme dolabından yeni bir blok almam gerekecek.

Çoğu öğrenci grup eleştirilerinden sonra eve gitti, ama uzun zamandır ilk kez yaratma isteği duyuyorum. Kalbim ve zihnim kargaşa içinde olsa da, kız kardeşimi hastaneye göndermemin verdiği rahatlama yaratıcı zihnimi açtı ve beni stüdyoya getirdi. Odanın içindeki sesleri seviyorum, çünkü bir parçam hala Nico'nun dairesinin ezici sessizliğinde boğuluyor. İki öğrenci ön tarafta tartışıyor, ama ses tonlarındaki sıcaklık eksikliği, etkileşimlerini ciddi olmayan, dostça bir atışma olarak gösteriyor. Donald, arkamdaki masasında çalışırken mırıldanıyor. Birkaç öğrenci, grup eleştirilerini yapıyor ya da hiç ses çıkarmadan çalışıyor.

Kil, istediğim etkiyi elde etmek için yeterince esnek olduğuna karar verdikten sonra, onu ellerimle şekillendirip masanın üzerine koyuyorum ve dirseğime yaslanarak daha karmaşık desenlere başlıyorum.

Bir süreliğine mutlu olduğum yere dalıyorum ve sadece yaratmanın keyfini çıkarıyorum. Kil benim isteklerime göre şekillenirken dünya kayboluyor.

Eser tam istediğim gibi görünce gülümser ve ayağa kalkarım, ama belim ağrır, bu yüzden kasılmış kasları yumruklayarak omurgamdaki gerginliği gidermek için gerinirim.

Tavana uzanır, ciğerlerimi doldurur ve kollarımı indirirken nefesimi veririm.

Nico'nun veda öpücüğünü hatırlayınca karnımda hafif bir sıcaklık hissediyorum. Utanç verici düşüncelerimden dolayı etrafa bakıyorum ve Ralf'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Korku göğsümü sıkıştırıyor ve heyecanımı yok ediyor. Boğazımı temizliyorum, onu rahatsız ettiğim için özür dilemek için ona yarım bir gülümseme gönderiyorum ve arkana dönüyorum.

Az önce bitirdiğim parçayı tabana yerleştirdikten sonra, masamı topluyorum ve önlüğümle ellerimi siliyorum, sonra telefonumu çıkarıyorum.

İki saat boyunca eğilerek çalıştığımı fark edince, gözlerimi kapatıp rahat bir nefes alıyorum.

Geçen haftanın koşuşturmacasından sonra, ilham perimi bir daha asla bulamayacağımı düşünmüştüm, ama bugün kafasını kabuğundan çıkardı ve bana kırılmadığımı gösterdi. Belki de bu dönem tamamen fiyasko olmayacak.

Nico benimle iletişime geçmedi. Aslında, iletişim bilgilerinde hiçbir şey yok. Daha önce hiç aramadık veya mesajlaşmadık.

Neredeyse öğle yemeği vakti. Midem guruluyor, sabah kahvemi yemek yemeden içtiğimi hatırlatıyor, ama aç değilim. İvmi kaybetmeden projemin içine dalmak istiyorum.

Nico'nun sessizliği beni rahatsız ediyor, bu yüzden iletişim bilgilerini açıyorum ve mesaj yazmadan önce bir an duruyorum.

Şu anda ne yaptığını bilmiyorum ve nasıl cevap vereceğini de bilmiyorum, ama cesur davranıp onu biraz sınamaya karar veriyorum.

@studio. Yemek getir.

Gönder düğmesine basmadan önce tereddüt ediyorum.

Mesaj ekranda tek başına duruyor. Bir an için alt dudağımı ısırıp endişeyle bekliyorum, ama mesajım okunmamış olarak kaldığında, telefonumu cebime koyup dikkatimi masama veriyorum.

Evet, daha fazla kil lazım.

Sınıfın arkasına, malzeme dolabına doğru yöneliyorum. Işığı açtığımda telefonum titriyor. Kalbim güm güm atarken, onu cebimden çıkarıp kil raflarının bulunduğu arka bölüme doğru dönüp köşeyi dönüyorum.

Kapı kapanır. Işık söner. Ağır ayak sesleri bana doğru koşar. Omzumun üzerinden baktığımda ekranda Nico'nun adını görürüm ve panik içinde, umarım cevap düğmesi olan düğmeye körü körüne basar ve çılgılık atarım.

Bir el yüzümün alt yarısını kapattı, çılgılığımı kesip burnumu ve ağzımı tıkadı ve devasa bir vücut beni duvara sıkıştırdı.

Telefonum yerde kayar ve rafın altına düşer. Ralf. Okulda ondan başka kimse bu kadar iri değildir.

Tekmeliyorum ve tırmalıyorum, ama o iri cüssesiyle beni yere yatırıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Nico Russo'dan uzak durmalydın, ufaklık."

Eskisinden çok daha kalın olan aksanı, onu anlamamı zorlaştırıyor. Oksijene muhtaç bir şekilde elini tırmalıyorum, ama o devasa vücudunu benimkine sürüyor ve hırlıyor. Sert penisi karnıma sürtünce

mideye sürtünce kusmuk boēazıma yükseliyor.

"İlk önce ben sökmek istedim, ama önemli deēil. İkinci olmak da olur," diye kulaēıma fsldıyor.

Ben direnip mücadele ediyorum. O gülüyor ve aēırlıēını daha da üzerime veriyor, ciēerlerimdeki son oksijeni çalıyor ve beni o kadar sert bir Şekilde ezip kemiklerimi aērıttıyor ki. Karanlık noktalar grŖmde dans ediyor ve iŖitme duyum bulanıklaŖıyor.

Ralf Rusça bir Ŗeyler söyler ve baŖımı yaramaz bir köpek gibi okŖar. Yerēekimi artar ve zihnim onun gözlerini oyup çıkarmamı haykırırsa da kollarım yanlarıma dŖer.

Kirpiklerim aēırlaŖıp gözlerimi açık tutamayacak hale gelene kadar bekler, sonra elini çekip burun deliklerimi açar. Nefes alırım, ama avucunu aēzıma kapatmıŖ olduēu için sanki su altında pipetle nefes alıyormuŖum gibi hissederim.

Ellerimi kaldırıyorum ama kollarımda hiç g yok.

"Kapa eneni, *shlyukha*. abuk olacaēım." Kot pantolonumun önünü bir hareketle açar, dēmeyi koparır ve fermuarını indirir. "Bu acıtacak, ama çok daha iyi olacak." Ŗakaklarımdan geçen nefesi sonsuza kadar beni rahatsız edecek. "Tabii ki benim için," der.

Onu ısırmaya alıŖıyorum. O gülüyor ve avucunun iiyle çenemi o kadar sertçe yukarı itiyor ki diŖlerim kırılacak diye korkuyorum. Geri ekiliyor. Kalçalarını çevirip aēırlıēımı indiriyorum, ama o sadece gülüyor ve pantolonumu aŖaēı çekiyor.

O eēilip kot pantolonumu ayak bileklerime kadar indirirken, ben dizimi yukarı kaldırıp bacaklarının arasına vurmaya alıŖtım, ama yerine uyluēuna vurdum.

Küfürler savurup yüzümü daha sıkı tuttu, ama ben bacaēımı indirip tekrar vurdum. Beni yere fırlatmadan önce, acı içinde ıkardıēı tslama sesi tek uyarıydı.

Kalçam ve baŖımdan Ŗiddetli bir acı geçer. Nefes alamıyorum, ama kaçmam gerekiyor, bu yüzden karnımın üstüne yuvarlanıp kapıya doēru srnrm.

Aēırlıēı beni betona yapıŖtırır. ıēlık atar ve direnirim. Saımdan baŖımı geriye çeker ve kulaēıma bir uyarı olması gereken bir Ŗey fsldar. Kaçmak için çaresizce zemini trmalarken parmaklarımdan acı yayılır.

Kalın kolunu kalçalarımın altına sıkıŖtırıp kcımı havaya kaldırıyor. O klotumu uyluklarımdan aŖaēı çekerken ben ıēlık atıp direniyorum.

Kapı açılır ve ıŖık bir anlıēına gözlerimi kamaŖtırır. Nico'nun öfkeden kapkara olan gözleri benimkilerle buluŖur. Ralf küfür eder ve üzerimden atlar.

Omzum raflara çarpana kadar hızlı ve sert bir Şekilde yuvarlanırım. Ŗiddet sesleri kulaklarımda ınlar. Kot pantolonumu yakalarım, ama sertleŖmiŖ,

koordinasyonsuz ellerim onu yukarı çekmekte zorlanır ve külotum sinir bozucu bir engel haline gelir, ama kumaş kıcımlı kapladığı anda, başım dönse de rafları denge için kullanarak dikleştiririm.

Bakmaya korkuyorum ama görmek zorundayım, omzumun üzerinden bakıyorum ve Ralf'ın sırtüstü yatarken Nico'nun üstüne çöktüğünü görüyorum. Nişanlım, korumasız yüzüne acımasız darbeler indiriyor.

"N-Nico," diye seslenmeye çalışıyorum, ama sesim çıkmıyor. Boğazım safka doluyor. Kalçam zonkluyor. Başım ağrıyor. Görüşüm bir anlığına şaşırtıcı bir beyazlıkla kaplanıyor, sonra malzeme dolabı tekrar netleşiyor.

"Nico," diye tekrar deniyorum.

Ölümün karanlığı gözlerinde yatıyor. Rafları bırakıp ona doğru sendeleyerek ilerliyorum. Kanlı yumruklarını kaldırmış, ben onun yanına yaklaşırken duruyor.

Dünya değişiyor. Yine betonla karşılaşıyorum.

Sert kollar beni sarar ve aynı derecede sert bir kucağa kaldırır.

Nico yanaklarımı tutarken, sıcak, yapışkan kan yüzüme bulaşıyor.

"Serenity, bana bak."

Sert sesi tünelde yankılanıyor. Gözlerimi açıyorum. "Aferin kızım.

Benimle birlikte derin nefes al," diyor.

Omuzlarının inip kalkışına uyum sağlıyorum, ama zihnim son birkaç dakikanın dehşetini tekrar tekrar oynatırken vücudumu bir ürperti kaplıyor ve içimden bir enerji dalgası geçiyor. Onun yakasını tutup dikleştiririm, kulağımı kalbine dayayıp kollarımı ve bacaklarımı beline dolarım. Şoku onu bir an için hareketsiz bırakır, ama sonra kolları beni sarar ve yüzünün yanını başımın üstüne dayayarak beni sağlam bir sıcaklıkla kuşatır.

Dayanamıyorum. Göğsümden hıçkırıklar kopuyor ve gözyaşları yüzümden akıyor. "Sessiz ol, *principessa*. Ben buradayım," diye mırıldanıyor.

Hıçkırıkların ortasında, dünya kararır ve onun çılgın sesi rüyalarımın sızarken, ben bir katran çukuruna batırım. Çıkış yok. Mücadeleyi bırakırım.

Nico burada. Güvendeyim.

BÖLÜM 16

Nico Russo

Serenity kollarımda gevşeyince, saf panik sakinliğimi çalıyor ve onun adını çağırmaktan kendimi alamıyorum. Parmaklarımı başının etrafına yayıyorum ve ayağa kalkarken ön tarafını omurgasına ön kolumla bastırarak kendime doğru çekiyorum. Kalçasını koluma dayayıp ona sıkıca sarılıyorum, böylece kalp atışlarını ve hırıltılı nefeslerini hissedebiliyorum.

"Ona iyi bakın," diye başını eğerek, yolumdan çekilen korumalarına, yerde yatan sınıf arkadaşını işaret ediyorum. "Benimle kal," diye Ermanno'ya hırlıyorum, kollarım değerli bir yükte dolu olduğu için alabileceğim tüm desteğe ihtiyacım var.

O da başını sallar ve telefonunu çıkararak beni takip eder.

Stüdyoda dolaşp kırık pencereden dışarı çıkıyorum — Serenity'ye bir milisaniye daha çabuk ulaşp onu dehşetinden kurtarmak için camı tekrar kırmaya hazırım — ve onu arabamın arka koltuğuna yatırıyorum. Ermanno sorgusuz sualsiz yolcu koltuğuna atlıyor. Arka kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna oturuyorum, park ederken açık bıraktığım kapıyı kapatıp çimlerden uzaklaşıyorum.

"Doktor geldiğimizi biliyor mu?" diye Ermanno'ya soruyorum, dikiz aynasını ayarlarken. Serenity arka koltukta kıpırdamıyor.

"Evet, patron. Hazır," diye onayladı.

Serenity bilinçsiz kalmaya devam ettikçe endişem her geçen dakika artıyor. Acil girişine yanaşıp kapının hemen önüne park ediyorum. Arabadan inip her iki kapıyı da açık bırakarak Serenity'yi arka koltuktan çıkardığımda kimse şikayet etmiyor. Doktor ve birkaç hemşire, ben girişe ulaşmadan koşarak bize geliyorlar. Bana bir

sedye sunarlar, ama bu kadar savunmasız bir durumda kadınıma böyle halka açık bir yerde bırakmam, bu yüzden onlara öncülük etmelerini söylerim ve onu kollarımda tutarak koridorda aceleyle ilerlerim.

Onu hastane yatağına yatırırken kıpırdanıyor. Babamın eski bir arkadaşı olan ve Russo ailesine birkaç iyilik yapmaktan çekinmeyen Doktor Hennessy, hemen yatağın diğer tarafından ona eğiliyor. Göz kapaklarını açıyor ve el fenerini doğrudan göz bebeğine tutuyor.

Serenity yüzünü buruşturup doktorun koluna vurur, ama doktor onun bileğini yakalar ve bana uzatır.

"Onu sakinleştir. Sen işini yap ki ben de benimkini yapabileyim."

Kısa ve öz konuşan yaşlı adam, tam da canımı yakan noktaya parmak basar. Ben işimi yapsaydım, o burada olmazdı.

Acı veren düşüncelerimi bir kenara itip, onun iki elini tutuyorum.

"Sakin ol, *presses*. Güvendesin. Ben buradayım."

Doktor diğer gözüne uzandığında, o sızlanarak başını çevirir.

"Doktorun seni muayene etmesine izin ver, Serenity," diyorum. "Acıyor," diyor.

"Nereyi? Neyin acıyor?" diye soruyorum. "Başım."

"Ne tür bir ağrı? Kafanın neresi?" Doktor Hennessy

devra

lır. "Gözlerimin arkası."

"Başın dönüyor mu?" diye sorar.

"Evet."

Doktor parmaklarını kafa derisi üzerinde gezdirdiğinde tıslar.

"Sağ tarafında ezilme var. Sıvı, buz ve asetaminofen, hemen,"

hemşireye söyler.

"Başka bir yerin ağrıyor mu?" diye soruyorum. "Hayır," diye cevaplıyor.

Parmaklarından kan sızıyor ve kot pantolonu yırtılmış, ama uykuya dalıp uyanıyor, sadece biri kafasına veya yüzüne dokunduğunda tepki veriyor. Koordineli bir kaos içinde, sağlık ekibi hayati organlarını kontrol ediyor, baştan ayağa hızlı bir şekilde bariz yaralanmalar olup olmadığını kontrol ediyor ve ona birkaç hap yutması için ikna ediyor.

Hemşire kolunun kıvrımını temizleyip damar yolunu açtığında, yüzünü bana çevirir ve bir anlığına gözlerini kısarak bana bakar.

"Ben iyiyim," diye mırıldanır.

"Bana yalan söyleme, *principessa*."

Kaşlarını çatıyor ama acı içinde inleyerek duruyor.

"O kadar sert vurmadım. Hiç bayılmadım," diye devam eder, ama sesinde normaldeki gücü yoktur.

"Evet, yine de doktorun seni muayene etmesine izin ver," diye ısrar ediyorum.

O iç geçirip özür diler gibi mırıldanır ve sonra uykuya dalar. Kalbim göğsümde çarpıyor ama Hennessy omzuma dokunup onun sadece dinlendiğini söyler.

Hemşire bir önlük getirince, onu ondan alıp, hemşire hariç herkesin odadan çıkmasını isterim.

"Cinsel saldırı olup olmadığını kontrol etmemizi ister misin?" diye sorar Doktor Hennessy. "Hayır," diye bağırırım.

O da başını sallar ve kapıyı kapatır. Depoyu temizlediğimiz gece vardiyasındaki hemşirenin yüzünü hatırlıyorum. Sünger banyosu için malzemeleri topladıktan sonra, yüzünde hafif bir endişe iziyle yatağın diğer tarafında bekliyor. Onun verimliliği ve şefkati, odada kalmasına izin vermemin tek nedeni.

Sözleşmeye gerek kalmadan birlikte çalışıyoruz. Ben onu kaldırıp soyarken, o temizliyor ve giydiriyor. Serenity'nin omuzlarında, kalçalarında, dizlerinde ve dirseklerinde morluklar var.

Mia principessa çok mücadele etti. Telefonda duyduğum çığlıkları ve mücadele sesleri kulaklarımda yankılanıyor.

Ona daha çabuk ulaşmalıydım. Asla tehlikeye atılmamalıydı. Onun korumasının sadece koridorda kalmasını kabul etmek yerine, sınıfı da dahil olmak üzere her yere onunla birlikte gitmesini talep etmeliydim.

Hemşire eline su döktüğünde Serenity irkilir, ama ben bileğini yatak kabının üzerinde sabit tutarım. Etkili bir muayene ve temizlikten sonra, hemşire parmak uçlarını sarar ve ben ellerimi yıkayıp lekeli gömleğimi çıkarırken kullanılmış malzemeleri toplar. Üç saatten az bir süre önce duş almış olmama rağmen beyaz iç çamaşırım keskin stres teri ve şiddet kokuyor, bu yüzden odanın diğer ucuna doğru yürürken Ermanno'ya bir mesaj atarım.

"Doktor Hennessy birkaç dakika içinde sizi muayene etmeye gelecek," diyor hemşire ayrılmadan önce.

Masadan sandalyeyi çekip Serenity'nin yatağının yanına getiriyorum ve kolumu onun koluna doluyorum. O çok narin. Adrenalinim

ve anılarım canlanıyor. Onun telefonuma cevap verdiği andan bu ana kadar geçen korkunç anları tekrar tekrar yaşıyorum. Zihnim eski kabusları da bu karışıma ekliyor. Natalie'nin kolları Serenity'ninkinden çok daha küçüktü, ama benim ellerimle karşılaştırıldığında, o da benim bebek kız kardeşim kadar narin görünüyor.

Düşüncelerimi bir kenara bırakıp parmaklarımı onun parmaklarına doluyorum. O iyi. İyi olacak.

Ben oraya varana kadar çok mücadele etti ve kendini korudu.

Onun ailesiyle tanışmadan önce arabada ne kadar sert davrandığımı hatırlayınca suçluluk duygusu beni sarar, ama onun bir daha asla böyle bir duruma düşmemesi gerekiyor.

Kıpırdanıp kirpiklerini kaldırdı ve fısıldayarak "Işıklar?" dedi.

İsteğini anlıyorum ve uzaktan kumandayı kullanarak tavandaki floresan lambaları kapatıp yan lambaları kısıyorum. İçini çekip yüzünü buruşturuyor, sonra parmaklarını benimkilerle esnetiyor.

"Neren ağrıyor?" diye soruyorum. "İyiyim," diyor.

Hırıldayarak elinin arkasını öptüm. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

Kararsız bir ses çıkararak elinin daha üst kısmını öperim.

"Muhtemelen hastaneden nefret ediyorsundur," der ağlayarak.

Dudaklarımı bileğinden ayırıp ayağa kalkarım, dirseğimi yatağın uzak tarafında, omzuna yakın bir yere dayarım ve parmak uçlarımla yüzünü okşarım.

"Sessiz ol, *principessa*. Hastaneden nefret etmiyorum. Sakin ol ve neden nefret etmem gerektiğini söyle," diye talepte bulunuyorum, göğsümde büyüyen paniği gizlemek için, o daha da ağırlarken.

Parmaklarımın etrafını sıkıca kavrar, kan dolaşımımı keser, ama bir dakika sonra sakinleşir ve boğuk bir sesle konuşur.

"Annenin öldüğü kazadan sonra seni görmeye gelmiştim. Hemşireler, şiddet uyguladığın için uzak durmamızı söylediler," diye hıçkırarak elimi kendine doğru çeker, "ama ben ağlamaya başladığımda, sen bana elini uzattın."

Başparmağımı alt dudağına sürerim.

"Hatırlamıyorum," diye itiraf ederim.

Yeni bir gözyaşı şakağından süzülür, ama saç çizgisine ulaşmadan onu silerim.

"Bırakma," diye fısıldadı.

"Bırakmayacağım," diye söz verdim.

Diğer elini bizim birbirine kenetlenmiş parmaklarımızın üzerine koymadan önce kesik kesik nefes alır.

"Neden hastaneden nefret etmediğini söyle bana."

Soluk yüzünü inceliyorum, gergin ifadesini fark ediyorum ve isteğinin ne olduğunu anlıyorum: Bilinci gelip giderken onunla konuşmamı istiyor. Bugünkü kabusunu yeniden yaşarken, onu gerçekliğe bağlayan bir ip olarak beni istiyor.

Yanağına bir öpücük kondurup, narin boynuna parmaklarımı gezdirdikten sonra oturup, battaniyesinin üstünden bacağını elimle kavradım ve ona şimdiki zamana bir bağlantı daha sağladım.

"Natalie için yıllarca hastaneye girip çıktım ve hala tüm randevularına onu götürüyorum. Başlangıçta korkutucuydu, ama bu küçük canavar nereye giderse gitsin, ne kadar acı çekerse çeksin mutluluk getiriyordu. Doktorlar ve hemşireler onun hayatta kalmasının sebebi olduğu için hastaneyi nefret edemezdim."

"Oh. Onu götürdüğünü bilmiyordum. Hiç bahsetmemişti. Çok tatlısın," diye mırıldanır ve yine uykuya dalar.

İçim burkular. Kız kardeşimin doktor ziyaretlerine eşlik etmemdeki ısrarımın ardında suçluluk duygusunun yattığını bilseydi, farklı hissedebilirdi, ama yumuşak kalbi beni affedecek umuduna tutunuyorum. Benim asla affedemeyeceğimi biliyorum.

"Keşke benim de beni böyle destekleyen biri olsaydı," diye mırıldanır.

"Var, Serenity," diyorum, ama o yorgun bir uykuya dalıyor.

Ermanno giysi değiştirmeye geldi, ben de hızlıca duş alıp saçlarım damlarken yatağının başına döndüm. Damar yolunun değiştirilmesi ve Doktor Hennessy'nin ziyareti sırasında uyuyordu, ama ağrı kesici ilacı almak ve tuvalete gitmek için uyandı. Onu yatağa geri taşıdığımda, ensemini bırakmak istemedi.

"Yanımda uzanır mısın?" diye soruyor.

Kollarındaki güç bana rahatlama hissi veriyor.

"Tabii ki yatacağım. Hiç sormayacağını sanmıştım, *principessa*," diye mırıldanıyorum ve ikimizi de küçük hastane yatağına yatırıyorum.

Beni kucaklayarak bacaklarını uyluklarımın üzerine atar ve yaralanmamış tarafını kalbimin üzerine koyar. Damar yolunu bacaklarımdan çözüp battaniyenin onu tamamen örttüğünden emin olduktan sonra, onu kollarımın arasına alıp dün ondan ayrıldığımdan beri ilk kez derin bir nefes alırım.

Birkaç saat sonra tanıdık hemşire başını içeri sokar, bizi yatakta birlikte görür ve geri çekilip koridora çıkmak üzere eğilir, ama ben onu içeri davet ederim. O da başını sallar ve sessizce Serenity'nin durumunu kontrol eder, sonra neredeyse hiç ses çıkarmadan koridora kaybolur.

Ermanno'nun yakaladığı adamları işkenceyle geçirdiğim uzun, uykusuz gece beni yakalar ve Serenity'nin güvenliğini riske atmaya değmeyeceğine karar vermeden önce birkaç kez uyanırım, ama yataktan kalkmaya çalıştığımda, gözlerini kırparak uyanır ve kolunu bana daha sıkı sarar.

Bana attığı bakış hem beni eğlendirir hem de kanımı kaynatır. Kıkırdar ve ensesini avuçlarım.

"Bana nasıl baktığına dikkat et, *principessa*. Kontrolümün bir sınırı var," diye uyarıyorum.

Gözleri büyür ve yanakları kızarır, sanki ilk kez içinde bulunduğu durumu fark etmiş gibidir.

"Üzgünüm, ben sadece..." Bir an sonra iç çeker ve başını göğsüme yaslar. "Beni çok korkutuyorsun, ama ben seni seviyorum..." Donar ve sözünü keser. "Yani, bana zarar vermeyeceğine yeterince güveniyorum."

Titrediğinde onu kendime doğru çekerim.

"Aferin kızım," derim ve alnını öperim.

Başını bana yaslar ve rahat etmek için biraz kıpırdanır. Parmaklarımı kalçasına geçirip dişlerimi sıkarım, ama yine de penisim sertleşir.

Birkaç saat daha uykuya dalıp uyanır, tuvalete giderken ve gelirken yardımımı kabul eder ve hemşireler onu kontrol ederken iyi bir hasta olur. Doktor taburcu belgeleri ve birkaç gün dinlenmesini söyleyen talimatlarla odaya girdiğinde, kabul eder ve ona teşekkür eder, ama onu arabamın yolcu koltuğuna oturduğumda, uzun bir iç çekişle başını geriye yaslar.

Pijamalarım ona çok büyük geliyor, ama Ermanno akıllıca onun kıyafetlerini karıştırmayı reddedip benimkilerden fazladan bir takım getirmiş.

Radyo kanallarını değiştirmesini engellemiyorum.

Apartmana yaklaştıkça daha da huzursuzlaşıyor ve otoparkta onu kucağıma aldığımda itiraz etmeye çalışıyor, ama uyarıcı bakışımla ağzını kapatıyor. Onu asansöre taşıyorum ve evimizin kapısını kilitleyene kadar yere indirmiyorum.

Mutfak tezgahına tutunur, ama bar taburesinde dengede durduğundan emin olana kadar onu tutarım.

"Yemek ve yatak," diyorum. O başını sallıyor.

"Yemek, duş ve sonra yatak."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve bana çok sevimli bir şekilde dudaklarını bükür, ama kaşlarını çatdığı tiksinti beni ikna eder. Başımı sallarım. O da iç çeker.

"Biraz daha fazla yersen bayılacaksın," diye espri yapıyorum ve buzdolabından bir şişe su çıkarıyorum.

"Ne çok fazla?" diye sorar.

Suyu açıp onun önündeki tezgahın üzerine koydum. "İç çekmek."

"Oh," diyor ve şişeyi eline alıyor.

"Bayılmak için daha iyi, daha müstehcen nedenler var ve bunları sana yapmak için sabırsızlanıyorum."

O suyu boğazına kaçırırken ben sırtıyorum. Onu rahat bırakmaya karar verip, dönüp buzdolabından birkaç kap çıkarıp önüne koyuyorum. Ona bir çatal uzattıktan sonra kapakları açıp seçenekler arasından istediğini seçmesini sağlıyorum. Bir şeyi ısıtmayı teklif ettiğimde, o başını sallıyor, birkaç lokma daha alıyor ve sonra çatalını bırakıyor.

Omuzlarındaki yorgunluk beni harekete geçirir. Onu duşa taşır, suyu ayarlar ve gömleğinin eteğine uzanırım. Beni durdurur.

"Bana biraz zaman verir misin lütfen?"

Gözlerinde yaşlar parıldıyor. Çenesini avuçlarım, ama o geri çekilir ve başını sallar.

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece birkaç dakika yalnız kalmam lazım." "Hayır," diye hırlıyorum.

O da homurdanır.

"Sadece duşta ağlamak istiyorum," dişlerini sıkarak söylüyor. "İyi. Ben seni kollarımda tutarken duşta ağla."

"Tamam," diye cevaplar, ama gözlerinde rahatlama belirir.

Onun çıplak, kaygan vücudu bana yaslanmış, sessiz ağlaması duş duvarlarından yankılanırken, sınıf arkadaşının boğazını kesmeden önce yumruğumu yüzüne birkaç düzine kez daha vurmak istiyorum. Ona zarar verdiği için yüzlerce kez acı çekerek ölmeyi hak ediyor.

Bu da birkaç saat sonra Ermanno'nun mesajını daha da kötü hale getiriyor.

Ralf kaçtı ve sanki hiç var olmamış gibi ortadan kayboldu.

BÖLÜM 17

Serenity Vivaldi

ELİM SOĞUK ÇARŞAFLARA DEĞDİĞİNDE, yalnızlık kalbimi sarıyor. Hayatımın yirmi dört yılını yalnız uyanarak geçirdim, bu yüzden şimdi bunun beni rahatsız etmemesi gerekir, ama Nico'nun büyük, sıcak vücuduna yaslanarak uykuya daldıktan sonra, onun yokluğu canımı yakıyor.

Yana dönüp başım hafifçe zonkladığında, oturup yatağın başucundaki masaya bıraktığı hapları alıyorum. Omuzum ve kalçam en çok ağrıyor, ama sürekli mide bulantısı geçti ve parmak uçlarımdaki bandajlar eskisi kadar rahatsız etmiyor.

Yataktan kalkarken sendeleyerek, Nico'nun oturma odasındaki cam duvardan dışarıya baktığını görüyorum. Kanepede öpüşüşümüzü hatırlayınca içimi arzu kaplıyor.

Yaklaştığımda dönüyor. Gözlerindeki vahşi parıltı göğsümü sıkıştırıyor, ama karanlık düşüncelerini bir kenara bırakıp tüm dikkatini bana veriyor.

Ağır göz kapaklarıyla beni süzerken bakışları içimi eritir ve beni açlıkla doldurur. Şehrin üzerindeki gökyüzü hala karanlık.

"Saat kaç?" diye soruyorum.

"Üçü biraz geçti," diyor, telefonuna bakmadan. Ekran, düğmeye basıp kapatmadan önce uyluğunda parlıyor.

"Hadi seni yatağına götürelim, *principessa*," diyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Ben içgüdüsel olarak geri adım atıyorum, ama o beni kucaklayıp ve ben kolunu bırakmayı reddettiğimde yanıma uzanır.

Ayıcıklar ölümcül, kaya gibi sert, gerçek hayattan daha büyük ve viski ve kolonya kokulu olsaydı, o dünyadaki en rahat ayıcık olurdu.

Onu daha sıkı sarıyorum, söyleyemediğim şeyleri hareketlerimle aktarıyorum. Acının sisinde, hastanede neredeyse duygularımı itiraf ediyordum. Aşk beyanları için çok erken. Nişanımızı üç gün önce duyurduk ve ondan yedi gün önce Nico kız kardeşimle evlenmeye hazırlanıyordu.

Sabah ilk iş Camilla'yı aramam lazım. Nico sayesinde, paranın satın alabileceği en iyi akıl hastanesinde yatıyor.

Onu tüm gücümle kucaklayıp daha da yakınlaşıyorum. "Ne oldu Serenity?" diye soruyor.

Kafamı sallayıp ona daha da yaklaşıyorum. "Bunu sana sormam gerek," diyorum.

O sertleşir, sonra gevşer ve başımın yanındaki şişliği kaçınarak saçlarımı yüzümden nazikçe geri çeker.

"Birkaç gün dairede kalabilir misin?"

Bu kez benim kaskatı kesilme sırası. Başımı kaldırıp gözlerine bakıyorum ve ifadesini inceliyorum. İlk başta hissettiğim inanamama, öfke, korku ve üzüntü geçtikten sonra, duygularımı bir kenara itip beynimi çalıştırmaya zorluyorum.

"Adı Ralf değildi, değil mi?" diye soruyorum.

Yatağın başucundaki lambanın loş ışığında gözleri parlar.

"Nasıl bildin?"

Cevap vermeden önce ağzımın içini ısırıyorum.

"Benden sana uzak durmam gerektiğini söyledi, bu yüzden onun sıradan bir öğrenci olmadığını anladım."

O homurdanır ve parmak uçlarını omurgamda gezdirir.

"Kim o?" diye sorarım.

Çenesindeki bir kas seğirir. Alarm zilleri çalmaya başlar ve yüzünü daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine yükselirim.

"Ne? Sakın bana onun Rus mafyası falan olduğunu söyleme?"

Gözlerini kapatarak, gözlerinin bana verebileceği ipuçlarını okumamı engelledi. Öfkeyle ona saldırdım ve göğsüne tokat attım. Bileğimi yakaladı ve kirpiklerini kaldırarak, düşüncelerinin soğuk ve sert öfkesini ortaya çıkardı. Midem alt üst oldu.

"Onu sorguya çekmeden ortadan kayboldu," der.

Düşük, boğuk sesi içimde titreşir ve klitorisimde nabız gibi atar. Meme uçlarım sertleşir ve dudaklarımın üzerinde ateşli bakışlarıyla, pijamalarımızın içinden onları hissettiğini anlarım.

"Ama onun Rus mafyası olabileceğini mi düşünüyorsun? Ciddi misin?"

O içini çekip beni üstüne çekiyor, bacaklarım onun kalçalarının üzerine gelecek şekilde vücutlarımızı hizalıyor. Sert penisi karnıma bastırıldığında kalbim korkuyla atıyor, ama o altımda ve ışık yüzünü aydınlatırken, Ralf'ın saldırısı hakkındaki düşüncelerimi uzaklaştırıyorum.

"Bağlantıları onu benden saklayacak kadar güçlü, yani bu mümkün. Sana tekrar saldıracağını sanmıyorum, ama riske girmek istemiyorum. Okulu güvenli hale getirmem için bana birkaç gün ver, sonra istersen derslere geri dönebilirsin," diyor.

Oda o kadar sessizleşir ki, havalandırma deliğinden geçen havanın sesi bile yüksek gelir. Konuşmadan önce birkaç düşünceyi kafamda tartarım.

"Birkaç gün burada kalacağım, ama sen de kalırsan."

Çenesindeki bir kas seğirdi, ben de hemen açıklığa kavuşturmak için aceleyle ekledim: "İş için gitmen gerekiyorsa, sorun değil, ama her otuz dakikada bir mesaj at ya da ara. Geçen seferki gibi sessiz kalma."

Nefes alır ve beni göğsünden kaldırır.

"Yapabilirim," der.

"Natalie de gelebilir ve ben istediğim zaman onu ziyaret edebilirim," diye ekliyorum aceleyle.

Bir an düşündükten sonra, saçlarımı kulaklarımın arkasına koydu ve "Binanın içinde istediğin yere gidebilirsin, ama çatıya, otoparka ve birinci kata giremezsin," dedi.

"Anlaştık. Bekle, bu sadece birkaç gün için. Kalıcı değil," diye ekledim. O gülerek ellerini yanlarımdan aşağı doğru kaydırды.

"Tabii ki, *principessa*, ama seni kuleme kilitleyip istediğim zaman ve istediğim yerde istediğimi yapmak oldukça cazip geliyor."

Kıçımı tuttuğunda karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissediyorum. Kalçalarımı eğiyorum ve nefesim kesiliyor. Sert penisine sürtündüğümde klitorisimden bir yıldırım geçiyor.

"Dinlenmen gerek," diye hem uyarı hem de hayal kırıklığıyla homurdanır.

"İyiyim," derim nefes nefese.

Koca elleri kıçımı yoğurup beni onun uzunluğuna sürtüyor. "Sana yapmak istediklerim için yeterince iyi değilsin."

"Lütfen, Nico. Artık düşünmek istemiyorum," diye fısıldıyorum. "Gözlerimi her kapattığımda, o dolaba geri dönüyorum. Durmayacaktı. Bana zarar vermek *istiyordu*."

Nico kalın parmaklarını enseme dolayarak beni kendine doğru çeker, nefesinin dudaklarımdan geçene kadar.

"Çok ileri gidersem söyle. Durduğuma söz veremem, ama deneyeceğim," diye mırıldanır ve beni kendine çekip dudaklarımızı birleştirir.

Öpücüğü derinleştirdikçe ikimiz de inleriz. Beni kendinden uzaklaştırdığında, inleyerek ona yaklaşırım, ama o parmaklarını enseme geçirip beni geri çeker.

"Bunu istediğini söyle. Beni, benim dışımda bir dünya olduğunu unutacak kadar sert bir şekilde sikkemi istediğini söyle," diye talep eder.

Tırnaklarımı göğsüne geçirip amımı onun uzunluğuna sürüyorum. "Lütfen, Nico," diye yalvarıyorum.

"Lanet olsun, sen çok mükemmelsin," diye küfrediyor, sonra dudaklarımızı birleştirip bizi yuvarlıyor. Kalçamda bir ağrı hissediyorum, ama o dilini ısrarla benimkine sürterek bu ağrıyı ortadan kaldırıyor ve ağzımı ele geçirirken içimde bir heyecan dalgası yayılıyor. Sırtımı kamburlaştırıp göğsünü ve omuzlarını keşfederim, ama sabırsızlanıp gömleğinin alt kenarını yukarı çekerim. Dizlerinin üzerine kalkar ve gömleğini başından çıkarır, yere atar ve benimkine uzanır. Sıcak elleri vücudumu okşayarak kıvrımlarımı ortaya çıkarır ve çıplak göğüslerimi avuçlarken gözlerindeki ateş benim ihtiyacımı körükler.

Sıcak bir özenle kollarımı kollarımdan çıkarır ve morarmış omzuma öpücükler yağdırır, sonra köprücük kemiğimi yalar ve boğazımı ısırarak kulağımı emer, gömleğimi başımdan çıkarırken onu takip eder. Nefesimi tutar ve göğsünün ve omuzlarının kaslarını denerim, parmak uçlarımdaki bandajları sessizce lanetlerim ve ellerimi daha aşağıya indiririm.

Bir eliyle bileklerimi tutar ve elinin tersiyle belimin üstündeki eti okşar.

"Bu şort... mmm," diye mırıldanarak geriye doğru sürünür ve omuzlarını dizlerimin altına sıkıştırır, yan tarafımdan, kalçamdan ve açıkta kalan uyluğumdan aşağı doğru bir iz bırakır.

Aniden farkına varıyorum. Beni pantolonum ayak bileklerimde ve Ralf üstümdeyken bulmuş. Ralf'ın kot pantolonumu parçalayıp bacaklarımdan aşağı çekerek yok ettiği acımasızlığını hatırlayınca, korkudan değil, zevkten değil, soğuk terler alnımda birikiyor.

Nico, gevşek pijama şortumu belimde sıkıca tutarak, farkında olmadan üzerime çöken paniği önlüyor. Parmağını bacaklarımdaki kumaşa takıyor ve onu kenara çekerek amımı ortaya çıkarıyor.

Gözleri kararırken içim sıkışıyor ve o zevkle mırıldanıyor. Bir eliyle bileklerimi tutarken, bacaklarım omuzlarının üzerinde genişçe açılmış, diğer

kolunu kalçama dolayarak eliyle şortumu kenara çekiyor, amımı inceliyor ve en sevdiği ziyafete hazırlanan bir adam gibi dudaklarını yalıyor.

Gözlerini benimkilere çevirdiğinde, vücudumdaki her hücre sıvılaşır. "Benim için çoktan ıslandın, değil mi, *principessa*?"

Başım ağrıyarak hafifçe yüzümü buruşturarak başımı sallıyorum. O, kaşlarını çatıp başını o kadar yaklaştırıyor ki nefesi am dudaklarımı ısıtıyor.

"Sadece bir kez tatmak istiyorum. Bu mükemmel amcığ bir kez tatmak istiyorum," diye mırıldanır.

Düz dilini tüm cinsel organımın üzerinde gezdirdiğinde neredeyse yataktan fırlıyorum. Klitorisimden elektrik akımı geçiyor. Şişmiş, aç labiyalarımın üzerinde ıslak kayma beni neredeyse bir dizi mini orgazma sürüklüyor.

Daha fazlasını istiyorum. O da bunu veriyor, karnımın derinliklerinde lezzetli bir baskı oluşana kadar yalıyor ve emiyor. İçgüdüsel bir reddetmeyle başımı sallayıp acı içinde tısladığımda, hırlıyor ve bileklerimi sıkıca kavırıyor.

"Kıpırdama, *principessa*, yoksa dururum." Durmazdı. Ölürdüm.

Gözlerindeki şeytani parıltı aksini söylüyor, bu yüzden başımı kaldırıp o benim cinsel organımı taparcasına yalarken onun bakışlarını tutuyorum. O benim hassas klitorisimin kenarlarını okşarken uyluklarım kasılır. Aşağı eğilir ve girişimi dener. Labiyamı ağzına alır.

Ağzını kaldırdığında inlerim. Dudaklarını yalar, sonra bileklerimi bırakır ve vücudumda yukarı doğru sürünür, yol boyunca ısıtır ve emer. Sweatpantolonunu, penisini dışarı çıkacak kadar aşağı çektiğinde, sabırsızlıkla kıvranırm.

Penisinin geniş başını amıma yerleştirene kadar kıvranırm ve onun ne kadar büyük olduğunu hatırlarım. Avuç içlerimi omuzlarına bastırıp inlerim. Kulağımı yalar ve şakağıma fısıldar.

"Uslu bir kız ol ve beni tamamen içine al."

Uzun, bitmek bilmeyen bir istila ile kalın penisini içime derinlemesine gömer, beni o kadar genişletir ve doldurur ki nefes almayı unuturum.

Ben kendime gelemeden, çekip tekrar içeri giriyor. O sabit, kararlı bir ritimle her itişinde kanalımın önündeki dayanılmaz derecede hassas noktaya vururken, ben ona sarılıyorum. Bir koluyla kendini destekleyip aramıza uzanmak için geriye eğildiğinde, nefes nefese *bir "hayır"* diyorum, ama o sırtıp parmaklarını daha aşağıya sokuyor.

O, itişleriyle aynı ritimde kaygan parmaklarını klitorisimde gezdirirken ben parçalanırm. Vücudumdaki her kas kasılır ve o acımasızca vurmaya devam ederken, sanki on yıllar süren bir orgazm yaşırm.

Nefes alamıyorum. Konuşamıyorum. Göremiyorum.

Orta ve yüzük parmakları arasında klitorisimi sıkıştırır ve penisinin ucuyla *tekrar* G noktamı vururken çeker.

Bir baraj kırılır ve ben daha da güçlü bir orgazma ulaşırım. O kalçalarımı tutup inlerken, ıslaklık içimden fişkirir ve aramızda şapırdar. Devam etmem için beni cesaretlendiren boğuk sözleri, zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerer ve zevk acıya dönüşse de duramam.

Ritmi bozular. Kısa, sarsıntılı hareketlerle içime derinlemesine boşalır

Ter içinde, onun tohumuyla dolu ve benim destansı boşalmamdan sıırılsıklam olmuş bir halde, yorgunluktan uykuya daldım, bana bakacağına güvenerek.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama bir sonraki uyanışımda, tamamen çıplak bir şekilde, bir tepsi yemekle odaya giriyor. Temiz çarşafların üzerinde, temiz bir vücut ve çok daha hafif bir kalple yatarken, başım hafifçe zonklarken geriniyorum ve gülümsüyorum. Kalçam ve omzum hala ağrıyor, ama sıradan işleri yapmamı engelleyecek kadar değil.

O, başlığa yaslanarak oturur ve beni kucağına alır. Rahat bir sessizlik içinde yemek yeriz. O ısrar edince su içer ve daha fazla ilaç alırım.

Birbirimizi keşfederken günler ve geceler birbirine karışıyor. Çok fazla konuşmasak da, kendim ve hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim adam hakkında hiç düşünmediğim kadar çok şey öğreniyorum.

Camilla yeni evine yerleşmesiyle ilgili birkaç haber gönderir ve ben de ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyerek onu cesaretlendiririm. O da ben de birbirimizin özel hayatına burnumuzu sokmayız, ama birbirimize anlatamayacağımız şeyler olsa da, ona hiç olmadığı kadar yakın hissediyorum.

Dördüncü gün, Nico'nun çalışma odasına gidip, o bilgisayar ekranına somurtarak bakarken, ben de dizüstü bilgisayarımda çalışıyormuş gibi yapıyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, ya başka bir yerde olması gerekiyor ya da Ralf ortada yok, ki bu beni diğer seçenekten daha çok korkutuyor. Nico doğruyu söylüyorsa, Ralf'ın, ya da gerçek adı her neyse, "bağlantıları"ndan daha fazlası var demektir. Nico Russo gibi önemli birinden kaçmak için nüfuz, güçlü arkadaşlar ve çoğu insanın hayatı boyunca görmediği kadar çok para gerekir.

Omurgamdan bir ürperti geçer, bu yüzden dikkatimi telefonuma çevirir ve şimdilik kendimi binaya kapatırım. Nişanlığımın başı yeterince dolu, her şeyin üstüne bir de benim için endişelenmesine gerek yok.

Natalie birkaç dakika içinde mesajıma cevap verir ve beni sushi, şarap ve dedikodu dolu bir geceye davet etmekten memnuniyet duyacağını söyler.

Sandalyeden kalkıp Nico'nun masasının etrafından dolaşıyorum. Beni kollarını açarak ve aç gözlerle kucağına alıyor.

"Akşamı Nat'in evinde geçireceğim. Çok sarhoş olursam, orada kalabilirim."

İstemiyorum, burada, kollarında olmak istiyorum, ama bir kez bile onun yanında uyanmadım. Genellikle yokluğunu yemek, iş veya diğer sıradan görevlerle gizler, ama bu kalbimin acısını dindirmiyor. Neden yanımda uyumayı reddettiğini bilmiyorum, ama sorarsam, isteksizliğini gizlemek için daha da fazla çaba göstereceğinden korkuyorum.

Şiddet midemi bulandırıp kalbimi burkuyor olabilir, ama yalan söylemek de hemen arkasından geliyor. Bana yalan söylediğini düşünmek bile cildimi kaşındırıyor.

Elbette, onun susarak yalan söylediğini biliyorum, ama işinin ayrıntılarını bilmek istemiyorum. Şüphesiz sık sık ellerini kirletiyordur, ama ben bunu düşünmek istemiyorum.

Kanayan parmak eklemleri ve soğuk, ölü gözleri gözlerimin önünde yüzerken, Ralf olmayan adamın üzerine çömelmiş halini hatırlasam da, kucağına daha sıkı sarılırim.

"Ne demek istiyorsun, *principessa*? Benden şimdiden sıkıldın mı?" diye soruyor.

Ellerimi ensesinin arkasında birleştirip omuz silkiyorum.

Gözlerini kısıyor. Kafamı sallıyorum.

"Hayır, sadece daha fazla enfeksiyonu önlemeye çalışıyorum," diyorum olabildiğince ciddi bir sesle.

Ailelerimiz arasındaki sözleşmenin şartlarını değiştirmeden önce, ailemin evinin koridorunda karşılaştığımızda onun kirli ve bulaşıcı olduğu yönündeki sözlerine atıfta bulunduğumu fark ettiğinde, gözlerinde bir eğlence kıvılcımı parlar, sonra göz kapaklarını indirir ve bana umut dolu bir bakış atar. Sıvı bir arzu külotuma sızar.

"O zaman senin de tedavi edilemeyecek kadar ileri gittiğinden emin olsam iyi olur, değil mi?"

O ayağa kalkıp masasındaki her şeyi süpürerek beni soğuk yüzeyin üzerine sırt üstü yatırırken ben çığlık atıyorum. Kıvranıyorum, masanın uzak kenarını tutuyorum ve kendimi ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama o hırlıyor ve beni kalçalarımından çekerek kendine doğru çekiyor.

Şortumu çıkarır, pantolonunu çıkarır ve içime girer. Bekaretimi aldığından beri ilk kez ön sevişme olmadan içime girer. Onun lezzetli, şok edici istilasına nefes nefese kalırım ve uçmamak için tutunacak bir şeye ihtiyaç duyarak bileklerini tutarım.

Beni acımasızca becerir, her orgazmda beni övüp taparcasına sever, ta ki onun görevinin bir hafta boyunca yürüyemememi sağlamak olduğundan emin olana kadar.

İçimde derinlerde boşaldıktan sonra, ön kollarını iki yanıma dayar ve hala içimde olan penisıyla kocaman elleriyle başımı çerçeveler. Kulaklarımı yalayıp ısırırken inlerim. Nefesini toplayınca ayağa kalkar ve yavaşça içimden çıkar.

Mırıldanarak dizlerimi göğsüme doğru iter. Parmaklarını kıvrımlarımın arasına sokup spermlerini içime geri ittiğinde titrerim.

"Artık tamamen enfekte oldun. Temizlenmeyi aklından bile geçirme," diye mırıldanır.

Yüzündeki kötücül sırıtış kalbimi sevinçle sıkıştırıyor ve alt bedenimde titreşimler yaratıyor. Parmaklarını sıkıca kavradığımda gülümsemesi genişliyor.

"Bir tur daha hazır mısın, *principessa*?"

Kafamı sallıyorum ama sevincime göre, o dinlemiyor. Sayısız orgazmdan sonra terli ve güçsüz bir halde, beni duşa taşıırken kafamı omzuna yaslıyorum.

"Geceyi kız kardeşimin evinde geçirmek istediğinden emin misin?" diye sorar.

Olmadığım halde başımı sallıyorum, ama ikimizi de temizledikten ve bana onun eşofmanını giydirdikten sonra -ki her hareketimde daha erotik buluyorum ve kokusu burnumu dolduruyor- ve saçımı taradıktan sonra, kendimi kızlar gecesı için heyecanlanmış buluyorum.

Alnımı öper ve saç bakım rutinimi bitirmem için beni yalnız bırakarak giyinme odasına girer. Saç kremini sürüp saçlarımı at kuyruğu yaparken, o iç çamaşırları eritecek kadar seksi bir takım elbiseyle ortaya çıkar.

"Kulübe falan gitmeyeceksin, değil mi?"

Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, sesimdeki sahiplenici kıskançlıktan utanıyorum. O gülüyor ve arkamdan bana doğru eğiliyor. Göğüslerimi kaldırıp kıyafetimin üzerinden cinsel organımı okşarken kalbim deli gibi atıyor.

"Sen tek istediğim kişisin, *principessa*, bu yüzden endişelenme." Onun ellerinde titriyorum ama aynadan gözlerine bakıyorum.

"Sen Nico Russo olabilirsin, ama beni aldatırsan, seni kurtarabilecek kimse olmayacak."

Aptalca bir tehdit, ama onun başka bir kadına bakması düşüncesi bile içimde öfke ve acı uyandırıyor, bu da beni kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor, çenemi tutup beni nefes nefese öpüyor.

Natalie'nin dairesine kadar beni takip ediyor, güvenli bir şekilde içeri girdiğimden emin olduktan sonra ayrılıyor ve ertesi sabah geri döndüğünde, bizi birbirine dolanmış uzuvlar, dökülmüş şarap ve yarısı yenmiş suşi ruloları arasında buluyor.

Hâlâ sarhoşken, o beni temizleyip çarşafın arasına sokarken birkaç zayıf şaka yapıyorum, ama yanıma yatarkenki gülümsemesi uykuma eşlik etmiyor. Bunun yerine, endişeli, kaygılı yüzü rüyalarımda yüzüyor.

Yalnız uyanırım.

Öğleden sonra bulanık bir şekilde geçer. Kız kardeşinin beni bir daha yozlaştırmasına izin vermeyeceğini söyler, ama ben gülerim ve daha büyük olduğumu, bu yüzden kötü etki yapanın ben olduğumu belirtirim. Kanepede rahat bir akşam geçiririz, rastgele filmler izler ve buzdolabında ne varsa atıştırırız, ama ne zaman bakmadığımı düşünse, dalgınlaşır ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, gerginliğini tamamen görmezden gelemem.

Rutine kapılıyoruz.

İlham perim beş gün boyunca uykuda kalır, sonra intikam almak için uyanır, ama ben iki gün daha kendimi not defterime çizimler yaparak ve dizüstü bilgisayarımda son halinin nasıl olacağını umduğum 3D sanat eserleri yaratarak teselli ederim, ancak program benim vizyonumu tam olarak kavrayamıyor.

Bir saniye daha dayanamayacağımı anladığımda, Nico'ya yaklaşıyorum. Kollarını bana doluyor ve başımın üstüne öpücük konduruyor.

"Kızmadın mı?" diye soruyorum.

"Bu kadar uzun süre dayandığın için şaşırdım," diyor.

Omuz silkiyorum ve kemerinin arkasını kurcalıyorum.

"Benimle gelir misin?" "Elbette,
principessa."

Tereddüt ediyorum, sonraki sözlerimi dikkatlice seçiyorum, son iki haftadır yaşadığımız huzuru bozmaktan korkuyorum.

"Senin orada olmanı istiyorum, ama heykelime bakmaz mısın?"

Kaşlarını çatıyor.

"Sınıf arkadaşların gördü. O gördü." Yutkunup açıklamaya çalışıyorum.

"Sınıf arkadaşlarımdan önemi yok, Ralf ise pislikten de aşağıydı. Beni hep ürkütüyordu," diyorum.

Kalın parmaklar saçlarımı tarar ve başımı geriye doğru çeker.

"Neden bir şey söylemedin?" diye Nico hırlar.

Omuzlarını tutuyorum ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Ne demeliydim ki? Hiçbir zaman yanlış bir şey yapmadı, sadece *tuhaftı*," boynumun acı veren açısına rağmen söylemeyi başardım.

Birkaç saniye dişlerini gıcırdatıp durduktan sonra, beni tutuşunu gevşetir ve kalçamı daha nazikçe tutar.

"Başka kimse *seni ürkütüyor* mu?" diye biraz alaycı bir tonla soruyor. Acıtsa da, bunun sadece beni korumak istediği için olduğunu kendime söylüyorum.

"Hayır," diye tereddüt etmeden cevap veriyorum.

"Yani benimle gelmemi istiyorsun, ama çalışmalarını görmemi istemiyorsun?"

"Evet. Açıklaması zor. Sanatımı hiç kimseye göstermedim. Kimseye. Ne aileme ne de arkadaşlarıma. Ben sadece... Hazır değilim." Zayıf açıklamamı zorlukla yapıyorum.

Bir an yüzümü inceledikten sonra, parmağını yanağımda gezdirip başını salladı.

"Tamam, senin için, *principessa*, anlamaya çalışacağım."

Onu kendime çekip parmak uçlarımda yükselerek ona bir öpücük veriyorum.

Nico Russo'nun benim temelim olacağını milyon yıl düşünmezdim, ama o sadece kalbimi çalmakla kalmadı, aynı zamanda güvenimi ve bağlılığımı da kazandı.

New York'un en acımasız ve güçlü adamı olan Nico Russo'yu seviyorum. Hayatımın her alanında ona ihtiyacım var.

Bu yüzden bana güvenmeyi reddetmesi daha da acı veriyor. Her yalnız uyandığımda, içim biraz daha ölüyor.

Onun da beni benim onu sevdiğim kadar şiddetle sevmesine ihtiyacım var.

BÖLÜM 18

Nico Russo

Askerlerimin gelmeden önce benim için boşalttığı en yakın park yerine çekiyorum ve Serenity'yi saçlarından çekip kendime doğru çekerek ateşli bir öpücük veriyorum.

Aklım buradan hemen uzaklaşmamı, onu omzuma atmamı ve yatağımıza bağlamamı haykırıyor, ama o çok sabırlı davrandı ve onu korumak istesem de, onun güvenini boşa çıkaramam, özellikle de kampüsünün benim binamdan sonra en güvenli yer olduğunu bildiğim için.

On dört gün, o küçük domuzu saklandığı yerden çıkarmak için yeterli bir süre olmalıydı, ama o hala saklanıyor ve bu beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor. Russo bölgesine daha cesur, daha bariz saldırılar eklenince - suçlu ortada yokken - beni öfkeyle dolu bir cinayet serisinden alıkoyan tek şey Serenity.

Beni daha derin bir şekilde tatmazsa ölecekmiş gibi öpüyor. Onun açlığını zevkle izliyor ve dilimle hafifçe dokunarak onu kızdırıyorum, ta ki o hayal kırıklığıyla inleyene kadar. Geri çekilip alt dudağını ısırduğımda dudaklarını büzüyor.

Onu bırakmadan önce şişmiş dudaklarını başparmağımla okşuyorum. Geriye yaslanıyor, parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bana dönmeden önce etrafına bakınıyor.

"Adamlarının burayı incelediğini biliyorum, ama çalışmaya başlamadan önce malzeme dolabından bir şey almam gerekiyor. Benimle gelir misin?"

"Evet," diyorum.

Kapısını açmadan önce bana parlak bir gülümseme atar. Parmaklarımı bileğine dolayarak, o kabul edene kadar bakışlarını tutarım. Kendimi kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu anlayan o, ben

ön tarafa dolaşıp yolcu koltuğuna uzanana kadar koltuğunda kalır. Elimi tutar ve kısa bacakları için adımlarım çok hızlı olduğunda beni yavaşlatır.

Tek kelime etmeden, beni koridordan geçip stüdyoya kadar takip ediyor. Tamircilere okula bağış yaparak ve okulun işbirliği ve sessizliği karşılığında masanın altına biraz daha para ekleyerek ödeme yapmış olsam da, pencereyi ve malzeme dolabının kapısını hasar açısından kontrol ediyorum. Yepyeni eşyalar mevcut dekorla uyumlu olduğu için dikkatimi *mia principessa*'ya veriyorum.

Birkaç kişiyle selamlaştıktan sonra kapalı malzeme dolabının önüne geçer. Derin bir nefes aldıktan sonra kapıyı açar, ışığı yakar ve yüzünde en ufak bir korku belirtisi olmadan ihtiyacı olan şeyi alır, ama bana doğru yürürken floresan ışıklar gözlerinin kenarındaki stres çizgilerini ortaya çıkarır.

Gülümser ve parmak uçlarına yükselerek dudaklarıma hızlıca bir öpücük kondurur. "Aldım," der ve saranla sarılmış bir kil bloğu sallayarak. "Artık artık gidebilirsin."

"Beni öylece kovabileceğini mi sanıyorsun?" diye mırıldanırım.

"Beni bu kadar kolay gönderebileceğini mi sanıyorsun?" diye mırıldanıyorum dudaklarına

Gülümser ve çenesini eğerek bana iffetli bir öpücük verir.

"Evet, sadece bu seferlik."

Kollarımdan cüretkar bir dönüşle, omzunun üzerinden gülümsüyor ve odanın ortasından aşağı doğru yürüdü. Dönmeden önce gözlerinden parıldayan neşe nefesimi kesti.

Lanet olsun, ben bittim.

Onu takip etmeyi düşünüyorum ama onun büyük, ifade dolu gözleriyle bana acı dolu bir şekilde bakması fikrini kaldıramıyorum. Bana göstermekte açıkça isteksiz olmasına rağmen, gizlice yaklaşp heykelini görürsem, onun kalbini kıracağım, bu yüzden topuklarımı döndürüp tek başıma arabama doğru yürüyorum.

İşe dalıp birkaç anlaşmazlığı çözüp tatsız işleri halletmeme rağmen, zihnimin yarısı Serenity'de kalıyor.

O, kaybetmek için fazla cesur, tatlı ve küstah. Altı hafta sonra benim soyadımı alacak ve karım olacak. Onu korumak için her şeyi yaparım. Her şeyi.

"Hey, patron," dedi Ermanno, ben dizüstü bilgisayarımı kapatıp iş günümü bitirmek için ayağa kalktığımda.

"Ne?" diye hırlıyorum.

"Kız kardeşin sevgilinin stüdyosuna gitti, yani onu yolda almaya gerek yok."

Benim sert tavrımı alay etmemesi, onun da benim kadar durumumuzdan rahatsız olduğunu gösteriyor. Son saldırıların arkasındaki olası beyinleri eledikçe, liste daha da rahatsız edici hale geliyor. New York'taki kurucu aileler ve Chicago'daki birkaç büyük balık kaldı.

Liste kısaldıkça durum daha da vahim hale geliyor. Her hamlemi yapmadan önce hesaplamalıyız. Mevcut listede yer alan herhangi biriyle savaşmak felakete yol açar. Her şeyden önce, ailemi korumak en önemli şey.

Ofisimden her zamanki gibi gürültüyle çıkıyorum, ama aklım Serenity'de kalıyor.

Onu kendi ortamında izlemek istiyorum. Gözleri parıldarken ve narin elleri kili istediği gibi şekillendirirken muhteşem görünüyor olmalı. Sanat hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama o, Tanrı'nın yarattığı en güzel şaheser olmalı, çünkü onun işine eğildiğini hayal etmek bile benim aletimi sertleştiriyor.

Trafik beni yavaşlatıyor, ama kız kardeşim ve Serenity binadan çıkmadan önce stüdyosunun önündeki kaldırıma yanaşıyorum, içeri girip onları kafeterya yakınındaki bir masada fısıldaşırken buluyorum. Natalie'nin üç koruması ve Serenity'nin dört koruması yakınlarda dolaşıyor. Başımı sallayarak onlara daha da dağılmaları için işaret veriyorum.

Natalie fısıldamayacağı keser ve beni gördüğü anda Serenity'yi sessizliğe davet eder. Telaşlı ifadelerle ayağa kalkarlar ve ben de konuşmalarını sorarak hepimizi utandırmamaya karar veririm.

Kollarımı Serenity'nin omuzlarına doladım ve onu bırakmadan önce bir öpücük istedim. Natalie, kanaryayı yiyen kedi gibi gülümsedi.

"Vay vay, birkaç hafta ne kadar da fark yaratıyor, değil mi?" diye alay eder ve sahte bir şekilde yere kusar.

"Bu tür şeyleri yapmak için çok yaşlı değil misin?" diye sorarak eğlencemi gizlemeye çalışırım.

"Ağabeyimi kızdırmak için asla yaşlı olmayacağım. Haydi gidelim! Serenity'yi ilk kez elbisesiyle gördüğünde yüzüne bakıp dalga geçmek için sabırsızlanıyorum," diyor gözlerinde şeytani bir ışıltıyla.

Serenity'yi yanıma alıp kolumu omuzlarına doladım ve arabaya doğru yöneldim. Natalie arkada tek başına oturmaktan şikayet ediyordu

, ama nişanlımı yolcu koltuğuna oturtup kapıyı sıkıca kapatıyorum, sonra Natalie'yi arka koltuğa oturtuyorum.

Arka aynaya baktığımda, bakışlarımız kesişir. Serenity öne eğilip radyo kanalını değiştirince gözleri büyür.

"Artık arabada müzik dinliyor musun?" diye soruyor Natalie.

Serenity bir an duraksıyor, sonra dönüp kız kardeşime soruyor.

"Eskiden dinlemiyor muydu?"

"Hayır. Her zaman gergin bir sessizlik olurdu. Klimayı kontrol etmek için elimi uzattığımda bile elime vururdu."

Serenity onaylamayan bir şekilde bana gözlerini kısarak bakar. Kafamı sallar ve gözlerimi yoldan ayırmadan "Sen de torpido gözüne uzanırsan elini vururum" derim.

"Bu evli çiftlerin yaptığı bir şey mi? Ayrıcalıklı muamele mi?" Natalie, arka aynaya baktığımda onun ergenlik çağındaki halini görmeyi beklediğim kadar tavrılı bir şekilde sorar.

"Evet. Sadece karım radyoma dokunabilir."

Bir an Serenity ile benim aramda bakışlarını gezdirdikten sonra Natalie başını sallar ve arkalarına yaslanır.

"Onaylıyorum. Devam et, Serenity. Onu kısa sürede evcilleştireceksin, tıpkı tahmin ettiğim gibi."

Serenity, şaşkınlığını gizlemek için eliyle ağzını kapatarak öksürür, ama sonunda pes eder ve gözyaşları akacak kadar kahkahalarla güler.

"Makyaj sanatçısı çok kızacak. Yüzüm lekelerle dolu," diye sakinleştikten sonra söyler.

Neyi bu kadar komik bulduğunu açıklamaktan açıkça kaçındığı için kaşlarımı kaldırırm, ama o vizörünü açar ve gözlerini yansımasına dikerek gözyaşlarını siler.

"Eh, deneme sürüşleri bunun için var, değil mi? En kötü senaryoya hazırlanmak için?" Natalie cevaplar.

Düğün elbisesi dükkanına park ediyorum ve sağ kolumda Serenity'yi, sol kolumda Natalie'yi tutuyorum. Görevliler Serenity'nin tek başına geri dönmesini ısrar ediyorlar, ama Ermanno'nun biz içeri girerken orayı boşaltıp arka kapıdan çıktığını bilmeme rağmen giyinme odasını kontrol ediyorum. Serenity'ye ateşli bir öpücük veriyorum ve onu tüm operasyondan sorumlu, sert bakışlı kadının bakımına bırakıyorum.

Natalie kanepenin uzak tarafına oturur ve ben arkanıza yaslanırken bir fincan çayı kabul eder.

"Bu genellikle ne kadar sürer?" diye soruyorum.

Gözlerini devirir ve çay fincanını tıkırdatarak masaya koyar.

"Şimdiden sıkıldın mı?"

Omuz silkiyorum. O iç çekiyor.

"Mükemmelliği aceleye getiremezsin. Ayrıca, bu ilk prova. Sabırlı ol, olur mu?"

Telefonumu uyluğuma dayayıp parmaklarımla kaldırıyorum, sonra döndürüp tekrar bırakıyorum. Natalie benim kıpır kıpır halimi görüp başını sallıyor.

"Gitmen gereken başka bir yer var mı?" Onun keskin sesi beni gülümsetir.

"Hiç de değil. *Neredeyse* tam da olmak istediğim yerdeyim," derim, gözlerimi giyinme odasının kapısına dikerek.

"Vay canına, durumun *gerçekten* kötü, değil mi ağabey?" der, en iğrenç maço erkek taklidiyle. Kaşlarımı kaldırıp onun bakışlarına karşılık veririm. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baştan aşağı süzer.

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum. Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Serenity'ye sıırıslıklam aşırıksın, değil mi?"

Bu itiraf beni şaşırtmamalı, ama bu sözleri yüksek sesle duymak içimde o kadar derin bir yankı uyandırıyor ki, daha önce hiç böyle düşünmediğime inanamıyorum.

"Öyleyim."

İtiraf dudaklarımdan kolayca dökülür. Natalie gülümser ve kanepeye geri kıvrılır.

"O senden çok daha iyisini bulabilir, ama yine de seni seviyor gibi görünüyor, bu yüzden ikiniz için de mutluyum."

Telefonumla oynamayı bırakıp, onun sözlerini düşünürüm ve sonra eğilip saçlarını okşarım.

"Teşekkürler, Natalie."

O çığlık atar ve beni itip aynaya koşarak buklelerini düzeltir.

Öne eğilip dirseklerimi dizlerime dayadım ve onun dikkatini çektim.

O hareketsiz kalır ve aynada benim bakışlarımla karşılaşır. "Onu güvende tutmama yardım etmen gerekiyor."

Sesimi alçak ve ciddi tutuyorum.

O da aynı derecede sessiz bir sesle cevap verir.

"Ailenin güvenliğini artırdığını fark ettim. Bir şey mi oldu?"

Onun bakışlarını karşılayarak cevap verdiğimde, başını sallar ve "Camilla'nın kazası aslında kaza değildi, değil mi?" diye sorar.

"Öyle olup olmadığı önemli değil. Serenity zarar görmemeli," diyorum. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Onun yanında kal. Okuldan eve giderken bile tek başına hiçbir yere gitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyorum.

Anlayışla başını sallaması göğsümdeki düğümü gevşetir ve heyecanımı ortaya çıkarır.

Hayatımızın geri kalanında yasal olarak birbirimize bağlanacağımız gün giyeceği gelinlikle gelecekteki gelinimi ilk kez göreceğim anı beklerken heyecanım artar.

Beni hayal kırıklığına uğratmaz. Görevliler siyah perdeyi çekip onu küçük bir platformda dururken ortaya çıkardıklarında, kalbim durur. Onun günahkar silueti tek başına beni öldürebilir, ama elbisenin zarif kesimi ve narin dantel kumaşı onun kadınsı mükemmelliğini vurgular. Zaten oturuyor olmasaydım, dizlerimin üzerine çöküp Tanrı'ya ondan daha fazlasını vermesi için dua ederdim.

O muhteşem, ama şekilsiz bir çuval giyse bile, gözlerinde parıldayan neşe ve heyecan beni tatmin ederdi.

Aklım kirli düşüncelerle doluyor. Straplez elbisesinin altında sütyen giydiğini sanmıyorum ve bacaklarının üzerindeki kat kat kumaşları beline toplayıp eğlenmek çok hoş olurdu. Gevşek bukleleri başını çevrelerken, benim sikim onun amına girip çıkarken, yerde uzanmış hali muhteşem görünürdü.

Boğazımı temizlerim ve kanepede yer değiştirerek durumumu gizlerim.

Natalie'nin heyecanlı sohbeti arasında, Serenity'nin gözlerine bakıyorum, dirseğimi kol dayama yerine koyuyorum ve ona bakarken parmak eklemlerimi ısıyorum. Kızarıyor. Onun mükemmelliğine bakmaktan ve beyaz kumaşın etrafında dalgalandığı tutku dolu anlarını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Natalie bana cevap vermemi söylediğinde, sadece üç kelimeye ihtiyacım var. "Sen mükemmelsin, *principessa*."

Serenity'nin gözleri yumuşar. Benim penisim çelik gibi sertleşir.

Perdeler kapandıktan sonra uzun süre pantolonumun dikişleriyle boğuşuyorum ve Serenity normal kıyafetleriyle ortaya çıktıktan sonra, onun ruhani güzelliğine vücudumun verdiği tepkiyle başa çıkmak için fazladan bir dakikaya ihtiyacım oluyor.

Gecenin geri kalanı bulanık bir şekilde geçer. Sevdığım kadından başka hiçbir şeyin varlığı yok gibidir.

Bu gerçeği kendime defalarca tekrarlıyorum. Serenity

Vivaldi'yi seviyorum.

O benim. Benim gelinim. Benim tek ve biricik aşkım. *Mia*

principessa. Serenity Vivaldi hayatımın aşkı.

Onu yaşadığımız acımasız dünyadan korumak için çaresizce çabalıyorum, ama zaman geçtikçe ve düşmanlarım elimden kaçmaya devam ettikçe içimde büyüyen korku dayanılmaz hale geliyor.

Kabuslarım daha da kötüleşiyor.

Serenity'yi seviyorum. Ona ihtiyacım var. Onu

kaybedemem. Ama sezgilerim asla yanılmaz.

O tehlikede.

BÖLÜM 19

Serenity Vivaldi

ELİM YANIMDA SADECE SOĞUK çarşaf¹ bulduğunda, kollarımı kendime doluyorum ve dönüp yatıyorum. Ne yaparsam yapayım, gecelerimiz ne kadar muhteşem olursa olsun, her zaman yalnız uyanıyorum.

Nico birkaç gündür sabahları yokluğunu saklamaya çalışmıyor, ama nedenini sorduğumda beni öpücüklerle ya da yemekle oyalıyor ya da işiyle ilgili saçma bahaneler uyduruyor. Ellerimi yüzüme sürer ve derin bir nefes alırım.

Adil davranmıyorum. Onun işi hiç de saçma değil. Sabahları onun yakınlığını arzulamam tamamen bencilce.

Ama kendimi bunun aksini söylemeye ikna etmeye çalışsam da, bu acı veriyor.

Oturup bacaklarımı yere sallıyorum, ama odanın dönmesiyle yumruklarımı yorgana sıkıştırıp oturmaya devam ediyorum. Son birkaç haftanın stresi rastgele beni yakalamaya devam ediyor.

Dün, aç karnına çok fazla kahve içtiğim için neredeyse öğle yemeğimi kusuyordum.

Ondan önceki gün ise burnumdan garip bir koku çıkıyordu.

Üç gün önce, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim ve ilham perimin tünel görüşünden çıkmadan önce dokuz saat boyunca heykelimin üzerinde eğildim. Çok hızlı ayağa kalktım ve hayatımda ilk kez bayıldım. Öğretmenim yanağıma dokunup adımı söylediğinde sınıf arkadaşlarımın bana bakarken uyandığım utancını asla unutamayacağım.

Nico'ya söylemedim ve asla söylemeyeceğim. Söylersem, şüphesiz stüdyonun arkasına bir goril oturtmasını isteyecektir.

Mide bulantısı beni sarmış durumda, ama geçene kadar burnumdan nefes alıyorum. Başım dönmeyi bırakıyor. Yatağımın başucundaki su şişesini açıp birkaç yudum alıyorum ve yavaşça ayağa kalkıyorum. Kusma

ve bayılma hissi geçince, banyoya sendeleyerek girip yüzüme soğuk su serperek kendime gelene kadar duruyorum. Yüzümü havluyla kuruladıktan sonra diş fırçamı ve diş macunumu alıyorum ama tüpün boş olduğunu görüyorum. Çöp kutusuna atıp lavabonun altındaki dolabı açıyorum. Yeni diş macunu almak için uzandığımda, arkaya sıkıştırılmış tampon kutusu gözüme çarpıyor. Kalbim hızla atıyor.

Alaycı bir şekilde dolabı kapatıyorum. Diş fırçama diş macunu sürüyorum. Aptalca tepkime gülümsüyorum. Diş fırçamı ağzıma sokup diş macununu tezgahın üzerine atıyorum. Dişlerimi fırçalamaya başlıyorum. Ağzımdan beyaz köpük çıkınca duruyorum.

Aklımdan tarihler geçiyor.

Düğünümüze iki aydan az bir süre kaldı. Camilla'nın yerini alacağımı öğreneli sadece dokuz hafta oldu.

Sekiz hafta önce Nico Russo'ya bekaretimi kaybettim.

Sekiz hafta. Kanama olmadı.

Siktir.

Baş dönmesi. Mide bulantısı. Kokulara karşı hassasiyet. Hayır. Bunu yapmayacağım.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi fırçalamayı bitiriyorum, ama öfkem diş etlerimin kanamasına neden oluyor. Lavaboya tükürdüğümde diş macunu pembe lekelerle doluyor.

Diş etlerinde hassasiyet mi? Bu da başka bir işaret mi?

Kalbim kulaklarımda çarpıyor. Banyoyu arıyorum ama ihtiyacım olan şeyi bulamıyorum, bu yüzden avuç içlerimi gözlerimin üzerine bastırıp kendimi normal nefes almaya zorluyorum. Küçük bir panik atak önlendi, giyiniyorum ve normal sabah rutinimi yapıyorum, sonra dolabımın köşesine saklanıp Natalie'yi arıyorum. Garip bir anın ardından, isteğimi pat diye söylüyorum.

Nico bana asla tek başıma eczaneye girip ihtiyacım olan şeyi gizlice satın alma özgürlüğü vermez. *Eğer* bunu gizli tutabilirse, o benim en iyi seçeneğim.

Heyecanla çılgık atıyor, ama onu susturup ricamı fısıldıyorum. Sonunda sakinleşince kabul ediyor ve kampüste öğle yemeğinde buluşmaya söz veriyor.

Telefonu kapatıp birkaç derin nefes alıyorum ve sonra mutfakta Nico'nun yanına gidiyorum. Hafif bir kahvaltının ardından, heykelim üzerinde çalışmak istediğim bahanesiyle onu aceleyle daireden çıkarırım ve stüdyoya vardığımda, telefonum çalana kadar kendimi kil şekillendirmeye kaptırarak kendimi şaşırtırım. Ellerimi önlüğümle silip, sınıfın arkasındaki lavaboya giderken Nat'in aramasına cevap veririm. Beni koridorda bekleyeceğini söyler.

Her zamanki merhaba kucaklaşmamızın bahanesiyle, bana testi uzatır. Onu çantama koyup, korumama sinirli bir şekilde el sallarım. Tuvalet kabinlerini kontrol ettikten sonra bana girme izni verir. Natalie koridorda bekliyor. Engelli kabinine koşar, çubuğa işer, onu kılıfına geri koyar ve küçük rafa ters olarak yerleştiririm. Sinirden, kutuda kalan iki testi de kullanır, ilk testin yanına yerleştirir, telefonumdaki zamanlayıcıyı başlatır

ve sabırsızlıkla bacağımla sallıyorum.

Tuvalette sonuçları bekleyemeyeceğime karar verip, kağıt alıp kendimi temizledim, kıyafetlerimi düzelttim ve ellerimi yıkadım, sonra kabinde bir ileri bir geri yürümeye başladım.

Zamanlayıcı çalışıyor.

İlk testi kontrol ettim. İkincisini. Üçüncüsünü.

Pozitif. Üçü de.

Hamileyim.

Duvara yaslanıp, şok içinde bile tuvalet zeminine oturmak istemediğim için popom yerden birkaç santim yukarıda asılı kalıyorum.

Bu gerçek olamaz. Halüsinasyon görüyorum.

Testleri kılıflarına geri koyup, duvardaki küçük boş kahverengi torbaya atıyorum ve çantama koyuyorum.

Koridora çıktığımda Natalie telefonundan başını kaldırıyor. Omuz silkiyorum, tüm gücümle inkâr etmeye çalışıyorum ve onu kafeteryaya götürüyorum. Her zamanki masamıza oturuyoruz ve birkaç saniyelik garip bir sessizliğin ardından rahat bir sohbete başlıyoruz. Ben bakmadığımı sandığımda bana endişeli bakışlar atıyor ama sandığı kadar kurnaz değil.

Tabağımdaki neredeyse her şeyi bitiriyorum ama kahvem yarısını fincanımda bırakıyorum. Natalie öğle yemeğini bitirmesini beklerken, tırnaklarımın altındaki kili kurcalıyorum.

Sanatıma geri dönme isteği içimde yükseliyor. Natalie gülümsüyor ve kendi işine dönmek için mazeret uyduruyor, biz de vedalaşıyoruz — o benim zihnimi okumaya çalışırken uzun bir kucaklaşma ile, ama ben düşüncelerimi boş bırakıyorum — ve o ayrılır ayrılmaz doğrudan istasyonuma gidiyorum. Birkaç saat boyunca, ellerimdeki kil dışında her şey kayboluyor ve başka bir parça tam istediğim yere oturduğunda memnuniyetle gülümsüyorum. Geri adım atıp titrek bir nefes alıyorum.

Mükemmel değil, ama bunu Nico ile paylaşmak için canım yanıyor. Anlamayabilir, hatta umursamayabilir, ama hayatımda ilk kez, ona göstermek istiyorum.

benim için önemli olan birine çalışmak. Sinirli

bir enerji içimi kaplıyor.

Belki bugün olmaz. Sistemimi zaten yeterince şok ettim.

Şakaklarımda ağrı hissediyorum ve başım dönüyor. Seyahat kupamdan biraz su içiyorum, tabureme oturuyorum ve telefonumu çıkarıyorum.

Nico iki saat daha işten çıkmayacak, ama normalde rahatlatıcı olan stüdyonun sesleri sinirlerimi bozduğu için, hayal kırıklığıyla dişlerimi gıcırdatıyorum ve baş ağrım daha da şiddetleniyor. Ellerimi yıkıyorum, önlüğümü asıyorum ve telefonumu çantama koyuyorum.

Kahverengi kağıt torba benimle alay ediyor. Baş ağrım şiddetleniyor. Suyu alıp stüdyodaki birkaç sınıf arkadaşşıma veda ediyorum ve salona çıkıyorum.

Marcello ayağa kalkar.

Beni izlemeye başladığından beri ilk kez, ona bir ricada bulunmak için yaklaşıyorum.

"Beni eve götürebilir misin? Kendimi pek iyi hissetmiyorum." "Tabii ki, patron hanım. Patron biliyor mu?" "Arabada ararım."

"Bir şey mi oldu?" diye sorar ve arkamdaki stüdyo kapısına bakmak için eğilir.

"Hayır, sadece biraz uyumam lazım," diyorum.

Çıkışa doğru sürünerek ilerlerken, tereddüt etmeden peşimden gelir.

Daha önce hiç binmediğim bir arabaya biniyorum, ama Nico'nun çevremdeki olaylardan habersiz olduğum için beni azarladığı ilk günden beri şoförü tanıyorum. Marcello kapımı kapatıp yolcu koltuğuna oturduktan sonra, başımı koltuk başlığına yaslayıp, Nico'yu aramadan önce kendimi toplamak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu hissediyorum.

Aramayı yaptığımda, ilk çalınıştta cevap verdi. Şoför park yerinden çıkıp yola girdi.

"Hey, *principessa*, her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda," diyorum, boğazımdaki duyguları temizlemeden önce, "ama yorgunum, bu yüzden stüdyodan ayrılıyoruz."

"Marcello ile arabada mısınız?"

"Evet, ve büyük burunlu şoför," arka aynadan ona özür dilerim. O sadece gülümser ve yola odaklanır. Bakışlarımı tavana çevirir ve Nico sormadan önce plaka numarasını söylerim.

"Aferin kızım. Kendini kötü mü hissediyorsun?"

"Hayır, sadece yorgunum, ama şey..." Ona ne söyleyeceğimi düşünürken hat sessizleşir. "Bu akşam eve erken gelebilir misin?"

Hemen cevap vermediğinde kalbim sıkışır ve hayal kırıklığımı gizlemek için acele ederim.

"Merak etme, ben..." "Ne oldu

Serenity?" "Hiçbir şey, sadece..."

"Bana yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum!"

"O zaman seni rahatsız eden şeyi söyle."

"Yarın sabah sana heykelimi göstermek istiyorum."

İtirafım o kadar çaresizce patlar ki, aklımı kaçırdığımı düşünürüm. Muhtemelen kaçırdığımı fark edince, yüzümü ellerimin arasına gömerim. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, onun boğuk sesi hattın diğer ucunda yankılanır.

"Ger

çekt "Gerçekten mi?"

en Boğazımı temizleyip başımı kaldırıyorum.

mi?" "Evet, gerçekten."

"Onur duydum, *principessa*," diyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve duygularımın dalgalarına kapılıyorum.

"Aslında sana söylemek istediğim başka bir şey daha var, ama telefonda değil . Sorun değil, eğer..." Marcello'nun bağırması sözümü keser. Sürücü direksiyonu o kadar sert çevirir ki kafam cama çarpar.

Bir kadın çığlık atar - ben, fark ederim - metal çarpışır ve dünya tersine döner. Nico'nun sesi, tiz ve küçük, araba tekrar yuvarlanırken etrafımda yankılanır. Başka bir araba bizimkine çarptığında tüm vücudumu acı kaplar ve bir an için, mutluluk verici bir hiçliğe kayarım.

Gerçekliğe döndüğümde kendimi bir kabusun içinde buluyorum. Ön cam kanla kaplı ve kan, gösterge panelinden tavana damlıyor. İki ceset önümde hareketsizce asılı duruyor. Kollarım başımın üzerinde sallanıyor. Gözlerimi kırıyorum. Her şey bulanık ama kendimi hareket etmeye zorluyorum. Kemerimi çözmeye çalışıyorum, sadece kemerimin kalça kemiklerime batmasının acısını dindirmek için odaklanıyorum ve sonunda kemeri çözdüğümde baş aşağı asılı olduğumu anlıyorum. Arabanın tavanına çarptığımda acı içinde inliyorum.

Nico bana bağırıyor. Ona uzanıyorum.

Eller ayak bileklerimi kavrar ve beni parçalanmış camdan dışarı çeker. Çantamın içeriği enkazın üzerine dağılır.

Uyuşmuş parmaklarımla kırık telefonumu sıkıca tutuyorum ve ayak bileklerimden ellerini tekmeliyorum, dost mu düşman mı olduklarını umursamadan. Anılar zihnimde parıldıyor. Babamın merdivenlerden yukarı taşıdığı kız kardeşimin gevşek vücudu. Bandajlarla kaplı Natalie'nin bebek vücudu. Hastane yatağının kenarından sarkan Nico'nun eli.

Daha fazla el beni devirmeden önce telefonumu sütyenime sokuyorum.

"Bana dokunmayın!" diye bağıryorum.

"O kaltağı minibüse bindirin."

Tanıdık ses beni malzeme odasına geri götürürken boğazıma kusmuk yükselir. Başımı çevirip kusarım.

Ralf.

Acımasız eller beni betondan kaldırıp boş bir kargo minibüsünün arkasına atıyor. Sarışın, yüzü dövmelemlerle kaplı iri yarı bir adam üstüme oturup nefesimi kesiyor, bileklerimi birbirine bağlayıp ayak bileklerime uzanıyor. İki adam daha araca atlayıp kapıyı kapatıyor.

Şok ve acı içinde kalbim Nico'yu çağırıyor, ama sütyenimin içine sıkıştırdığım telefon sessiz kalıyor — muhtemelen bozulmuştur, yıpranmış zihnim böyle diyor.

Ama belki de kırılmamıştır. Nico çığlığını duyduysa, muhtemelen sesi kapatmıştır.

O akıllıdır. Ve hızlıdır.

Beni kurtarabilecek biri varsa, o da odur. O, New York'un en acımasız, en güçlü adamıdır. Beni kurtarmaya gelecektir. Ben iyi olacağım.

Bir parçam uyanık kalmamı istese de, bilinçsizliğe kayıyorum.

BÖLÜM 20

Nico Russo

Frenlere bastığımda lastiklerim gıcırdadı. Arabayı park ettim, dışarı atladım ve kazanın olduğu yere kadar koştum.

Ters dönmüş arabanın yanında durduğumda geçmiş ve şimdiki zaman çarpışır. Sessiz moduna aldığım telefonu kulağıma yapıştırmış, Serenity'nin burada olmadığını bilerek dizlerimin üzerine çöküyorum, ama Natalie'nin minik kollarının araba koltuğundan sarkmış olduğunu göreceğimden korkuyorum.

Boş arka koltuk hem içimi rahatlatıyor hem de dehşete düşürüyor. Serenity'nin öldüğünü anladığım halde ona sesleniyorum.

Telefonu yanındadır. Hala benim telefonumla görüşme halindedir. Hoparlörden boğuk sesler gelse de telefonumu kulağımdan kaldırmayı reddediyorum.

Tökezleyerek uzaklaşırken, ayağım onun çantasının askısına takılır. Çantanın üstünden yarısı dışarı sarkan kahverengi çanta içindekileri dökülür. İnanamadan bakakalırım, sonra çömelir ve yerden beyaz çubukları alırım.

O hamile. *Mia principessa* benim bebeğimi taşıyor. Serenity benim çocuğumu doğuracak.

Sevdiğim kadın, en savunmasız olduğu anda düşmanlarımın elinde.

Soğuk bir öfke paniğimi silip süpürüyor.

Dönüp arabama doğru yürüyorum. Ermanno yarı yolda bana yetişiyor.

"Telefonunu takip et. Onunla konuşuyorum ama hiçbir şey anlayamıyorum," derim ve sürücü koltuğuna otururum.

O da yolcu koltuğuna sıkışarak telefonunu çıkarır ve kapıyı çarpar.

"*Mia famiglia*'ya çift güvenlik. Bunu gizli tut."

Parmakları telefon ekranında uçar. Aramayı arabanın hoparlörlerine aktarır ve lastikler asfaltta kayacak kadar sert bir şekilde gaza basarım.

"En iyi yirmi askerimizi peşine tak. Yedek olarak yüz tane daha topla."

Cebinden ikinci bir telefon çıkarır, ilkinin Serenity'nin konumunu gösteren kırmızı noktayı görebileceğim şekilde bardaklıkta bırakır ve elindeki telefonla saldırımızı koordine etmeye başlar. Ceketimin kollarını çıkarır ve yoğun caddelerde zikzaklar çizerek arka koltuğa atarım. Orta konsolu açtıktan sonra, sahte tabanı yırtıp çıkarırım.

"Ne pahasına olursa olsun gelinimi eve getirin," derim ve gizli bölmeden iki dolu tabanca bulunan ince göğüs kemerini çıkarırım.

"Hepsini öldürün," diye bağıriyorum, bir kamyonetten kaçarken kaldırıma atlayıp kaldırımdan geçiyorum. Yayalar yolumdan çekiliyor. Yola geri dönüp kollarımı kemere geçiriyorum.

"Öyle yapacağız patron," diye söz veriyor Ermanno.

Eldiven kutusunu işaret ediyorum. O da kutuyu açıp arka paneli çıkarıyor ve bıçakları bana uzatıyor. Onları vücudumda sakladığım koleksiyona ekliyorum.

Küçük kırmızı nokta hareket etmeye devam ediyor. Onlar şehrin daha az kalabalık olan dış kesimlerine ulaştıklarında, ben de hızlanıyorum. Telefonunun mikrofona çarpan kumaşın sert sesi, arabamın hoparlörlerinden yankılanıyor. Serenity inliyor. Duyularım keskinleşiyor.

Trafik ışığını geçiyorum ve bir minibüse çarpmaktan kıl payı kurtuluyorum. Hiç suçluluk duymuyorum. Serenity'yi kurtarmaktan başka hiçbir şeyin önemi yok. Önümde bir taksi çıkıyor. Direksiyonu kırıp iki motosikletin arasından geçiyorum, sonra başka bir ışığı geçip bir köşeyi kayarak dönüyorum.

Bir kahve dükkanından çıkan bir grup polis komik bir şekilde iki kez bakar, ama plakamı okuduktan sonra hiçbir arabalarına koşmaz.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve yoğun caddeleri geride bırakarak yavaşça yaklaşıyorum. Ana yoldan sapıyorlar. Üç siyah SUV birden ortaya çıkıp beni kuşatınca küfrediyorum.

Ermanno camını indirir, kolunu dışarı çıkarır ve arka koltuktaki adam silahını ateşlemeden onu öldürür. Hızlı bir nişan değişikliğiyle, birkaç isabetli kurşunla ön sürücü tarafındaki lastiği patlatır. Gaz pedalına basarak aracı yerden kaldırırım ve sürücü kontrolü kaybettiğinde araçtan kaçırım.

Önümüzdeki SUV'nin arkasından iki pislik tüfeği ile dışarı eğiliyor. Direksiyonu çeviriyorum. Sürücü benim hareketimi taklit ediyor. Frenlere basıyorum, direksiyonu ters yöne çeviriyorum ve gaza basıyorum.

Üçüncü araç buna tepki olarak yön değiştirir ve diğer SUV'nin arka tamponuna çarpar. Ön tamponumla onların arka lastiğinin arkasındaki boşluğa çarparım. Araçlar döner. İki aptal ikinci araçtan düşer ve üçüncü aracın altında kaybolur.

Dönen araçları önlemek için geniş bir dönüş yapıyorum, onlar devrilip yuvarlanırken arkamızda parçalanmış parçalar bırakıyorlar.

Sadece bir araçla daha uğraşmam gerektiğinden, bunu Ermanno'ya bırakıp küçük kırmızı noktanın konumunu kontrol ediyorum ve tam zamanında onların şehir sınırları dışındaki sanayi parkına doğru gittiğini görüyorum.

Aynam alevlerle doldu. Ermanno son SUV'yi nasıl halletti bilmiyorum, ama artık bizi takip etmeyecekler.

Serenity'nin çığlıkları hoparlörlerden yankılanıyor ve kavga ederken telefonu kumaşın içinde hışırdayarak ses çıkarıyor. Telefonu kıyafetlerinin içine saklamış olmalı.

Endüstri parkının kapısını kırıp geçiyorum ve bizim geldiğimizi bilmelerine ve destek almamamıza rağmen, devasa arazide Serenity'ye doğru koşuyorum.

Tek bir siyah minibüs, açık çift kapının birkaç metre uzağında duruyor. Serenity, iki adam onu araçtan çıkarırken mücadele ediyor.

İki bina arasından bir kamyon aniden çıkıyor ve arabamın arka sürücü tarafına çarpıyor. Daha büyük araç bizim arabayı binaya çarptığında, metal gürültüsü ve cam kırılma sesi kulakları sağır eden bir patlama gibi duyuluyor. Acı içimi kaplıyor ve yüzüme ve omuzlarıma şarapnel parçaları yağıyor, ama arabamın ön kısmı Ermanno ve benim ezilip patlamamızı önleyecek kadar sağlam kalıyor.

Kapımın açılmayacağını anlayınca, direksiyonun üzerinden kıvrılarak kırık ön camdan dışarı çıkarım. Minibüs ile bina arasındaki dört haydut, benim ölmediğimi fark edince kurşunlar yanımdan vızıldayarak geçer.

Serenity'nin çığlığı stereo olarak duyulur — hem açık çift kapıdan hem de arabamın hoparlörlerinden yankılanır — ben de ileri doğru ilerlerim ve binaya en yakın olan adamı içeri girmeden vururum. Yanındaki adamın üzerine kırmızı lekeler sıçrar. Tetiği birkaç kez daha çekerim ve kalan üç haydutun binaya girmesini engellerim. İkisi çığlık atar ve yanlarını tutar.

Minibüsün sürücüsü şanslı bir atış yapınca uyluklarımdan beyaz sıcak bir acı geçer, ama bakmadan da bunun yüzeysel bir yara olduğunu biliyorum.

Ermanno, minibüsün ve kamyonun sürücülerini vururken arkamda tabancasının sesi duyulur.

Kınından en uzun bıçağımı çıkarır ve üzerinde en az bir delik olmayan tek adama doğru son birkaç adımımı atarım. Bıçağı yan tarafımı sıyrır. Benimki ise onun boynuna saplanır. Parmaklarının arasından kırmızı kan fişkirirken, yere yığılır.

Son iki mermimi, yan yatmış ve bağırsak yarısından kan kaybeden adama ates ediyorum. O sırada adam ceketinden başka bir silah çıkarıyor. Boş silahım yere düşerken, göğüs kemerimden ikinci silahı çıkarıyorum. Durumun ne kadar tehlikeli olduğunu farkında olarak binaya giriyorum ve karanlığa rağmen, bana pusu kurmak için bekleyen adamları birkaç sert hareketle alt ediyorum. Net bir görüş olmadan tetiği çekip Serenity'ye zarar vermeyi istemediğim için, tabancamı kesici bir silah olarak kullanıyorum ve bıçağımla önemli yerleri kesiyorum. Deponun içine doğru ilerlerken, dört adam kapının hemen içinde hareketsiz yatıyor.

Arkadan gelen sessizlik beni korkutuyor, ama Ermanno arkamda bıraktığım kaçakları tek tek avlarken bana destek ekibinin yolda olduğunu söylüyor.

Dikkatli veya gizli davranmaya gerek yok, bu yüzden raf sıralarının arasında ilerleyerek beni gafil avlayabileceklerini sanan üç *stronzo*'yu ortadan kaldırıyorum, ama son raf sırasını geçince duruyorum.

Serenity, yarım düzine adamla çevrili bir sandalyede oturuyor. Hepsi silahlı. Aptal bir herif, elini Serenity'nin saçına koymuş, bıçağını boğazına dayamış. Bağlı bilekleri kucığında duran Serenity, onu itebilir, ama yapmıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Dünya kayboluyor. Yaralı dudağından ağzına kan akıyor, kir ve kırık camdan kaynaklanan küçük kesiklerle kaplı olmasına rağmen, hala dünyadaki en güzel kadın. Bakışlarındaki korku ruhumdaki vahşi canavarı öfkeliendiriyor, ama o dikkatini uyarı olarak acil çıkışa çevirdiğinde gurur beni kaplıyor.

Korkmuş, ama korkakça davranmıyor. Bağlanmış, ağzı tıkanmış, düşmanlarla çevrili ve boğazına bıçak dayalı olmasına rağmen, onu kurtarabileceğime olan güveni ve inancı, çevresinde olup bitenlerin farkında kalması ve en kötüsüne hazırlıklı olması için ona yeterli güveni veriyor.

Gözleri öfkeyle yanıyor. Acil çıkışa bir kez daha bakışını çevirince, onu olabildiğince sakın tutmam ve çift kapının arkasında tehlike olduğunu söylediği için onu ödüllendirmem gerektiğini anlayarak hafifçe başımı sallıyorum.

ve çift kapının arkasında tehlike olduğunu söylediği için onu ödüllendiriyorum.

Ermanno bana katılır. Daha önce hiç görmediğim altı adamla karşı karşıya geldiğimizde, gerginlik havayı doldurur. Siyah pantolonları, uzun kollu gömlekleri ve şapkaları, olabilecek dövmelerini veya işaretlerini gizler, bu yüzden herhangi bir aile, klan veya çeteden olabilirler. Aslında, sadece ikisi aynı ırktan olduğu için, hepsi farklı ailelerden geliyor gibi görünüyor.

"Silahlarınızı bırakın, yoksa *biriniz çok fena ölecek*," diyor onu bıçakla tehdit eden Hispanik adam.

Adam kadının başını geriye doğru çekince kadın tıslar. Burun delikleri genişler ve gözlerinde nefret parlar.

Tereddüt etmeden tabancamı ve bıçağımı bir kenara atıyorum. Ermanno'nun tabancası da benimkine katılıyor. Serenity, solundaki adamın elindeki tüfeğe bakıyor. Adam ayakta, Serenity ise oturuyor, bu yüzden tüfeğin kabzası Serenity'nin burnu hizasında. Serenity bakışlarını tekrar yüzüme çevirdiğinde, başımı hafifçe sallıyorum.

Aceleci davranmasa iyi olur, ve onların silahlarına uzanmak kesinlikle bu kategoriye girer.

"Hayır dostum, biz *aptal* değiliz. *Bütün* silahlarınızı verin," diye talep eder.

Lider olduğu varsayılan adam, diğerleri üzerinde pek bir otoriteye sahip görünmüyor. Üçü ona güvensiz bakışlar atıyor. Ermanno'nun çenesini eğmesi, onun da aralarında aynı uyumsuzluğu gördüğünü gösteriyor.

Kemerimden bıçağı çıkarıp ayak parmağımın yanına bırakıyorum ve belimin arkasına uzanıyorum. Bana en yakın olan adam, muhtemelen dün annesinin memesini emmeyi bırakmış kızıl saçlı bir adam, rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. Ermanno'nun bıçağı betona düşüyor. Kemerimden hançeri çıkarıp topuklarımın yanına bırakıyorum, ama tabancayı belimin arkasında bırakıyorum.

Serenity'nin kafasının yanında tüfeği tutan kısa boylu, tıknaz adam acil çıkışa bakınca, şüphelerimi doğrular.

Bu uyumsuz grup şu anda Serenity için en büyük tehdit olabilir, ama asıl mesele onlar değil.

Pantolonumun paçasını çekip ayak bileğimdeki bıçağı göstererek sorgulayan bir bakışla kaşlarımı kaldırıyorum. Ermanno, ellerini omuz hizasına kaldırmadan önce ayaklarımızın dibine bir bıçak daha atıyor.

Serenity'nin gözlerine bakıp yere bir bakış attım, işler sarpa sararsa sandalyeden yuvarlanmasını sessizce işaret ettim. Göz bebekleri küçüldü ve pislik herif saçlarını çekiştirirken yüzünü buruşturdu, ama hafifçe başını salladı.

"Daha var mı, *cabrón*?" diye sorar onu esir alan adam Ermanno'ya.

Ermanno başını sallar.

"Siz ikiniz, onları kontrol edin," der.

Yapabileceği en aptalca hareketi yaparak, hangi adamların öne çıkması gerektiğini belirtmek için Serenity'nin boğazından bıçağı kaldırır.

Ermanno ve ben aynı anda saldırırız. Sırtımın altından tabancamı çıkarır ve Hispanik adamın kafasına iki kurşun sıkarken, Ermanno Serenity'nin diğer tarafındaki adamı vurur. Serenity eğilir ve yere yuvarlanır, onların çırpınan uzuvlarından kıl payı kurtulur. İleri atılırız ve bize en yakın olan ikisini yere sereriz, sonra kalan serserilere nişan alırız.

Omzumdan bir kurşun geçer. Tetiği tekrar çekerek bana ateş eden adamı öldürür ve Serenity'ye doğru koşarım.

Dışarıdan bağırırlar ve silah sesleri geliyor. Acil çıkış kapısı açılıyor.

Duvarlardan kurşunlar sekerken, öne atılıp Serenity'nin üzerine atlarım. O, altımda homurdanır ve kıvrılır, ama hala tehlikenin ortasında olmamıza rağmen, içimi bir rahatlama kaplar. Ayak bileğimdeki kınından bıçağı çıkarır ve bileklerindeki ipi keserim, sonra parmaklarını kının sapına dolarım.

"Önce ayak bileklerini serbest bırak," diye bağırırım.

O başını sallayınca, iç ayak bileğimden ikinci bir bıçak çekerim ve düşen adamın tüfeğine uzanırım. O bir top gibi kıvrılır, ipi keser ve bağlarından kurtulmak için bacaklarını tekmeler, sonra ağzındaki tıkaçlara uzanır.

"Aferin kızım," derim, adamın kemerinden bir tabanca kapıp odaya koşan aptallara ateş açarım.

Ermanno ve ben ilk birkaç askeri indirirken, sonraki dalga sanki odada değilmişiz gibi geçip gider. Rafların diğer tarafından yankılanan seslere bakılırsa, ikinci yedek ekibimiz

—birincisi binanın arkasında bekleyen saldırı gücünü biçtiği için—ön kapıdan içeri dalar. Birkaç yarı yetenekli asker rafların arasına saklanınca bir çatışma başlar.

Serenity'yi sandalyelerin ve masaların etrafından çekerek köşedeki dosya dolaplarının arkasına saklarım. O da kolumu tutar.

"Ralf buradaydı, ya da en azından minibüsteydi," diye bağırır. Endüstri parkında bir patlama meydana gelir, yer sarsılır ve tavan pencereleri parçalanır. Serenity'yi vücudumla korurum. O bana sarılır.

beni sıkıca sarılır.

"Artık burada olduğunu sanmıyorum," diyorum, ama sözler ağzımdan çıkmadan önce, ikimizin de buna inanmadığını biliyorum.

Ermanno bağırır. Omzumun üzerinden tam zamanında bakarım ve kurşunlar göğsüne isabet ederken geriye doğru sendelediğini görürüm. Serenity, üzerimize bir gölge düşerken altımda kaskatı kesilir.

Omzumdan bir acı saplanır. Serenity'nin çığlığı kulaklarımda yankılanır. Hırlıyorum, omzumdaki bıçağın bağlı olduğu bileği yakalıyorum ve saldırganı dosya dolabının üstünden çekip atıyorum. Ralf'ın iri vücudu masanın ve sandalyelerin üzerine düşüyor, ama ayağa kalkıp bana doğru atılıyor. Bıçağımı karnına saplıyorum. O da omzumdaki bıçağı çekip çıkarıyor. Onu tekrar bıçakladığımda ikimizden de kan fişkırıyor.

Bir tüfek ateşlenir.

Dizlerinin üzerine çöküyor. Göğsünde kırmızı bir leke açıyor. İnanamayan bir ifadeyle aşağıya bakıyor. Serenity, tüfeği omzuna dayamış ve namluyu Ralf'ın kafasına doğrultmuş olarak duvar ile dosya dolabının arasından çıkıyor.

Bakışlarında tek bir odak noktası olmasına rağmen, tüm vücudu titriyor. Ralf yanına düşerken ona öfkeyle bakar.

Serenity tüfeği bir kenara atar ve bana doğru koşar. Bana çarptığında inlerim ama kollarımı ona dolayarak vücudunu kendime yakın tutarım.

"*Mia principessa*, yaralandın mı?"

"Ben iyiyim, ama sen değilsin," diye göğsüme yaslanarak hıçkırıyor. "Daha kötüsünü de yaşadım. Hayatta kalacağım..."

Başka bir patlama havayı sarsarken onu yere yatırıyorum.

Yapışkan kanla kaplı narin parmakları yüzümde geziyor. "Uyanık kal, lanet olsun," diyor.

Dramatik *preludes*ime sakinleşmesini söylemek için ağzımı açıyorum, ama çenem hareket etmiyor. Bana tokat atıyor ve hissizleşmiş vücuduma duyularım geri geliyor. Kulaklarımdaki pamuktan erkekçe bir inilti geliyor.

"Kanama dur. *Mio Dio*, neden bu kadar çok kan var?"

O omzuma bastırırken ben tıslayarak gözlerimi açıyorum ve göğüsleri sütyeninden neredeyse taşacak gibi görünürken dalgın dalgın manzarayı izliyorum. Gömleğini kullanarak yaramdan akan kanı durdurmaya çalışıyor.

Başım boşalmış gibi hissediyorum.

Elimi kaldırıp yüzünü avuçlayarak her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalıştığımında, çaresiz kahverengi gözleriyle ruhumu delip geçiyor.

"Kıpırdama. Nefes almaya devam et ve uyanık kal. Sana *ihtiyacım var* Nico, sakın ölmeye kalkışma, seni *stronzo*."

Dudaklarımı hareket ettirebilseydim, sırtıp ona iyi kız derdim. Yüzümdeki ifadeyi okuduğunda gözleri panikle parladı.

"Hayır. Veda yok. Henüz işimiz bitmedi. Sana söyleyecek çok şeyim var, sakın uykuya dalma."

Yerçekimi kirpiklerimi aşağı çekiyor.

Serenity bağırıyor. Ayak sesleri yaklaşıyor. *Mia principessa'nın* sesi kaosun içinden geçerek taleplerini haykırıyor ve benim geçici berraklık anlarımda, onun artık bir mafya prensesi olmadığını anlıyorum.

O bir kraliçe.

Askerleri toplar ve beni tehlikeden kurtarmak için bir ekip kurar ve hiç yanımdan ayrılmadığı için — yarama baskı uygularken omzumdaki acı hiç azalmaz — Ermanno'yu ve en az yarım düzine diğer yaralı Russo askerini güvenli bir şekilde kurtarmalarını emrettiğini duyarım.

Dünya kararmaya başlar. Bir motor uğuldar. Serenity'nin sesi beni uçurumdan uzaklaştırır. Ağrım şiddetlenir. Azalır. Dalgalanır.

Parlak ışıklar kapalı göz kapaklarımdan üzerinden geçiyor. Doktor Hennessy'nin sesi Serenity'nin sesine katılıyor. Makineler bip sesi çıkarıyor. Kapılar kapanıyor. Dünya dönmeyi bırakıyor.

Sıvı sıcaklık damarlarıma yayılır ve beni boşluğa çeker. Acım kaybolur.

Bir makine başımın bir yanında bip sesi çıkarırken, diğer tarafta kadınsı bir ses mırıldanıyor. Güç içime sızıyor, ama ilaçlar beni uyuşukluğa boğuyor. Gözlerimi açıp sisin içinden göz kırpyorum.

Serenity bana bakıyor. Yüzü son gördüğümde çok daha temiz olsa da, saçları hala karışık ve yeşil önlüğünde kan lekeleri var. Titreyen parmaklarıyla yüzümü çerçeveleyip ve bir şeyler söylüyor, ama beynim kelimeleri çamur gibi karıştırıyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve irademle zihnimi harekete geçiriyorum.

Yanağıma bir damla gözyaşı düşüyor. Serenity'nin gözyaşı. Sol elim, yüzünü avuçlamamı söylediğimde beni dinliyor, ama sağ elim hareket etmiyor.

"Beni çok korkuttun. Tanrıya şükür uyandın. Acın var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başparmağımı dudaklarına bastırarak, onun patlamasını durduruyorum. Gözlerini kırpyor ve başka bir gözyaşı yanağıma düşüyor.

"Sana iyi olacağımı söylemişim, *amore mio*. Artık beni şüphe etmemelisin," kuru boğazımdan zorlukla çıkarırım.

Yarı ağlayarak, yarı gülerek nefes alır.

"Ameliyat sırasında kalbin durdu, seni aptal. Ben sandım ki..."

"Ölmedim, *mia principessa*, o yüzden sözlerini dikkatli seç." Yorgunluk beni tekrar uykuya çekmek üzere, bu yüzden sesim istediğimden çok daha zayıf çıkıyor.

"Hayatta olduğuna çok sevindim. Çok endişelendim," diyor parmaklarını yüzümde gezdirirken.

"Sana onun sadece dramatik davrandığını söylemiştim," diyor Natalie odanın köşesindeki karyoladan. İlk kez duyularımı kadınının ötesine genişletirken sıçrayıp gecikmeli tepkime lanet ediyorum. Natalie ayağa kalkıyor ve eklemleri gevşeyene kadar ilk birkaç adımını topallayarak atıyor. Serenity doğruluyor ve bir elini omzuma koyarken parmaklarını benimkilerle iç içe geçiriyor.

"Ameliyat ne kadar sürdü? Neye ihtiyacım vardı?" diye soruyorum. Endişe içimi kemiriyor.

Hamile kadınlar, özellikle de bu kadar travmatik ve stresli bir deneyimden sonra, saatlerce hastane yatağında kambur oturmamalıdır.

Natalie, yatağımın boş tarafına geçerken abartılı bir cesaretle cevap verir.

"Sadece omzun bıçaklanmakla kalmadı, sırtında da şarapnel parçaları ve dikiş atılması gereken birçok başka yara vardı. Ama Doktor Hennessy seni sadece dokuz saatte iyileştirdi."

Serenity'ye, körelmiş duyularımın elverdiği kadar sert bir şekilde kaşlarımı çatıyorum.

"Ve o dokuz saat boyunca, kendine bakmak için tek bir şey bile yapmadın, değil mi?"

"Ne kadar oturmasını istesem de, o tüm bu süre boyunca ameliyathane dışında dolaşıp durdu. Ona biraz yiyecek ve içecek verdim, ama onun bu kadar dolaşmasına yetmediğini sanıyorum," diyor Natalie.

Serenity bunu inkar etmez. Bunun yerine, elimi dudaklarına götürür ve şişmiş parmak eklemlerime yumuşak öpücükler kondurur.

"Henüz kimseye söylemedin, değil mi?" diye homurdanıyorum.

O da sertleşiyor ve şaşkın gözlerini bana çeviriyor.

"Nasıl...?" Sesi kesilir, açıkça ne söyleyeceğini bilememiştir.

"Kaza yerinde çantanı buldum." Mahvolmuş aracın hatırası kalbimi sıkıştırırken sesim kalınlaşır. Ağzı şaşkınlıktan sevimli bir O şekli alır, sonra anılar yüzünü karartır.

Natalie konuşmaya başlar ama nefesini tutar ve ellerini ağzına kapatır.

"Önce sana söylemek istedim," diyor Serenity.

"O zaman söyle bana," diyorum.

Yutkunur, parmaklarını benimkilerden çeker ve elimi göğsüne çekip bana doğru eğilir. Gözleri benimkilerle buluşur ve düşünceli bir şekilde yüzümdeki ifadeyi inceler.

"Hamileyim," der.

Kız kardeşim eliyle ağzını kapatarak çığlık atarken, parmaklarımı *mia principessa'nın* boğazına doladım ve yüzünü benimkine doğru çektim.

"Aferin kızım," diye fısıldayarak dudaklarına öpücük konduruyorum.

O öpücüğü derinleştirmeye çalışır, ama ben parmaklarımı onun şah damarına bastırıp onu kendimden uzaklaştırırım, böylece ağzımdaki iğrenç tadı ona bulaştırmamış olurum.

"Mutlu musun? Bebek mi istiyorsun?" diye sorar.

"Evet, istiyorum. Her zaman istedim, ama seninle birlikte, bir sürü çocuk istiyorum. Yıllar boyunca karnını benim çocuklarımla güzelce şişireceğim." Başparmağımı çene hattında gezdirirken nefesi kesildi. "Ailemizi büyüteceğiz ve onlar için sevgi dolu, güvenli bir yuva kuracağız." Yeterince stres yaşadığı için bunu yüksek sesle söylemedim, ama bu sözümle, çocuklarımızın annesinin zulmü altında maruz kaldığı istismarı asla yaşamayacaklarına dair ona söz veriyorum. Gözyaşları yüzünden akıp çenesine damlıyor. Parmak uçlarımla onları yakalayıp siliyorum.

"Sen benim her şeyimsin, Serenity."

Bunu daha önce de söylemiştim, ama o bunu duymaya hazır değildi. Şimdi hazır.

Nefesi kesilirken kirpiklerinden yeni gözyaşları dökülür ve gözlerinden parlayan sevgi, sözleri dilinde şekillenmeden önce onu ele verir.

"Seni seviyorum, Nico."

Kalbimde sevinç çiçek açarken gülümserim.

"Ben de seni seviyorum, Serenity."

Eğilip beni öper ve ağzım kurumuş olsa da ona her şeyimi veririm. Geri çekildiğinde, ödünç aldığı gömleğindeki kan lekeleri koluma sürtünür ve ben bir hırıltıyı bastırırım.

"Artık kendine daha iyi bakmalısın, *mia principessa*, yoksa bunu benim yapmamı gerektireceksin."

Yüzümü şaşırtıcı bir güçle kavrar ve bana öfkeyle bakar.

"Doktorun izni olmadan parmağını bile kıpırdatmaya cüret etme," diye hırlar.

Kaşlarımı kaldırıyorum ve yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırırken uyanık kalmaya çalışıyorum.

"En azından ayağa kalkana kadar sana ben bakacağım, bu yüzden mümkün olduğunca çabuk iyileşmeye odaklanmalısın. Başka hiçbir şey için endişelenme," diyor Serenity.

Zihnim uykuya dalıp çıkarken, eğlenceli bir kahkaha atıyorum ve yarı bilinçli sözler dudaklarımdan dökülüyor.

"Tek endişelendiğim sensin, *amore mio*. Sen benim her şeyimsin. O araba kazasında ölebilirdin, tıpkı annem gibi. Değerli bir şeyi kaybedebilirdin, tıpkı kardeşim gibi. Seni hayal kırıklığına uğrattım. En çok ihtiyacın olduğunda yanında olamadım, tıpkı annemi kurtaramadığım gibi..."

Yumuşak dudaklar benim dudaklarıma bastırıyor. Serenity'nin gözyaşları yüzümden akıyor. Dudaklarımı ve yanaklarımı öpüyor, gözyaşlarını aramıza yayıyor, ama dikkatini şakaklarıma çevirdiğinde, saçlarıma sızan ıslaklığın kendi gözlerimden geldiğini fark ediyorum.

"Artık tek başına bu kadar güçlü olmak zorunda değilsin, Nico," diye fısıldıyor Serenity yüzüme, nazik öpücükler yağdırmaya devam ederken. "Ben çocuk değilim. Çaresiz değilim." Parmaklarını saç derimde gezdirir, saçlarımı yüzümden uzaklaştırır ve beni hiç kimsenin yapmadığı kadar samimi bir şekilde teselli eder. "*Seni* kurtardım, hatırladın mı? Ben, balonlu naylonla sarılacak ya da rafa kaldırılacak kırılğan bir oyuncak bebek değilim." Ellerini yüzüme koyup tatlılığıyla savunmamı yıkarken nefesim kesilir. "Ben senin nişanlınım. Gelecekteki karın. Hayatının geri kalanında yanında olacak kadın. Ben senin partnerinim, Nico." Geçici bir gülümsemeyle, kırık parçalarımı toplar ve beni yeni bir yaratığa dönüştürür. "Artık yalnız değilsin. Ben seninim, sen de benimsin. Birbirimizi koruyacağız. Sonsuza kadar."

Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, ruhumdan dökülen duygulara karşı güçsüz kalırım. Hırlarım, parmaklarımı ensesine dolarım ve aç bir adamın çaresizliğiyle dudaklarını ele geçiririm. Bir an sonra geri çekilmeye çalışır, ama onu kendime doğru çeker ve dudaklarına daha da derin dalarım.

O kadar güzel teslim oluyor ki kalbim acıyor.

Gücüm azaldığında, onu kaldırıp elini tutuyorum. Yüzünü siliyor ve uzun bir göz kırpma sırasında uyanık kalmaya çalışırken gözlerime bakıyor.

"Duş al ve yatağıma gel, *mia principessa*," diyorum.

Kafasını sallar.

"Benim için yer yok ve senin dinlenmen gerekiyor, o yüzden ben kanepede uyuyacağım," diyor.

Gölerek başımı sallıyorum ve gözlerim kapanıyor.

"Uyandığımda seni kollarımda hissetmem lazım, o yüzden acele et ve o güzel poponu buraya getir, *amore mio*," diye mırıldanırım, uyku beni karanlığa doğru çekerken.

Serenity ve Natalie'nin sesleri, iyileşmekte olan bedenimde sıkışıp kalmışken beni huzurla doldurur. Serenity, sabun ve temiz kadın kokusuyla benimle birlikte dar hastane yatağına uzandığında, onu kısmen göğsüme doğru çevirip kolumu ona doladım. Bir nefes alıp veriş arasında, yorgunluktan uykuya daldı ve göğsüme karşı horlamaya başladı. Uyuşturucu ve acının derinliklerinden her çıktığımda, tüm dikkatim onun üzerindedir. Bana yaslanan hafif ağırlığı. Nazikçe cezbedici kokusu. Hastane önlüğümün üzerinde dolaşan nefesi.

Zaman geçtikçe, elini kumaşın altına sokar ve avucunu çıplak göğsüme koyar. Bana olabildiğince yakın olma ihtiyacını zevkle karşılıyorum, çünkü aynı çaresizlik benim de göğsümün arkasında dönüp duruyor.

Tamamen uyandığımda, Natalie perdeleri açarak güneşin odaya girmesini sağlar ve o kadar heyecanlı bir şekilde gülümser ki ona kıyamam.

"Hadi, hamile, bebeği beslememiz lazım," der ve kanepeye oturur.

Serenity başını sallar ve bana sokulur. "Buna daha çok ihtiyacım var," diye fısıldar.

"Üzgünüm Nitty, ama siz iki aşk kuşu ne kadar sevimli olsanız da, kardeşim şu anda seni besleyemez. O yüzden buraya gel," diyor Natalie.

Serenity başını kaldırıp bulanık gözlerime bakar. Savunmasız ifadesi, zaten ağrıyan karnıma bir yumruk gibi gelir.

"Bunu tekrar yapabilir miyiz?" diye sorar. "Neyi?"

"Birbirimizin kollarında uyanmak."

"Hayatımızın geri kalanında her gün," diye söz veriyorum. "Bunu çok isterim," diyor küçük bir gülümsemeyle.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyorum ve dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. O mükemmellik. O benim.

Nişanlım. Huzurum. Hayatımın aşkı.

Mia principessa.

Onunla evlenmek, her gece bedenlerimizi doyurmak, her gün onun yanında yaşamak ve her sabah onu kollarımda uyandırmak için sabırsızlanıyorum.

EPILOG

Serenity Vivaldi

KAPI AÇILIYOR. Nico kapıyı arkasında kapatırken dönüp nefesimi tutuyorum.

"Ne yapıyorsun? Damadın düğünden önce gelini görmesi uğursuzluk getirir. Çık dışarı," diye tıslıyorum.

O sırtınca, tüm vücudum eriyor ve heyecan kalbimin atışını hızlandırıyor. Kadınları eriten takım elbisesiyle, dağınık bir mükemmellikte şekillendirilmiş saçlarıyla ve tehditkar bir yaramazlıkla parıldayan gözleriyle, onun cinsel çekiciliğine karşı hiç şansım yok. Artık uyluğundaki yaradan dolayı topallamadan, avcı gibi zarif adımlarla odanın karşısına geçiyor ve çok uzun zamandır ilk kez iki kolunu da bana doluyor.

Beni ayağımdan kaldırıp dizlerimi kalçalarının etrafına ayırarak makyaj masasına oturturken çığlık atıyorum.

"Nico! Doktor Hennessy dün gece askını çıkarmana izin verdi. Beni kucağına almak için henüz çok erken, özellikle de..."

Beni, artık oksijene ihtiyacım olmadığını ve gerçeklik izin verse onun hakimiyetiyle yaşamaktan mutluluk duyacağımı düşündürecek kadar umut dolu bir öpücükle susturur. Vücudumdaki her sinir beklentiyle parlar. Saçımın bozulmaması için dikkatlice enseme avuçlar ve ben onun sert vücuduna karşı kıvrılıyorum.

Çok fazla katman var. *Ona* daha çok ihtiyacım var.

Alt dudağımı ısırarak ve burnunu burnuma sürtmek için geri çekildi.

"Öncelikle, hamileliğinin ilk dört ayında çok kilo aldığını ima etmeye kalkışırsan, balayımızda seni beslemek ve sikmekten başka bir şey yapmayacağım," diye fısıldadı dudaklarıma.

Nefes nefese bir kahkaha atarım.

"Zaten tek yapacağın şey bu, değil mi?"

"Elbette, *amore mio*."

Ağzımın köşesini yaladıktan sonra burnunu yanağıma sürüp kulak mememi ısırdı. Zevk omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve nefesimi kesti, ama koridordaki iki kadın sesi bana onun burada olmaması gerektiğini hatırlattı.

"Peki ya ikincisi?" diye soruyorum.

Sorgulayan bir ses çıkarır.

"İlk olarak dedin, peki ikinci şey ne?"

"Ah, o mu," diye mırıldanarak boğazımı yalayıp ısıırıyor. "Dizlerini omuzlarıma atıp yüzümü lezzetli amına gömmek için hiçbir zaman erken değildir."

İçimde kaynayan sıvı ateş yüzünden nefes alamıyorum.

Beni aynaya doğru itti, kat kat kumaşları kucağıma topladı ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Nico, hayır," diye nefes nefese söylüyorum.

Parmağını külotumun dikişinin altına geçirip kenara çeker.

"Evet, *mia principessa*. Bu güzel küçük amcık benim için çoktan ıslandı bile." Dilinin ucunu zonklayan klitorisimin üzerinde gezdirirken ben titriyorum. "Uslu bir kız ol ve yüzüme boşal ki, içine ne kadar sert ve hızlı boşalacağım konusunda kendimi kötü hissetmeyeyim," diye homurdanıyor ve sonra ağzını tüm cinsel organımın üzerine kapatıyor.

Zevk içimi kapladığında ayak parmaklarım kıvrılır. Beni, göğüslerimin arasında ter damlaları oluşana ve bacaklarımın arasında baskı oluşana kadar, birbiri ardına sinsi ısırmalar, daldırmalar, dönmeler ve kıvrımlarla unutulmaz bir zevke sürükler.

Parmaklarını kıvrıp dilini hafifçe hareket ettirerek beni doruğa ulaştırır.

Nefes nefese ve titreyerek, zevk dalgaları üzerime çöktükçe saç stilini mahvediyorum.

O mırıldanıyor, dilinin düz kısmını amımın üzerinde gezdiriyor ve ayağa kalkarken pantolonunu açıyor. Onun öpücüğünde kendimin tadını alıyorum ve o, sikişinin başını benim girişime yerleştirirken inliyorum.

"Sessiz ol, *mia principessa*, yoksa bizi duyacaklar," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Duyularım keskinleşir ve koridordaki seslere odaklanırım. Sırıttırıyor ve vücuduma derinlemesine giriyor, ılgılığımı ağzıyla yakalıyor ve beni kelimelerle anlatılamayacak kadar baştan çıkarıyor.

Beni kendine çekip boşalarak içimi doldururken, milyonlarca küçük, güzel parçaya ayrılıyorum.

"Seni seviyorum, Serenity," diye dudaklarıma fısıldadı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Onun nazik öpücüğü gözlerimi yaşlarla doldurur.

"Öyle bir şey yok. Makyajını mahvedersem Bella beni öldürür," diye gülerek, kalçamın yanındaki kutudan birkaç mendil alır.

Gözlerimi devirip mendilleri ondan alıyorum.

"Ben ağlayamıyorum, ama sen benim düğün törenine çıkmadan otuz dakika önce hızlı bir seks taleb edebiliyorsun?"

O sırtarak alnıma masum bir öpücük kondurur. "Bunun

hızlı seks olduğunu kim söyledi?"

Kalçalarını eğdi. Kalın penisi içimde hareket edince nefesim kesildi.

"Nico, dur," diye yalvarırım, salonda bir grup sesin gürültüsü artarken.

Ağır göz kapaklarıyla bana delici bir bakış attıktan sonra dikkatini bacaklarımın arasına yöneltti. O çekilirken iniltiyi bastırıyorum, inci beyazı tohumunun kıvrımlarımdan damlamasını bekliyor, sonra ucunu tekrar amıma itiyor.

"Benim spermimle ıslanan halin çok seksi," diye inledi. "Zaten hamileyim," dedim.

Kaşlarını kaldırır ve bana kötücül bir bakış atar.

"Bir dahaki sefere hazırlık yapmakta bir sakınca yok," diye sırttı.

Göğsüne vurup sternumuna bastırıyorum ama kıpırdamıyor. "İlk çocuğumuzun büyümesi daha yarıya bile gelmedi ve sen ikinci bebeği planlıyorsun?"

"Tabii ki," diye inleyerek içime daha derine giriyor.

Yüksek topuklu ayakkabılar koridordaki mermer zemine vuruyor. Onun adını fısıldıyorum ve o da pes ediyor, daha fazla mendil alıp beni elinden geldiğince temizliyor, sonra kendini geri çekip eteğimi düzeltiyor.

Natalie kapıyı çalıp seslendiğinde, inleyerek yüzümü ellerimle kapattım.

"Bunun sonu asla bitmeyecek," diyorum.

Nico gülümser ve kocaman elini karnımın hafif şişkinliğine koyar.

"Ona söyleyeceğiz..."

İkimiz de donup kalırız ve yavaşça bakışlarımızı karnıma indiririz. Yine oluyor. Vücudumun içinden, avucunun içinde küçük, titrek bir his hissedilir.

Bu, hayatımın en garip, en havalı ve en alçakgönüllü anı. "Bu...?"

Nico boğuk bir sesle sorar.

"Ben... Sanırım öyle," diye fısıldarım.

Alnını alnıma dayadı ve birlikte titreyerek nefes aldık.

Natalie tekrar kapıyı çalar.

New York'un en tehlikeli adamı Nico Russo, hayal edilebilecek en nazik, en saygılı öpücükle dudaklarımı kapattı.

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür. Geri çekilir ve başparmağıyla gözyaşımı siler.

Natalie, kapının diğer tarafından, her zamanki saygısız tavrıyla kaçak gelinler ve öfkeli mafya adamları hakkında bir şeyler bağıırıyor.

Ben sulu bir kahkaha atıp Nico'nun yanağına bir öpücük konduruyorum ve tezgahdan iniyorum.

Ona ikinci sırayı verirsem beni affedeceğini bildiğimden, kapıyı açtım, bileğini tuttum ve elini karnımın altına bastırdım.

Birkaç saniye sonra, kolunu çekmeye çalışmayı bırakır ve gözlerindeki şüpheyi rağmen elini düzleştirir.

"Bunun için henüz çok erken değil mi?" diye sordu.

Omuz silkiyorum ve elini karnıma daha sert bastırıyorum.

Nico'nun tatlı üvey annesi Kara Russo, benim öz annemden daha yakın hissettiğim, Natalie'nin arkasına geçer ve gülümser. Gözlerindeki ışıltı, gözlerime yeni gözyaşları getirir.

"Hatırlamayabilirsin, ama Bella'yı ilk kez hissettiğinde ben sadece on üç haftalık hamileydim. Serenity şimdiden on altı haftalık olabilir ve benim o zamanki halimden daha zayıf olduğunu söyleyebilirim," diyor mutlu bir gülümsemeyle.

Bebek avucunda hareket edince Natalie'nin yüzünde sevinç çiçek açar.

Çığlık atar ve diğer kadınları çağırır.

Nico tek kelime etmeden dışarı çıkar. Üvey annesi ona anlamlı bir bakış atar. Natalie onu görünce kaşlarını çatar ama o gitmeden önce onu affederek neşeli bir gülümsemeyle karşılık verir. Bella, mahvolmuş makyajımı görünce gözlerini devirir ve abartılı bir şekilde iç çeker.

Annem ve akrabalarımın beklediği oturma alanının önünden geçerken sertleşir, ama başını çevirip onlara baktığında, profilindeki ifade midemi altüst eder.

Natalie'yi kenara itip, güvendiğim kadınların arasından güvenmediğim kadınların olduğu gruba doğru ilerledim ve annemin önünde durdum.

"Ona ne dedin?" diye soruyorum.

O, omuzlarını dikleştirip burnunun ucuyla bana bakacak kadar küstah.

Ben

"Selam bile vermedik," diyor.

Ses tonundaki suçlama beni öfkelenendirir ve çocuğumun babasını korumak

"Ve sen muhtemelen bizim hakkımızda dedikodu yaparken o neden sana selam versin ki?"

"Sen muhtemelen bizim hakkımızda dedikodu yaparken o neden sana selam versin ki?"

"Doğruysa dedikodu olmaz," diye karşılık veriyor.

Elime bir tokat atmak için can atıyorum, ama kocamı bu kadar çaresiz gösteren sözlerini açıklığa kavuşturmam gerekiyor.

"Öyle mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Senin kaçırılmanın arkasındaki adamı yakalasaydı, hepimiz biraz daha iyi hissederdik."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

O haklı. Öyle yapardık. Ralf'ın cesedi ortadan kaybolmasaydı, Nico zaten sıkı olan güvenliğimizi üç katına çıkarmazdı, ama yakın ailemiz dışındaki hiç kimse onun ortadan kaybolduğunu bilmemeliydi. Teyzelerim ve kuzenlerim bile bilmemeliydi.

Omuzlarımı dikleştirip ona yaklaşarak onu geri çekilmeye zorladım. "O piçi kaybeden Nico değildi, bendim, yani kendi kızını kötölemek istiyorsan, devam et, ama kocamı bu işin dışında bırak

" diye hırıldadım.

Kimseye söylemediğimiz bir gerçeğe çok yaklaşmış.

Beni işinin karanlık yönlerine dahil etmek istememesine rağmen — Tanrıya şükür, çünkü daha fazla şiddete tahammül *edemem* — Nico bana Russo ailesinin bölgesine yapılan son saldırıları anlattı.

Ralf her kimse, benim hayal ettiğimden çok daha derin bağlantıları var. Ya New York'un kurucu ailelerinden biri ya da başka bir şehirdeki çok büyük bir oyuncu onu kullanarak bizim bölgemize girmeye çalışıyor. Bu hanımlar, Nico Russo'yu müstakbel eşine zarar vererek birkaç basamak aşağı indirmek isteyen yerel bir grubun işi olduğuna inanıyorlarsa, düşmanlarımızın savunmalarını güçlendirmesini engelleyebiliriz.

Öfke annemin yüz hatlarını bozuyor ve benim öfkeme rağmen, bir parçam korkuyla titriyor. Bir ömür boyu süren istismar bir gecede ortadan kalkmaz. Konuşmak için ağzını açıyor, ama omzumun üzerinden bir şey görünce dişlerini sıkıyor.

Bir şey değil. Birisi.

Nico kolunu belime doladı ve beni yanına çekti.

"Affedersiniz bayanlar, ama sanırım kocan seni arıyor Bianca," diyor.

Babam köşeyi dönüp soğuk ve sert bakışlarla bana doğru yürürken, içimi korku kaplar, ama Nico yanımda olduğu için korkumu bastırıyorum.

Babam yaklaşıırken annem gerginleşir. Geniş ailemize yapmacık bir veda eder ve ona doğru koşar, yol boyunca bir bahane uydurmaya çalıştığı bellidir.

Nico beni kız kardeşlerine ve üvey annesine geri götürür, sonra parmaklarımı öper ve köşeyi dönerek ortadan kaybolur.

Sonraki birkaç dakika, Bella makyajımı düzeltirken ve diğerleri geri sayım başlarken hazırlıklarını aceleyle yaparken, telaşlı bir şekilde geçer.

Süslü çift kapı açıldığında, kalabalığa göz gezdiririm. Camilla, Giorgio'nun yanında durmaktadır. Ona gelmesine gerek olmadığını, iyileşmesinin daha önemli olduğunu söyledim, ama o burada olması gerektiğini ısrar etti. Onun ifadesini okuduğumda, anlıyorum. Karnıma baktığında gözlerinde acı belirir, ama benim bakışlarımla karşılaşır ve bana küçük ama içten bir gülümseme sunar.

Tüm gerginliğim kaybolur. Gülümsemesine karşılık veririm, gözlerimden mutluluğum okunur.

Başarısız olan görücü usulü evliliğini kapatmaya ve Nico ile ilişkimizin mutlu olduğunu kanıtlamaya ihtiyacı var.

Giorgio ona yaklaşır, iri vücudunu annemle onun arasına koyar. Ablam gitmeye hazır olduğunu söylediği anda onu kiliseden çıkarmaya hazırdır. Omzunun üzerinden anne babamıza attığı buz gibi bakış beni hem endişelendirir hem de dostluk duygusuyla doldurur.

Ben ailemden nispeten kolayca uzaklaşabilirim, ama o Vivaldi'nin varisi. O onlardan kaçamaz. Son birkaç haftadır onun yardımını kabul etmemeliydim, çünkü babam öğrenirse çok kötü sonuçlar doğabilir, ama o ısrarcıydı ve ben çaresizdim.

Bakışlarımı kilisenin önüne çeviriyorum.

Dünya kayboluyor ve tek gördüğüm Nico. Altarın yanında, beyaz çiçekler ve dini eşyalarla çevrili olsa bile, o bu şehirdeki en tehditkar, en korkunç canavar, ama bunu mükemmel kesimli takım elbisesinin ve geniş omuzlarının altında iyi saklıyor.

Org ilk notaları çalmaya başladığında, öne doğru adım attım.

İkinci bir düşünce yok. Tereddüt yok.
Nico Russo ile evlenmeye hazırım. O benim. Benim tek ve biricik aşkım.
Gelecekteki tüm çocuklarımla babası. Koruyucum ve sevgilim.
Hayat bize ne getirirse getirsin, birlikte üstesinden
geleceğiz.
Sonsuza kadar.

Serinin devamı: [*Kalpsiz Yeminler \(Vicious Mafia Kings Kitabı 2\)*](#).

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.
<https://vtbonds.com/product/heartless-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

Nico ve Serenity'nin evlilik hayatının tadını çıkarırken ve bebeklerini aileye kabul ederkenki [*ATEŞLİ BONUS SAHNESİ*](#) için [BURAYA TIKLAYIN](#). Erkek mi kız mı olacak?

Ardından geri dönün ve Giorgio ile Aurora'nın beklenmedik yeniden bir araya gelmelerini izleyin. Aileleri, arkadaşları ve akrabalarının önünde Aurora'nın Giorgio'nun kollarında bayılmasıyla onu utandırmasından altı yıl sonra, onların görücü usulü evliliklerini duyururlar.

Ya da V.T. Bonds'un kitaplarının tam listesi için <https://vtbonds.com> adresini ziyaret edin.

Yorum bırakmayı unutmayın! Diğer okuyuculara hikayelerimin çöp olmadığını bildiriminin en kolay yolu budur. Ayrıca bana dürüst geri bildirimde bulunmanın en iyi yoludur.

Beni daha fazla takip etmek, ancak sadece ücretsiz ürünler, indirimler ve yeni çıkan kitaplarla ilgilenmek mi istiyorsunuz?

[Beni Bookbub'da takip edin.](#)

Ücretsiz hediyeler, indirimler, yeni çıkan kitaplar ve durmadan alay edilmekle ilgileniyor musunuz? (Sadece kitap içeriği, evcil hayvanlar, çocuklar veya hayatımla ilgili güncellemeler yok – üzgünüm, üzgün değilim, ben buraya pislilikler için geldim.)

[Gelen kutunuza girmeye izin verin. Haber bültenime katılın.](#)

HEARTLESS VOWS (ÖN İZLEME)

Aurora

"Yine benim önümde bayılmayacaksın, değil mi?"

Utanç verici bir an için beynim, onun sözlerini işlemek yerine sesinin tadını çıkarıyor, ama ben derin bir nefes alıp karışık duygularımı yutuyorum.

"Duruma bağlı. Beni aç bırakmayı mı planlıyorsun, yoksa annenin bizim için özenle hazırladığı yemeğin tadını çıkarmam için beni bırakacak mısın?"

Kaşlarını kaldırıp başını salladı. "İkisi de değil."

Onun kısa cevabına alaycı bir şekilde tepki verip uzaklaşmaya çalışıyorum, ama o beni kendine doğru o kadar sertçe çekiyor ki dengemi kaybediyorum. Kocaman elleri kollarımı kavrayıp ona çarpmamı engelliyor. Korkunç bir an için, geniş göğsü görüş alanımı doldururken hayal kırıklığı içimi kaplıyor. Onun sert kaslarına baskı uygulamanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. Sağduyum devreye giriyor ve öfkem geri geliyor.

Ayağına basıp yumruklarımı onun kaya gibi sert, acımasız karın kaslarına vuruyorum ve parmak eklemlerimden yayılan acıdan yüzümü buruşturuyorum. O, hırlayarak kollarımı bir milim bile gevşetmeden daha da sıkı tutuyor.

"Gerçekten mi, Aurora? Yapacağımız şey bu mu?"

Hayal kırıklığından gözlerim yaşlarla doluyor, bu yüzden çenemi göğsüme gömüyorum ve saçlarımın yüzümü gizlemesini diliyorum.

Nefes alamıyorum. Ciğerlerim ağrıyor.

Bugün için beklediğim şey bu değildi. Annem bu sabah bana haberi verdiğinden beri, bu günü hiç duygulanmadan geçireceğime kendime söz verdim. Kayıtsızlık maskesi takıp, bu gece annem kapımı kilitledikten sonra ağlayacaktım.

Giorgio Vivaldi dışında başka bir erkek olsaydı bunu yapabilirdim, ama o değildi. Onun keskin hatlı yüzünü gördüğüm anda, maskem parçalandı ve istenmeyen anılar beni sardı. Bu çok fazla.

"Ama yine de, kalabalık bir düğün resepsiyonunun ortasında ayaklarımın dibinde bayılan şımarık bir kızdan daha azını neden beklemeliyim ki?"

Onun alaycı sözleri, kırık maskemin parçalarını toplayıp birleştirmeme yardımcı oluyor. Düzensiz bir nefes alıp onun tutuşuna karşı direniyorum.

"Bırak beni," dişlerimi sıkarak yarı yalvarır, yarı emrederim.

"Hayır. Ben sözümün eriyim, *mia topolina*, ve kendimi tekrar etmekten hoşlanmam, bu yüzden işini kolaylaştır ve bana karşı koymayı bırak," diye, benim seksi bulmamam gereken bir sesle gürledi, ama derin titreşimler doğrudan kalbimin derinliklerine ulaştı.

O dönüp beni yanına çekince ciyakladım. Ağır eli belime konarken, devasa vücudu benimkini gölgede bıraktı.

Farkındalık içimi kapladığında vücudumdaki her sinir canlanıyor. Hiç çaba sarf etmeden beni ezebilir. Ona yaslandığımda kendimi küçük ve savunmasız hissediyorum. Boy farkımız beni şaşırtıyor.

Sonra onun sözleri şehvetimin içime işler ve öfkeli bir öfke içimden fışkırır.

"*Mia topolina?*" Alaycı bir şekilde onun yanına dirsek atarım, ama granit taşa vuruyormuşum gibi bir hisse kapılınca dişlerimi sıkarım. "Ben fare değilim ve kesinlikle senin değilim, o yüzden bana öyle deme."

Tek cevabı, belirsiz bir mırıldanma ve belimi saran parmaklarını sıkması olur. İleri doğru yürümeye başlar ve ben isteksiz adımlarla onu takip ederim. Koridorun ortasına geldiğimizde, onun doğruyu söylediğini anlarım.

Ne beni aç bırakmayı ne de serbest bırakmayı planlıyor.

[Heartless Vows \(Vicious Mafia Kings Book 2\)](#) okumaya devam edin.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/heartless-vows>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.

EN ÜST DÜZEY ELİT

Karanlık Omegaverse Romantizm Paketi

Bir box setten daha iyi ne olabilir? Süper asker insanlardan uzaylı buz devlerine, su samurlarına, kaya canavarlarına, sırtlanlara ve çok daha fazlasına kadar uzanan, birbiriyle bağlantılı iki seriyi kapsayan 17 e-kitaptan oluşan bir paket! Tabii ki hepsi karmaşık.

The ULTIMATE Elites – A Dark Omegaverse Romance Bundle'ı kapın ve saatlerce süren karanlık ve kirli müstehcenliğin tadını çıkarın. Sadece vtbonds.com'da.

<https://vtbonds.com/product/the-ultimate-elites-a-dark-omegaverse-romance/>

Okumak istemiyor, ama yine de kitaplarımda bulunan karanlık, lezzetli kaygıyı mı istiyorsunuz? Web sitemde [EXCLUSIVE Warrior Elite Series Audiobook Bundle - 10 Dark and Steamy Fated-Mates Alien Romance Audiobooks'u](#) kontrol edin ve 60 saatten fazla süren hırçın alfa seksiliğinin tadını çıkarın.

Ya da her şeyin başladığı ÜCRETSİZ kitap *Unknown Omega (Alpha Elite Serisi Kitap 1)* 'e göz atmak için kaydırmaya devam edin.

UNKNOWN OMEGA (ÖN İZLEME)

Seeck

Koyu kahverengi bukleler bir sokak ağzından hızla geçer.

Hızla geçen silueti, sanki hayatı için koşuyormuş gibi bir izlenim bırakır.

Sonra kokusu burnuma çarpar. Zengin, güzel ve yanlıştır. Eksikliğin kafa karıştırıcı bir karışımı. Beta olması gerekirken, omega kokuyor.

Ve kan. Metalik kokuyu alıyorum ve vücudumun tepki vermesini engelleyemiyorum. İçgüdülerim onu korumamı gerektirirken, penisim sertleşiyor.

Onun kanının belirgin kokusu var, güzellik ve acının bir karışımı, ve ona yapışmış bir erkeğin misk kokusu. Onun kanı, hassas, özel bir kokuyla karışıyor ve bedenim kendi kendine hareket ediyor. Onun kırılmış masumiyetinin kokusu, tüm bilinçli düşüncelerimi benden alıyor.

Yıkık binanın duvarını tırmanıp kendimi çatıya fırlatıyorum. Koşarak aramızdaki mesafeyi azaltıyorum, çökmekte olan yapının üzerinde koşuyorum.

Kendimi kenardan aşağı atıyorum ve kum, inişimi yumuşatıyor. Herhangi bir Rut'tan daha şiddetli bir ihtiyaç beni ele geçiriyor, o kadar güçlü ki kontrolümü kaybetmemi umursamıyorum.

Sokağın önüne ulaştığımda, kolumu uzatıp çarpışmaya hazırlanırım. O doğrudan bana doğru koşar, ama o kadar küçüktür ki, çarpışmayı neredeyse hissetmem.

Onu havadan yakaladım, kollarımla sardım ve göğsüme bastırdım.

Nefesini toplayamadan, onu dar geçidin derinliklerine sürüklerim. Elim ağzını ve çenesini kapatır.

Onu bu kadar yakınımda tutmak, gerçeklikle olan bağımlı koparıyor. Çılgın saçlarını görmek, düşüncelerimi kısa devre yaptırıyor. Kollarımın içindeki vücudunun ve acısının kokusu

içimde bir ihtiyaç kaynağı patlamasına neden oluyor.

Onu duvara itiyorum ve onun acı ve korku dolu çılgılığı ihtiyacımı biraz azaltıyor. Gözlerine bakıyorum ve dünya değişiyor.

Her şey mantıklı. O benim. Benim. Benim diğer yarım. Benim Omega'm. Benim zayıflığım.

Unknown Omega (Alpha Elite Serisi Kitap 1) kitabını tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/unknownomega/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu yüzden web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

KURTARILDI VE MAHVOLDU (ÖN İZLEME)

Craize

Tozun içinden çirkin kahverengi gözler belirir, bir erkek bana meydan okurcasına cılız dişlerini gösterir. Koyu renkli giysileri vücudunun çoğunu gizler, ancak bir üçgen, sivri uçlu penisini ortaya çıkarır, ucundan keskin kokulu bir sıvı fışkırır.

Korkudan gözleri fal taşı gibi açılmış olmasına rağmen yumruğunu sallarken, ben de başının iki yanını tutup alnımı onun alınına vuruyorum.

Kafamdaki kısa boynuzlar onun kafatasına saplanırken, kanlı sıvı aramızda sıçırıyor, sivri uçları kemiklerini tereyağı gibi kesiyor. Onun erkekliğinden sızan kokuşmuş sıvıyı önlüyorum, ama onun kanını akıtmaktan zevk alıyorum, başımı geriye atıp yüzünün kıpkırmızıya boyandığını izliyorum.

Bacakları çökmeye başlasa da yumruğu yan tarafıma vurmaya devam ediyor. Boynunu tutup sıkıyorum, diğer elimi de ekleyip nefes borusunu büküyorum.

Yere düşer, boynu garip bir açıyla bükülür ve gözleri bulanıklaşır.

Hareketler ve mücadele sesleri tatmin olmuş bakışlarımı bozar ve göğsümdeki acı beni odanın içine doğru çeker.

Küçük bir beden kirli bir yatakta kıvrılıyor, beyaz teni şiddetli hareketlerine rağmen çevresiyle uyum içinde.

Yaklaşıyorum, duyularım o şekle odaklanıyor, göğsümün arkasındaki çekim ona ulaşmamı istiyor.

Sıkı göğüsleri sallanıyor ve düzgün bacakları, şimdiye kadar gördüğüm en çekici vücudu oluşturuyor. Vicdanım kaçırılmış zihnimde çılgılık atsa da, temel ihtiyaçlarım onu almamı, sahiplenmemi, ona sahip olmamı istiyor.

İleri doğru adım atıyorum ve ince bir ayak bileğini şilteye sabitliyorum.

Parlak yeşil irisler gözlerimi deliyor, kelimelerle tarif edilemeyecek kadar narin bir yüzden sefil bir ıstırap parlıyor.

Benim burada olmamın sebebi o. Beni o çağırđı.

Bir şekilde ruhuma ulaştı ve beni cehennemin derinliklerine çağırđı. cehennemin derinliklerine çağırđı.

O benim.

Rescued and Ruined (Warrior Elite Serisi Kitap 1)

tüm perakendecilerde ÜCRETSİZ olarak okumaya devam edin!

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 \$ İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuedandruined/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.)

THE KNOTTIVERSE: SU DÜNYASININ ALFALARI

Tam Seri Paketi

Hikayesi hafif, baharatı ağır olan bu "hızlı okunan" karanlık distopik insan omegaverse romanlarına dalın ve sahiplenici alfa erkekler, isteksiz omega erkekler ve sonsuza kadar mutlu sonla biten lezzetli irade savaşları gibi tahrik edici içerikler bulacağınızı bilin.

Zamandan (ve paradan) tasarruf edin. Tek bir satın alımla 8 e-kitabın hepsini satın alın.

Sadece vtbonnds.com'da.

[Tam Seri: Su Dünyasının Alfası E-kitap Paketi](#)

Okurken elinize alabileceğiniz bir şey mi lazım? Üzerinde parmak izlerim olan ölü bir şey nasıl olur? Ya daha önce benim kirli ellerimde bulunmuş 8 ölü şey varsa? [Tam Seri: Su Dünyasının Alfası İmzalı Ciltli Kitap Paketi'ni](#) deneyin. Tabii ki sadece benim web sitemde.

Ya da, *Taken by the Tanker (The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1)* kitabından bir alıntı ile serinin tanıtımını okumak için sayfayı aşağı kaydırmaya devam edin.

TAKEN BY THE TANKER (ÖN İZLEME)

Char

Yara izli parmak eklemleri çelik çubukları kavrar.

Çığlık atmaya korkarak, porthole'dan uzanıp paslanmış gövdede en yakın çukuru bulurum ve başımı ve omuzlarımı içeri sokarım.

Canavar çıplak elleriyle hücremin parmaklıklarını bükünce metal gıcırıyor.

Göğüslerim porthole'dan tırmanmamı engellediği için gelişen vücut hatlarımı lanetlerim, ama ayak parmaklarımla iç duvarda bir tutunma yeri bulduktan sonra kendimi içeri itiyorum. Acı parçaları göğsümü delip geçiyor, ama dönüp gövdede ikinci bir tutunma yeri buluyorum ve dirseklerimi geminin çukurlu demirine bastırıyorum. Kaçmak için tüm gücümü kullanıyorum, ama kalçalarım sığmıyor.

Kalın parmaklar uyluklarımı kavrar, şortumun ince kumaşı aracılığıyla etimi yakar ve beni dehşete boğar.

Soğuk, tuzlu rüzgar ve parlak, sıcak güneş ışığı korkumu hafifletmiyor. Erkeğin kocaman ellerinin cildimi yakmasını engelleyen hiçbir şey yok. Beni acımasız bir alfanın merhametine terk eden hiçbir şey yok.

Çığlık atıp daha sert mücadele ediyorum, kurtulabilmeyi, dondurucu suyun ve öfkeli dalgaların sert ısırığını diliyorum. Bu alfanın benim için planladığı her neyse, ona katlanmaktansa boğularak ölmeyi tercih ederim. Boğulmak daha hızlı ve daha az aşağılayıcı olur.

O, uyluklarımı çekerek beni arka tarafa doğru pencereden dışarı itiyor. Ben tekmeliyor ve çırpınıyorum, dirseklerimi sıyrıyor ve kanımla gövdeyi lekeliyorum. Kalçalarımın ve korkunç şişkinliğinin üzerinden kayarak, kocaman elleri belimi sarıyor. Beni kolayca ezebilecek olmasına rağmen, göğüslerimin alt kısmı pencereye takılana kadar nazikçe

beni kendine doğru çekiyor, ta ki göğüslerimin alt kısmı porthole'a takılana kadar. Tıslayıp tekmeliyorum, ama onun düşük gürültüsü kemiklerime işliyor ve gücümü çalıyor.

"Geri gel, küçük omega."

Gövdeye tutunurken parmaklarım ağrıyor. Rüzgar saçlarımı çekiyor ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzümü aşındırıyor.

Ölmek istemiyorum, ama bu alfanın öfkesine katlanmak yerine dalgalar çok cazip geliyor.

Uzun parmaklarını karnımın her yerine yayıyor, sıkışmış göğüslerimin alt kısmına gömüyor ve kalça kemiklerime bastırıyor.

Düşündüğümde daha büyük. Alfa Trik'ten çok daha büyük.

Tuzakta yakalanmış bir fare gibi, nefes almakta zorlanıyorum. Ellerinden vücuduma ısı dalgaları yayılıyor ve derimin hemen altında rahatsız edici bir kaşıntıya neden oluyor.

Hareket etmediğimde, bu vahşi adam ellerini kaydırıyor, biri sağ kalçamı kavrarken, diğeri pelvisimin hemen üzerinde duruyor, hiç kimsenin dokunmadığı yere kaymaya hazır.

"Geri gel yoksa seni hemen burada, hazır olsan da olmasan da bağlarım."

Kemiklerim parçalanacak diye korkacak kadar titriyorum, gevşiyorum, itaat ettiğimi göstermeye çalışıyorum. Göğüslerim bu şekilde sıkışmışken delikten geçemem, ama ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Porthole'un keskin kenarı etimi delmekle tehdit ediyor, giysilerim beni korumaya yetmiyor.

Gergin bir an geçer. Kemiklerim titrerken, elimden geldiğince gevşek kalırım.

Nazik denemeyecek kadar etkili hareketlerle beni öne doğru iter, sonra beni delikten korkunç bir santim santim geriye doğru yönlendirir. Gözlerimden yaşlar akar ve dirseklerimden sızan kanla birleşir, o beni duvardan aşağı kaydırır ve iri cüssesiyle beni yerine sabitler. Parmaklarını saçlarıma geçirir ve başımı geriye doğru çeker, beni omuzlarımdan üzerinden bakmaya zorlar

ve onun somurtkan yüzüne bakmaya zorlar.

Keskin hatlarla çevrili kahverengi gözler ve koyu kahverengi saçlar görüş alanımı doldurur.

Hiçbir şey söylemiyor, ama göğsünden bir titreşim geliyor. Korkum, zihnimin kenarlarında dolaşmaya başlıyor, hala aktif, ama düşüncelerimi kontrol edemiyor. Ellerinin yarattığı aynı kaşıntılı sıcaklık, derimin altına gömülüyor ve daha derine iniyor, organlarımı etkiliyor, ta ki ben rahatlamak isteyene kadar.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılır.
Gözlerine ulaşmaz.

Okumaya devam et [*Taken by the Tanker \(The Knottiverse: Alphas of the Waterworld Kitap 1\)*](#).

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/taken-by-the-tanker/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ben ise daha fazla kazanırım.

GÖLGELER VE MİLLER (ÖN İZLEME)

Jennifer

Sert, gölgeli parmaklar boğazımı sarar ve saçlarıma dolanır, bakışlarımı aynaya çevirir. İki çift ürkütücü gözün bana bakışını dehşetle izlerim, gözlerinden tehdit ve şehvet yayılır.

Omuzları o kadar geniş ki, başımın üstündeki ışıkları engelliyorlar.

Parlak mor gözler benim seviyeme iner, yanımdaki yaratık eğilerek yüzünün yanını benimkine bastırır. Yansımalarımıza bakarken, sırtışı genişler ve benim bakışlarımla karşılaşmadan önce kedi kulaklarına bakar.

"Şu haline bak, küçük kedicik. Minik ve zayıf. Korkmuş ve savunmasız.

Narin. Seni parçalamaktan zevk alacağız. Seni sikmekten. Seni bağlamaktan."

Derin gürültüsü, zihnimde korku ve kafa karışıklığı dolaşsa da, içimde bir cehennem ateşi yakıyor. Göğsünden gelen gürültülü ses, barda duyduğum daha derin, daha sert hırıltıdan çok farklı geliyor, ama duyularım onu şeker gibi yutuyor ve damarlarımdan hemen bir şeker akışı başlıyor. Bundan nefret ediyorum.

Vücudum daha fazlasını istiyor.

Yüzümü ve saçımı sıkıca tutarken ben inliyorum.

Birlikte hareket ederek beni lavabodan çekip dizlerimin üzerine çöktürürler. Direnirim ama yüzümü, saçımı ve bileklerimi sıkıca tutan onların gücüne karşı koyamam. Mor gözlü erkek hayalet gibi ayağıyla bacaklarımı ayırırken kirli fayanslar dizlerimi morartır.

"Pis küçük omega dizlerinin üzerinde iyi görünüyor, değil mi kardeşim?" diyor ve saçımdan başımı sallıyor.

"O omega değil. Henüz değil."

Kırmızı gözlü canavarın acımasız ses tonu içimi burkuyor.

"Bunu düzeltebiliriz," diyor ilk yaratık, yüzümü bırakıp önüme geçerek bir ayağını dizlerimin arasına koyuyor ve sağ bacağını daha da yana itiyor.

Diğer canavar bileklerimi ayırınca omuzlarımdaki baskı azalır, ama rahatlama kısa sürer. Kollarımı başımın üzerine çeker ve bir eliyle bileklerimi tekrar yakalar, ayağını da dizlerimin arasına kaydırır, neredeyse kardeşinin duruşunun aynısı.

Bana tepeden bakıyorlar, neon gözlerinden şehvet parıldıyor. Mor gözler beni ateşle doldururken, ürkütücü kırmızı irisler ruhumu dehşetle dolduruyor. Omuz omuza durarak sırtlıyorlar ve bacaklarının arasından çıkıntı yapan devasa sapları kavıyorlar.

Hayır. Bu olamaz.

Kirli banyo zeminden yükselen soğuk, ıslak labiyama yapışan külotumu daha da belirgin hale getiriyor. Düşünemeyecek kadar korkmuşum, gözlerimi sıkıca kapatıp dişlerimi sıkarak mücadele ediyor ve ağlıyorum.

Aklımı kaçıyorum. Bu sadece bir halüsinasyon. Bana uyuşturucu falan vermişler. Kalkıp tuvaletten çıkacağım. Hemen şimdi.

Kırmızı gözlü canavar kıkırdıyor ve kollarımı daha yukarı çekerek beni dizlerimin üzerine kalkmaya zorluyor. Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve mor gözlü canavardan bir inilti koparıyor. Kafamı o kadar geriye çekiyor ki çenem neredeyse tavana bakıyor.

"Uslu bir fahişe ol ve ağzını aç."

[Shadows and Shafts \(The Knottiverse: Halloween Monsters Book 1\)](#) okumaya devam et.

Güçlü nehir gibi perakendeci tarafından YASAKLANDI. Serinin ilk kitabını web sitemden SADECE 99 SENT'E satın alın!

<https://vtbonds.com/product/shadows-and-shafts-the-knottiverse-halloween/>

RED'İ KURTARMAK (ÖN İZLEME)

Blaide

"O bir omega. Onun gibi yeterince var. Neden bir anlaşma yapmıyoruz? Bir tane daha fark etmez."

Kırmızı bir sis Blaide'in görüşünü engellemeye çalıştı, ama o bunu uzaklaştırdı. Sakin. Soğukkanlı.

Küçük Red'i kurtarmak için kafasının açık olması gerekiyordu. Bu pislikler tüm alfalara korkunç bir ün kazandırmıştı. Onlarda onur yoktu. Blaide, onlara hak ettikleri acıyı ve aşağılanmayı yaşatmaktan zevk alacaktı.

"Onu koklamaya bile layık değilsiniz ve ben ikinci bir şans verme havasında değilim. Her birinizi yok etmeden önce onu bırakın."

Onlar alay ettiler. Blaide iç geçirdi ve omuzlarını silkti. Uzun zamandır düzgün bir kavga yapmamıştı. Bir kısmı bu kavgayı dört gözle beklerken, diğer kısmı ise minik dişi için ne kadar korkunç bir durum olduğunu fark ediyordu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Sarışın, bu soruya alınarak kaşlarını çatı. Blaide kendini ileriye attı.

[Rescuing Red \(Bilim Kurgu Masal Füzyonları Kitap 1\)](#) okumaya devam edin.

Web sitemden doğrudan satın alın ve HER KİTAPTA 1 DOLAR İNDİRİM kazanın. Siz daha az ödersiniz. Ben daha fazla kazanırım.

<https://vtbonds.com/product/rescuing-red/>

(Bu indirim, büyük perakendecilerin benden kitap başına aldıkları miktara yaklaşık olarak eşittir, bu nedenle web sitemden satın aldığınızda daha az ödersiniz, ancak ben daha fazla kazanırım.)

Şeytan, cadı kurbanını evcil kurt adamıyla paylaşırsa ne olur diye hiç merak ettiniz mi? Bir sürü lezzetli pislik olur, işte bu olur. [*The Last Sacrifice \(Depraved Monsters and Decadent Myths Book 1\)*](#) kitabını TÜM PERAKENDECİLERDE ÜCRETSİZ olarak okuyun.

Çağdaş BDSM'ye dalmaya ne dersiniz? [*Sneaking In: Skylar's Story Part 1 \(Deviant Doms Book 1\)*](#) ile ateşli ve yoğun bir deneyim yaşayın. Bu karanlık kısa öykü, dubcon, zorla giriş ve bolca müstehcen konuşma içeriyor.

Kaçak bir melek omega, onu kovalayan bir şerif elf ve intikam ile küçük meleği korumak arasında kalan bir motorcu iblisin yer aldığı tatil temalı müstehcen bir hikaye mi? Yılın hangi zamanı olduğu önemli değil, bu epik neden seçmelisin omegaverse romantizmini kaçırmak istemezsiniz. [*Knotting the Christmas Angel \(The Knottiverse: Holiday Alphas Book 1\)*](#) kitabını şimdi okuyun!

V.T. BONDS'U TAKİP EDİN

Haber Bültenim:

<https://vtbonds.com/newslettersubscriber/>

Web sitem:

<https://vtbonds.com/>

Beni takip edin:

bookbub.com/vtbonds

goodreads.com/vtbonds

facebook.com/vtbonds

İçindekiler

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20 Epilog](#)

[Kalpsiz Yeminler \(Önizleme\)](#)

[ULTIMATE Elitleri](#)

[Bilinmeyen Omega \(Önizleme\)](#)

[Kurtarıldı ve Mahvoldu \(Önizleme\)](#)

[Knottiverse: Su Dünyasının Alfası Tanker Tarafından](#)

[Kaçırılan \(Önizleme\)](#)

[Gölgeler ve Şaftlar \(Önizleme\) Kırmızıyı](#)

[Kurtarmak \(Önizleme\)](#)

[V.T. Bonds'u takip edin](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

